

truyện ngắn

SAN FRANCISCO PUBLIC LIBRARY

3 1223 07773 2536

cô bé

mùa

đông

NHIỀU TÁC GIẢ

cô bé

mùa
đông

tập truyện ngắn nhiều tác giả

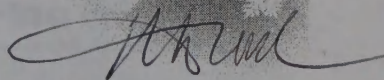
5	Bắt tay sương mù
20	Yêu ư? Để sau!
28	Phiên khúc mùa đông
41	Dưới hàng cây mùa đông
55	Những giấc mơ có hình bông tuyết
63	Ráng chiều đông
68	Hơi thở đêm giáng sinh
74	Đi về phía bình yên
85	Hãy xem như là mơ
94	"Làm sao về được mùa đông...?"

101	Dã quỳ đỏ
108	Ngày gió
112	Bố một bàn, con một bàn
118	Trốn nắng mùa đông
128	Mùa cỏ khô
132	Ánh mắt, cà phê và hoa sữa
138	Tin ở mùa
196	Hương mùa đông
152	Mưa phàn
181	Tâm hồn mềm như gió
169	Đường chân trời
177	Chuyện tình mùa đông
187	Bông vạn thọ chiều cuối năm
194	Không càng tăng bay
205	Đổi chỗ
215	Trăng đợi
223	Tôi, gã và đêm Noel
230	Có một mùa đông trong mùa hạ

3 1223 07773 2536

cô bé mùa đông

tập truyện ngắn nhiều tác giả

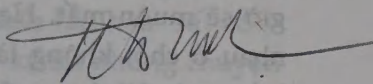

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

VIETNAMES F CO BE MU
Cô bé mùa đông : tập
truyện ngắn
Hà Nội : NXB Kim Đồng,
[2006]

BẮT TAY SUỘNG MÙ

Tú Trinh

- Hừ! Bắt quả tang
nhà...

- A! Cái ông này! Tui
mà đứng tim chết là má tui
bất denn... má ông ráng chịu!

- Làm như bà dễ chết
lắm vậy! Giải đề mấy rồi
mà đọc truyện tranh đó?

- Hì hì... Đợi ông ra
làm chung.

Cuộc đối thoại đến đó
thì chỉ có tiếng loạt soạt lật
sách vở. An lôi từ trong ba
lô chiếc đồng hồ để bàn
hình con Mickey (đúng là
con gái, điệu thiệt), chỉnh
giờ chuông reo, lăm lăm:
"Bây giờ là hai giờ, bốn giờ
rưỡi nộp bài nhé!". Hòa gật
đầu rồi cả hai đứa im lặng,
cắm cúi bấm máy tính, viết
viết vẽ vẽ vào giấy...

Mới có tháng mười hai thôi mà hai đứa đã giải gần hết ba bộ đề, chắc sẽ kịp giải lại lần thứ hai trước khi thi tốt nghiệp. Vậy chứ quay qua quay lại là thấy mùa hạ liền cho coi. Nhanh lắm, không học từ bây giờ sẽ muộn mất. Hai đứa thân nhau, chắc vì giống nhau ở chỗ, không làm thì thôi, làm thì sẽ cố gắng hết mình. Ví dụ cụ thể nhất là chuyện học hành nè, mười một năm liền là học sinh giỏi. Lên lớp 12, buổi sáng đến trường như bao bạn đồng trang lứa khác, tuần ba buổi chiều hai đứa vác tập vở ra đây học với nhau.

Không theo đạo nhưng từ nhỏ hai đứa hay đòi ba mẹ dẫn đến nhà thờ này. Lúc đó, hai đứa chỉ thích nhà-thờ-của-ngày-chủ-nhật thôi. Đi rượt, hai đứa phát hiện ra điều đặc biệt của nhà thờ này là ít có ai đi lễ một mình, cả gia đình già trẻ lớn bé cùng đi lễ nên giáo đường rộng thênh thang lúc chưa cất lên lời kinh cầu nguyện đã rất ấm áp rồi. Thích nhất là lúc tan lễ, vừa thoát khỏi không khí trang nghiêm bó buộc, cả bọn trẻ cùng ào ra giống như một bầy chim non lít chít. Cổng nhà-thờ-của-ngày-chủ-nhật là một bức tranh rực rỡ. Trẻ con trong những bộ quần áo lấm màu sắc bu quanh mấy chiếc xe đạp bán bong bóng, chong chóng cũng lấm sắc màu, chúng í ới đòi ba mẹ mua cho cái này cái kia... Hai đứa cũng hòa vào dòng trẻ con đó. Mỗi tuần hai đứa được mua chung một món đồ chơi. Có lần An thấy thằng bé kia đứng nhìn mấy cái bong bóng say mê mà má nó không cho tiền mua, tội nghiệp quá nên nhét sợi dây bong bóng vô tay nó. Tự dưng bị mất bong bóng bay bay, vậy là

Hòa khóc um xùm. Đến lượt Hòa tặng cái chong chóng cho con bé mắt to mặc cái áo đầm trắng giống An thì An khóc nức nở. Hai người mẹ là bạn thân của nhau, chẳng biết có hò hẹn với nhau không mà đặt tên đứa An đứa Hòa, ráp lại thành "an hòa" rất có ý nghĩa. Mẹ Hòa và mẹ An cứ hay kể lại những chuyện ngày xưa của hai đứa, cũng giống như tên hai đứa ghép lại, nhẹ nhàng và bình yên. Kỷ niệm thơ ấu, lạ thật, chẳng mất đi, chẳng trôi qua, nó cứ hiện diện trong cuộc sống từng ngày cũng giống như nắng, như mưa, như sương của ông trời cao cao trên kia. Nắng tốt, mưa hay và sương dễ thương sẽ làm cỏ hoa đâm chồi nảy lộc nên những rừng cây bát ngát, đồng cỏ mênh mông, đồi hoa ngút ngàn...

Hết còn trẻ con, cũng chưa là người lớn, lưng chừng như bây giờ thì Hòa không khóc nhè nữa. An vẫn mít ướt chút chút và hai đứa thích nhà-thờ-của-sáu-ngày-còn-lại hơn là chủ nhật. Đúng là rắc rối. Hai đứa vẫn đi nhà thờ, không đi sẽ nhớ cái tháp chuông bằng gỗ cao thật là cao mà hồi xưa Hòa mới trèo lên một chút đã mếu máo vì không biết làm cách nào trèo xuống, sẽ nhớ mấy hàng ghế gỗ đen bóng nước thời gian phía ngoài hành lang đã một lần làm An té và để lại vết sẹo nhỏ ở chân, sẽ nhớ các soeur đẹp hơn bà tiên trong truyện cổ tích vì soeur hay cho hai đứa ăn bánh. Mấy năm trước, hai đứa ghé nhà thờ một buổi trưa nào đó trong tuần, sau khi tan học. An phụ các soeur mấy việc lật vật trong bếp, Hòa cũng làm mấy việc lật vật như đóng cây đinh, thay cái bóng đèn, cắt lại cái thảm cỏ trước nhà thờ...

Lên lớp 12 thì hai đứa trực chiến ở đây mỗi tuần ba buổi chiều ngày lễ. Hình như trong không khí cổ kính và trang nghiêm thế này, con người ta thông thái hơn hay sao đó, hai đứa đem mấy bộ đề thi tuyển sinh ra đây giải thì kết quả tốt hơn là... ở nhà. Buổi trưa, nhà thờ bình yên như tòa lâu đài trong rừng sâu đang chờ che nắng công chúa ngủ say mặc ngoài kia là một thành phố nhộn nhịp. Các soeur đã lui vào sâu nhà nguyện. Cỏ cây và nắng mở cuộc thi im lặng với nhau, chắc là sợ "nàng công chúa ngủ say trong rừng sâu" kia thức giấc. Thỉnh thoảng có chú chim vui miệng cất tiếng líu lo kể chuyện gì đó nhưng cũng nhanh chóng im lặng. Gió thổi luôn qua tiếng chim, qua khe nắng, qua hương hoa rì rào phụ họa. Bây giờ, ngoài vết sẹo, còn có chuyện "mài thêm mấy cái quần" sẽ làm hai đứa nhớ hàng ghế gỗ đen bóng ngoài hàng lang nhà thờ nữa. Hai đứa ngồi học ở hàng ghế này có sẵn bàn để viết và có mái hiên tránh được cái nắng chiều. Những lúc sắp chóng mặt vì những con số, An hay nhìn lên cái tháp chuông, mỉm cười vì nhớ đến khuôn mặt trẻ con của Hòa nếu máo trên đó rồi An luôn có cảm giác như mình sắp bay lên, bị hút vào cái hố chuông sâu thăm thẳm kia, vừa sợ, vừa thích. Không biết Hòa có ở trên đó không ta?

Mỗi lần nghĩ đến đó là An đã bị Hòa giật giật đuôi tóc, cắn nhằn:

- Bà kia, làm bài đi, mơ mộng gì đó, tui sắp xong rồi nè!

An quay qua kéo kéo lại mấy cọng tóc ngắn

ngủ của Hòa cho đỡ... tức. Con gái mà chọn học khối A thì phải chăm thôi, kéo lại thua... con trai thì xấu hổ lắm. Nghĩ vậy nên An cắm cúi vào bài trở lại. Có một chuyện An không biết, sau khi "la lối" An xong thì đến phiên Hòa "mơ mộng". Hòa nhìn An thật lâu rồi nhìn quanh quất, dãy hành lang vẫn bàn ghế và những cây cột gỗ đen bóng như lúc chứng kiến hai đứa chơi trò đuổi bắt, giờ thì hai đứa đã cao và to hơn ngày xưa nhiều lắm rồi. Nắng. Hòa nheo mắt một cái. Hình như đứng cạnh Hòa trong dãy hành lang êm đềm thân quen là một cô gái mặc áo đầm trắng dài phủ gót chân có kết hoa trắng, hình như... hình như... hình như là An. Hòa nhắm mắt, lắc lắc đầu, cố xua tan hình ảnh rất đẹp vừa rồi dù cảm thấy rất luyến tiếc. Còn một bài nữa là xong rồi...

Cái đồng hồ hình con chuột Mickey kêu títt títt liên tục. Bốn giờ rưỡi rồi, An và Hòa dừng bấm máy tính, đổi bài cho nhau. An trình trọng để bài xuống bàn, cầm cuốn truyện tranh lên và tuyên bố:

- Nghỉ giải lao mười phút thôi, tui mệt quá rồi, từ từ sửa!

- Bà lười quá đi! Sửa bài xong về sớm ăn cơm, tui đói bụng rồi.

An không thèm trả lời, lôi ra từ ba lô thêm một cuốn *Lucky Luke* nữa đưa cho Hòa. Không gian lại im ắng thêm mười phút nữa, cho đến lúc Hòa đọc xong ba trang truyện tranh thì hai đứa cùng cầm viết lên bắt đầu râm ran, bài này dạng mới phải làm cách này nè, đáp số này tui thấy kỳ kì, công thức này đúng

hơn chứ... Cứ thế cho đến lúc chiều thật chiều...

Hai đứa đều nhất trí khoảng thời gian từ trưa đến chiều tối là lúc nhà thờ đẹp nhất trong ngày. An bảo một trong những lý do đó là "có mặt An" rồi cười hì hì. Những lúc chơi trò "khen và tự khen" như thế, Hòa thấy mặt An rất dễ thương và cũng rất buồn cười. Hòa còn nhớ lần mẹ An mới may cho An cái áo, suốt ngày hôm đó An mặc áo mới đi qua đi lại trước mặt Hòa hoài đến nỗi Hòa gắt lên:

- Bà kia, bà làm tui chóng mặt quá. Làm ơn ngồi yên một chỗ cho tui nhờ!

Chỉ vậy thôi mà một hồi nhìn qua đã thấy An rơm rớm nước mắt. Hòa quỳnh lên, rồi rít xin lỗi. Mất... mười phút thì biết lý do, An thút thít:

- Tui mặc áo mới mà ông hồng phát hiện ra, cũng hồng khen đẹp. Bạn bè gì mà hồng quan tâm đến nhau gì hết trơn!

Nghe xong thì Hòa phải quay đi chỗ khác một lúc để không cười ra tiếng, An-mít-ướt giận nữa thì khổ. Lúc đó chắc mặt Hòa buồn cười cũng không kém An đâu, môi mím mím, mặt nhăn nhó ra vẻ có lỗi, cái vai run run cố nín cười:

- Đẹp mà, tại bà có nhiều áo màu trắng quá nên tui khó nhận ra. Mặc công khen hoài một cái áo thì người ta nói tui nịnh An!

Nói xong, Hòa nhin không nổi, cười phá lên. An

cũng không khóc nổi nữa, sắp cười rồi, chạy qua đấm thùm thụp lên lưng Hòa. Hòa tiếp tục chọc:

- Vừa khóc vừa cười ăn mười...

Hòa nói đến đây thì An không thèm đánh Hòa nữa, giậm chân giận dỗi bỏ về ghế của mình ngồi chuẩn bị... khóc tiếp thì Hòa mở ba lô lấy ra một nắm kẹo đặt trước mặt An rồi đổ dành:

- Nín đi. Ăn mười cục kẹo thì có gì đâu mà khóc. Bà mặc áo trắng mới hay cũ gì cũng đẹp hết, được chưa!

Chuyện đó xảy ra hồi xa lắc, giờ An đỡ mít ướt hơn, nhưng cũng thuộc loại mau nước mắt nhất trong những người Hòa biết từ lúc mẹ sinh Hòa ra trên đời. Hòa cũng chẳng phải là thằng con trai nhiều chuyện nhưng sao cứ thích chọc cho An tức lên rồi quỳnh quáng dỡ. An giờ... kinh nghiệm hơn. Mỗi lần Hòa chọc đến câu "Vừa khóc vừa cười ăn mười..." là An dù đang khóc cũng nói liền "mười cục kẹo" rồi xòe bàn tay có năm ngón thon dài ra đòi kẹo cho bằng được. Hòa không có thì cho... nợ, hôm sau phải mang lên lớp. Cũng vui. Cả lớp cứ ghép đôi hai đứa mãi mà nói như giọng điệu của lớp trưởng là: "hai đứa nó cứ trơ ra", riết rồi chán. Hai đứa, An và Hòa tự hào vì mình đang sở hữu một tình bạn thanh thoát, trong ngần như tiếng chuông nhà thờ cứ ngân lên đúng năm giờ ba mươi mỗi buổi chiều. Tiếng chuông ngân lên ngày qua ngày trong không gian tĩnh lặng của nhà thờ là của chung tất cả mọi người, của cha, của các soeur, của cả thành phố này, và dĩ nhiên của hai

đứa nữa. Từ bao giờ chẳng biết, mỗi buổi chiều nghe tiếng chuông nhà thờ, phản xạ tự nhiên của Hòa là hướng về phía An. Những ngày lễ, đó là lúc hai đứa đã buông sách vở xuống, đã thôi tranh luận với nhau về cách giải, công thức và những con số. Hai đứa đã ngồi bệt xuống đất, ngắm cả một vùng trời rộng đang chơi trò ảo thuật với màu sắc, lặng im, mỗi đứa đang mãi miết đuổi theo một dòng suy nghĩ riêng. Chẳng biết An sẽ nghĩ gì vào lúc đó, cái công ty nào đó An sẽ làm việc sau này, giảng đường đại học với những người bạn mới, bài kiểm tra ngày mai, tuổi thơ của hai đứa hay... Còn Hòa, hình như tiếng chuông nhà thờ và hoàng hôn thành phố làm An đã dễ thương lại càng dễ thương hơn. Hòa nghe một cái gì đó cứ xao xuyến cứ xôn xao biết mấy trong lòng mình những buổi chiều như thế này...

Hôm nay hai đứa có vẻ không tập trung, làm bài xong rất muộn, không kịp sửa bài thì ánh sáng đã không cho phép rồi, tháng mười hai, trời vẫn tối rất nhanh. Như mọi buổi chiều muộn ngày lễ khác, hai đứa đang ngồi phệt bậc tam cấp nhà thờ, im lặng mãi miết đuổi theo dòng suy nghĩ riêng.

An nhớ lại chuyện sáng nay, tự nhiên Huy tặng An cái kẹp tóc, ừm, cái kẹp tóc cũng đẹp, giống loại An hay xài, chắc là Huy có để ý nên mới biết. Huy có lý do là chúc mừng An tháng này đứng nhì lớp (Hòa dành hạng nhất rồi) nhưng An vẫn thấy ngại

ngại sao đó. Chẳng biết là Hòa có biết chuyện này không, hình như lúc đó có Hòa ở trong lớp. Cũng sáng nay đầu giờ An thấy Nhung ngồi tỉ mỉ bao một cuốn tập, giờ ra chơi thì Hòa cầm cuốn tập đó. Lúc đi ăn chung ở căn tin trường, An mở ra mới biết là tập của Hòa. Chắc Nhung bao lại để cảm ơn vì Hòa cho mượn tập. Chuyện nhỏ như con thỏ vậy mà An cũng nhớ đến giờ này, thiệt là...

Hình như có chú chim nào đi lạc bầu hay quên đường về tổ mà kêu líu ríu mấy tiếng trên ngọn cây, cũng hình như có tiếng chim đáp lại lít rít trên nóc nhà thờ, rồi lại hình như một đoạn nửa líu lo nửa lơ lửng giữa trời. Hình như hôm nay có nhiều cái... "hình như". Một trong những cái "hình như" An cảm thấy được là Hòa đang ngồi rất gần An, đến nỗi An nghe được trong gió hơi thở của bạn mình...

Không phải hình như nữa mà là thật. Hòa bất ngờ nắm bàn tay trái của An. An run lên nhẹ nhẹ. Một dòng ấm len lõi rất nhanh tỏa khắp cơ thể An, không phải vì mặt trời buổi chiều đầu, má An đang nóng ran lên. An đang nhìn trời mà, bỗng nhiên bầu trời bị thu nhỏ lại và đường chân trời bị đẩy ra xa hơn. Có tiếng Hòa vắng lại nhẹ nhàng thôi, gần thôi nhưng An không còn nghe được nữa. Sao lại nắm tay An nhỉ? Hai đứa chơi với nhau từ nhỏ thì chuyện đánh nhau, đụng chân tay đâu có gì là lạ, sao An lại bối rối đến thế? An phải làm gì bây giờ?

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua rồi An từ từ rút tay ra khỏi tay Hòa, mặt vẫn còn nóng bừng.

Đến lúc này Hòa cũng giặt mình, rút nhanh tay lại. Hai đứa không nhìn nhau, cúi đầu thu dọn sách vở.

Trên đường về, hai đứa không tíu tít như mọi hôm. Hòa không pha trò chọc ghẹo An nữa, An cũng lạ, tự đứng trong đầu trống rỗng, không tìm ra chuyện gì để nói với Hòa cả. An mong sao đoạn đường hôm nay ngắn hơn, ngắn hơn... Mỗi đứa một chiếc xe, vẫn như thường lệ, Hòa đưa An về nhà rồi mới queo đầu xe lại về nhà mình. Buổi cơm chiều hôm đó, hai bà mẹ không hiểu tại sao hai đứa con bình thường rất háu đói của mình ăn chỉ qua quít một chén cơm thôi...

Khối 12 bắt đầu thi học kỳ. Ngày thi, ngày nghỉ ở nhà ôn thi nên không còn lên trường thường xuyên nữa. Hôm xảy ra "chuyện xấu hổ", đó là ngày thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật được nghỉ, thứ hai đi thi môn Văn và Lý. Hòa không đợi đến ngày thứ hai, xa quá, chỉ mong trưa ngày thứ bảy đến mau mau, Hòa sẽ chạy ù ra nhà thờ thật sớm, để đợi An, để cùng An ngồi làm bài tập và để nói một chuyện rất quan trọng với An nữa...

Thứ bảy, không phải đi làm, ở nhà, mẹ Hòa bỗng thấy ngạc nhiên sao Hòa cứ thấp thỏm nhìn đồng hồ. Rồi đến lúc ăn cơm trưa xong, nghe điện thoại của An bảo muốn ở nhà ôn bài Văn nên không ra nhà thờ một bữa, chỉ vậy thôi, thì cái mặt lại tiu nghỉu, buồn xo.

Bài vở thì học xong rồi, ngồi ở nhà hoài cũng nhớ nên Hòa quyết định chạy ra nhà thờ.

Dãy hành lang và bàn ghế buồn hiu trong buổi trưa vắng vắng hai đứa ngồi học. Chắc An giận Hòa thật rồi, mà lỗi cũng tại Hòa. Sáng thứ năm thấy Huy vừa tặng kẹp cho An vừa nhìn An lâu như vậy, Hòa đã thấy lòng mình lạ lạ, hình như là khó chịu. Cứ tưởng sẽ qua rồi chứ. Ai ngờ đâu buổi chiều cảm giác khó chịu ấy lại ủa về, Hòa chỉ định nói với An là trong những người đồng trang lứa, Hòa quý An nhất trên đời, chắc cũng chỉ nói được vậy thôi chứ trong lòng Hòa thì tình cảm đã là cấp độ gia thừa của "quý" rồi. Nhưng chẳng biết bị cái gì xui khiến mà Hòa đã nắm tay An nữa, chắc Hòa làm An sợ. Thật ra lúc đó Hòa cũng sợ, Hòa cũng bị nóng bừng cả người lên rồi ngồi đó chết trân, không biết phải làm sao nữa. Sắp mười tám tuổi, Hòa cho phép mình có những hồi xôn xao với người Hòa cảm mến chứ, nhưng chỉ ở trong lòng Hòa thôi. Lỡ bộc lộ ra ngoài, Hòa thấy mình có lỗi quá đi. Nhưng lẽ nào An chơi với Hòa từ nhỏ đến lớn mà không hiểu Hòa, mà nữ giận Hòa lâu vậy? Hai ngày nay Hòa đã suy nghĩ nhiều lắm, quyết định sẽ xin lỗi An vì "chuyện xấu hổ" đó để lại cùng học bài, cùng đọc truyện tranh Xi Trum và Lucky Luke...

Năm giờ ba mươi phút, chuông nhà thờ đã ngân cả không gian buổi chiều thứ bảy vang theo những hồi thanh thoát của tiếng chuông cuối ngày. Hòa vẫn còn ngồi trên bậc cửa nhà thờ đến khi soeur Nghiêm xuất hiện, soeur hỏi:

- An đâu mà Hòa ngồi một mình?

Hòa chỉ lý nhí trả lời:

- Dạ, An ở nhà ôn bài mai thi ạ! Con chào soeur
Nghiem con về!

Tự dưng Hòa nhớ hai câu thơ đã đọc ở đâu đó:
*"Tan lễ lâu rồi mà hấn còn nấn ná - Mẹ đợi cơm chiều
còn hấn đợi người dung"*^(*), ông thi sĩ đó lúc làm hai câu
thơ này bằng tâm trạng thật đây, sao Hòa thấy đúng
quá trời. Nhưng nghĩ lại cũng không đúng lắm. An
đâu phải là "người dung". Hòa và An có chung với
nhau một tuổi thơ rất đẹp, như mây, như nắng, như
sương của ông trời, có chung như vậy là nhiều lắm
và thân thiết lắm rồi chứ. Sáng mai, lúc tiếng chuông
đầu tiên của nhà thờ ngân lên, nhất định Hòa sẽ xuất
hiện ở nhà An để nói cho hết lòng mình...

- An ơi!

- Sớm vậy Hòa?

Bảo sớm nhưng chưa đầy năm phút sau An đã
xuất hiện trước cửa. An mặc bộ pijama màu xanh mạ
khoác thêm chiếc áo lạnh trắng. Tháng mười hai, hơn
năm giờ sáng rồi mà trời vẫn còn tối lắm. Những hạt
hơi nước li ti cứ bay bay trong không khí, choàng tay
nhau giăng thành những bức rèm thiên nhiên nửa che
khuất tầm nhìn của người ta, nửa làm mọi vật lung
linh và huyền ảo hơn.

(*) Thơ Thực Linh

- Có gì không Hòa?

- An đợi chút nữa thôi.

Hai đứa đứng đối diện và nhìn nhau. An thấy chuyện này là lạ, trước giờ Hòa có thể đâu, đợi gì nhỉ? Qua màn sương, chiếc áo khoác trắng của An cứ lung linh lung linh như những giọt nắng đi học sớm.

Đúng năm giờ ba mươi phút sáng, chuông nhà thờ ngân lên những tiếng thanh tao nhất dành cho ngày mới. Đợi cho tiếng chuông tan ra với mây trời và mây trời bay đi, Hòa nói:

- An cho Hòa mượn cánh tay phải, giờ ra cho Hòa mượn nhé!

- Chi vậy Hòa?

Hỏi là hỏi vậy nhưng An đã chìa tay phải ra rồi.

Hòa nhẹ nhàng đưa bàn tay phải của mình về phía bàn tay phải của An, lần này không phải là nắm tay để rồi hai đứa nóng ran khắp người nữa. Mà là một cái bắt tay đàng hoàng nhé, hơi giống như các vị nguyên thủ quốc gia trên tivi, nhưng thân thiết hơn và trẻ trung hơn nhiều lắm. An cũng thấy vui vui, hay hay, bắt tay à, ừ...

Phải cố gắng lắm Hòa mới nói được những câu thế này:

- Hai đứa không phải chỉ có chung kỷ niệm thơ ấu mà hai đứa sẽ có chung kỷ niệm niên thiếu rồi kỷ niệm những ngày sắp lớn nữa. Vừa bắt tay xong, tụi mình thành người lớn. À, còn có chung những ngày đã lớn nữa, phải không An!

An tiếp lời, suýt phì cười vì nhắc lại "triết lý" chung của hai đứa:

- Những điều đó hiện diện trong cuộc sống từng ngày cũng giống như nắng, như mưa, như sương của ông trời cao cao trên kia, phải không?

- Chuyện hôm chiều thứ năm sẽ là giọt sương nha An! Sương rất dễ thương, sương che mắt người ta, làm người ta run nhưng chính những giọt sương là điều tinh khiết nhất của ngày mới. Nắng lên thì sương tan đi...

An bắt đầu nheo mắt, tinh nghịch trở lại:

- Cái bắt tay sương mù à? Sương mù đồng bằng nữa chứ! An đâu có giận gì đâu mà! Nhưng... còn chương trình gì nữa không?

- Còn chứ, bây giờ Hòa sẽ chạy về nhà, đợi nắng lên rồi gọi điện thoại cho An, đi ăn sáng! Nắng cũng dễ thương...

Nói rồi để mặc An đứng đó, Hòa đã chạy mất. Vừa quẹo khỏi hẻm nhà An là Hòa hát là lá la, la lá là... cho đến lúc về đến nhà ngồi đợi... nắng lên. Bỗng nhiên, Hòa thấy hai đứa sến sến làm sao đó, cứ Hòa Hòa An An, không bình thường lắm! Chút nữa chạy qua lại nhà An, Hòa sẽ xưng hô tui tui, bà bà như cũ, như vậy dễ chọc ghẹo An hơn.

Còn An, An thấy sáng chủ nhật hôm nay bắt đầu cho một điều gì đó lung linh, mới mẻ và dễ thương nữa, giống như những trái thông nhiều màu sắc An sắp treo lên cây thông trong nhà mình. Cái bắt

tay sương mù à? Hay hay! Tay Hòa vẫn còn run run khi chạm tay An. Hì hì... Chắc là đang cố gắng làm ra vẻ người lớn đây! Thay đồ, chuẩn bị đi ăn sáng thôi, không biết là Hòa đã xem lại xong môn Văn chưa ta?

Mai là bắt đầu kỳ thi học kỳ một của khối lớp 12. Tác giả của truyện này tin rằng hai nhân vật của mình sẽ thi tốt vì "chúng nó" học giỏi quá mà. À, còn chuyện này, tác giả muốn làm rõ với bạn đọc nữa. Cái bắt tay sương mù ấy mà, nhanh thôi, bắt tay xong là bỏ ra liền chứ không phải giữ tay đó mà thoại hết một "đống" câu kia thì... truyện này sẽ không được in đâu, bạn ạ!

T.T

YÊU Ừ?

ĐỂ

SAU

Minh Nhật

Chiếc đồng hồ hét lên inh ỏi bằng tất cả sức lực để rồi im bật khi ăn một cái tát ít thương tiếc. 2 phút. Lại một chiếc nữa cắm cúi... hô lấy hô để, cuối cùng thì cũng chỉ nhận một cái bạt tai chẳng dịu dàng hơn là mấy từ cô chủ. Nhưng đến 2 phút sau, lúc cái thứ ba rụt rè cất tiếng... gào, thì Hạ đành hậm hực lồm cồm bò dậy, tắt nốt... 4 cái đồng hồ còn lại để cách nhau 2 phút. Một ngày mới bắt đầu, bình thường ngay từ ánh nắng phảng phất bên khung cửa sổ vừa được kéo rèm, xua tan cái ảm đạm của một đêm lặng lẽ...

Hạ vừa đánh răng vừa thầm nghĩ: "...và đủ bình

thường thì phải có tiếng điện thoại sau 1 phút 28 giây nữa". Nó phì cười, làm nốt cái công việc bắt buộc là chải chuốt cho thứ nó sẽ nhe ra cả ngày. Hạ chỉnh sửa thẩm mỹ một số thứ khó hiểu trên đầu xong thì là lúc chuông điện thoại reo. Nó vút lược, vừa tung tăng chạy ra vừa nhìn đồng hồ: "Sớm hơn mọi hôm 4 giây!". Đầu dây bên kia là cái giọng nghịch nghịch của Độ: "Xong chưa bà, nhanh không muện học rồi đấy". Hạ tíu tít với cái điện thoại vài phút rồi vào thay ra bộ đồng phục gọn gàng, xỏ chân vào đôi sục trong tiếng còi tin tin vui tai từ chiếc xe của Độ đang đỗ dưới đường.

Đủ thứ chuyện trên trời dưới biển bật qua bật lại giữa hai người mà thoạt nhìn thì chẳng hiểu là có mối quan hệ gì! Hạ chong mắt theo những hàng cây vụt qua bên đường, nhíu mày:

- Này Độ ơi, người nào mà thấy tôi với ông chắc tưởng là một đôi hạnh phúc lắm nhỉ?

Độ mỉm cười trước cách kéo dài giọng của Hạ trong phần cuối câu, nó làm một bộ mặt thật thà chưa từng thấy:

- Mẹ tôi bảo cụ không thích con gái hiền và tốt quá đâu(!)

Hạ đỏ mặt, cúi vào lưng cậu bạn:

- Lái xe cho cẩn thận vào...

Độ lái xe cẩn thận quá thì phải, nên khi hai đứa gửi xe xong thì cái cổng trường xanh lơ quen thuộc đã khép lại. Hạ chớp chớp mắt tinh nghịch:

- Này ông, hôm nay là phiên trình bày hoàn cảnh của ông thì phải?

Cổng trường mở ra, ông bảo vệ nhận thêm một nếp trên cái trán đã đầy vết thời gian:

- Lại hai cô cậu? Hôm nay thì vì gì đây?

Độ gãi gãi mái tóc lộn xộn có chủ ý của nó, bằng một giọng khó thể lẽ phép hơn:

- Tối hôm qua cháu phải xuống Bắc Ninh thăm bà ngoại ốm, nên sáng nay không lên kịp ạ...

Hai đứa thông thả đi trong khoảng sân ngập nắng, Hạ nhìn lên trời:

- Bà ông chắc giờ này đang ăn bánh chuối và xem báo Phụ Nữ phải không?

Độ trả lời không nhìn cô bạn:

- Chắc... như mọi khi! ?

Hai đứa bước vào cửa lớp, thấy ở bục giảng một... gã đẹp trai trẻ măng chứ không phải là một cô giáo hàng ngày thì đã dợm chân định quay đi vì tưởng... nhầm lớp. Lớp nó thì làm gì có cái vẻ... yên bình như thế này! Nhưng rồi nó giật nảy mình khi thấy cô bé bàn đầu tay trái cầm gói ô mai, tay phải cầm chiếc bút chì (cho phải phép!). Linh Anh! Vậy thì đây là lớp nó rồi! Nếu thế, sinh vật... đẹp trai một cách bất thường đang di di phần trên bảng kia là ai, là ai, là ai??? Hai đứa cùng reo lên khe khẽ: "Là... thầy giáo mới!". Hạ cúi gập người:

- Thưa thầy, cho chúng em vào lớp ạ...

Độ đứng sau lưng, lơ đãng nhưng đầy tự tin, đúng kiểu của nó. "Gã đẹp trai trẻ măng" hơi nhăn trán (cái suy nghĩ: "Sao lúc này thầy giống ông bảo vệ thế" xuất hiện, như thường lệ, cùng một lúc trong đầu hai đứa), e hèm lên một tiếng cho ra dáng người cầm cân nảy mực, rồi hỏi bằng cái giọng nhỏ nhẹ mà chắc chắn:

- Sao hai em đến muộn thế?

Cái chất giọng êm ái ấy làm Hạ chút nữa thì tan ra, nhưng đó là chút nữa, con giờ đây nó lại đang đứng như trời trồng ở đây, lúng búng chẳng biết làm gì ngoài việc đan những ngón tay nhỏ nhắn vào nhau. Độ hơi ngạc nhiên, nhưng sau nửa giây suy nghĩ, nó cũng phun ra được một lý do dễ nghe:

- Thưa thầy, lúc nãy bọn em đến trường rồi, nhưng cô Nga báo họp chi đoàn nên em phải đèo bạn ấy về nhà lấy sổ công tác ạ!

Lác đác cuối lớp có vài tiếng vỗ tay nho nhỏ. Vị nuôi dạy trẻ đáng kính khoát tay ra dấu im lặng, nói rành rọt:

- Đồng ý. Nhưng, nếu có lần sau, mong các em để lại giấy. Thôi, về chỗ đi.

Độ nhún vai như thể muốn nói: "Thưa ngài, lớp này chưa hề tồn tại cái kiểu để giấy lại như thế". Nó xách ba lô xuống nhập với lũ gà trống choai đang rúc rích cười ở cuối lớp. Hạ ngồi xuống, chậm chạp một vẻ không giống với nó. Linh Anh quay sang giờ gói ô mai lên:

- Ăn không mày?

Hạ tưởng mình nghe nhầm:

- Trời, đã sáu tháng kể từ lúc biết mày, tao chỉ thấy mày đưa hột cho người khác chứ chia sẻ thức ăn thì chưa bao giờ. Có lầm lẫn không vậy?

Và, nó nhận được một câu trả lời còn kinh hoàng gấp bội so với lời mời mọc trước đó:

- Tao không ăn, tao còn phải nghe giảng và chép bài mà(!)

Linh Anh nói câu ấy với một vẻ mặt tự nhiên đến nỗi... thiếu tí nữa là Hạ sùi bọt mép mà ngất bất tử.

Nhưng, nó không ngất được. Sau 15 phút học, chưa từng tồn tại một sự yên lặng đến thế, nó đã hiểu vì sao cô bé ô mai lại tỏ vẻ những lời đầy mãn nguyện đến thế. Cái môn bị coi là khô khan và gian nan sao giờ đây Hạ thấy ngọt ngào như một đĩa mì xào vào tiết 5 vậy!

- Ở đây, chúng ta có một vấn đề lý thú. Thường thì từ một định luật đặc biệt của vật lý, như định luật vạn vật hấp dẫn chẳng hạn, ta có thể rút ra một nguyên lý tổng quát hơn hệ quả của nó nhiều. Trong toán học, điều đó không hề xảy ra, các định luật không xuất hiện ở những nơi mà người ta không chờ đợi nó. Ta hãy làm sáng tỏ bằng một ví dụ...

Chất giọng ấm áp của thầy vang lên, cũng đều đều như bao người nhưng chắc chắn Hạ không thấy... buồn ngủ. Nó, cùng những kẻ ngoài nó, đều chăm

chú một cách khó hiểu. Ngắm những giọt mồ hôi rịn ra trên vầng trán sáng bừng của thầy, nó còn thấy xúc động hơn cả lần thấy xe tăng huých đổ cổng sắt tiến vào dinh Độc Lập trên TV! Chắc nó lại phải chuyển gói ô mai còn-nguyên-vẹn cho đứa bên cạnh mất thôi! Trên bục giảng, thầy vẫn hăng say truyền đạt kiến thức cho lũ gà con đang hau háu mắt, vênh hết tai và há hốc mồm phía dưới...

Hạ ngồi ở ghế đá, nghĩ vẩn vơ đi đâu đâu. Lòng nó không buồn, không vui, chỉ toàn bở ngỡ. Độ đi từ xa lại, dúm túi nước vào tay cô bạn có đôi mắt bồ câu giờ đang dành cho... mây!

- Sao, ngẩn ngơ vì thầy à?

- Như bao nữ sinh "quyển vở dất quần, cóc xoài đầy túi" khác thôi. Còn ông, công bằng xem nào?

- Bản lĩnh đấy chứ? - Độ lại nhún vai - Nếu muốn chắc, ông ấy có thể vạch mặt bọn mình trước lớp bằng cách hỏi sổ đoàn đâu, nhưng ông ấy không làm. Nhân từ đấy!

- Chuyện! Phải đạo rồi. "Trông mặt mà bắt hình dong" thôi.

- Ý bà là ông ấy đẹp trai... ngang tôi - Độ thờ dài.

- Và tài năng hơn ông nữa. Giọng thì hay khỏi nói rồi.

- Hãy cẩn thận, biết đâu đấy! - Độ lè lưỡi.

- Không cần ông phải phán xét hộ - Hạ đứng lên đi vào lớp.

Câu chuyện hai đứa dừng ở đấy. Nhưng suy nghĩ của Hạ thì không dừng ở đấy. Nó đã bắt đầu thấy thích thầy, bằng một tình cảm nhẹ nhàng mà trong sáng nhất, dù biết không ít nữ sinh như nó cũng vậy. Độ nhanh chóng nhận ra điều đó, bởi Hạ ít nói hơn, suy tư một mình nhiều hơn và hay ngắm mình trong gương hơn. Nó không nhờ Độ đeo đi học nữa với lý do "hay đi muộn" - cái điều mà trước đây nó chưa bao giờ thèm quan tâm. Độ tự hỏi: "Sao ấy nhỉ?", để rồi trái tim tự trả lời: "À, cô ấy yêu, một cô gái đang yêu đấy!". Câu ấy tựa hồ như lúc nó bắt được cái phiếu có ghi: "Chúc bạn may mắn lần sau!". Có cái cảm giác hụt hẫng như vừa đá trái bóng ra ngoài trước cái gôn trống...

Hạ thấy có cái gì khang khác trong lòng, cái gì mới mới trong những ngày không còn bình lặng của nó. Khuôn mặt đẹp trai của thầy, giọng nói âm ấm của thầy... cứ tua đi tua lại trong nó, và cứ như, chỉ dành riêng cho nó! Hạ cứ sống mãi trong những ngày như thế, tô vẽ mãi cho hình tượng của mình, đôi lúc thấy nhớ nhớ Độ thì lại bị lóa đi trước nụ cười của thầy...

Một buổi tối, nó quyết định gọi thử đến nhà thầy để nói chuyện. Giọng "alô" của một cô gái. Hạ hơi ngỡ ngàng nhưng tự an ủi ngay: "Chắc là em thầy". Để rồi chỉ một thoáng, tiếng trẻ con khóc chột vang lên trong máy, giọng cô gái trong trẻo: "Anh, bé con để em nghe máy". Lần thứ hai trong chưa đầy nửa phút, lồng ngực Hạ tưởng như nổ tung ra khi cái

giọng ấm áp mà nó vẫn thường mơ lại cất lên, chẳng đúng lúc gì cả:

- À, à... Ra bố bế để mẹ nghe điện nào.

Hạ dùng hai tay giữ chặt để máy khỏi rơi, thì thầm giọng nhỏ xíu: "Xin lỗi, em nhầm máy", rồi gác ngay xuống.

Hạ nằm áp má vào gối, muốn tìm một cảm giác bù ngùi để thấu hiểu cơn gió đông lạnh lẽo, để yêu thương mình hơn trong bóng tối cô đơn. Chợt Hạ gạt nước mắt, nó nhìn mình trong gương, rồi tự bật cười, nói một mình:

- Hãy cứ hưởng thụ những giấc mơ đẹp và tung tăng với tuổi thơ đi đã, con bé xấu tính kia!

Hạ lấy 7 cái đồng hồ đặt cách nhau hai phút, rồi chạy ra quay số, áp má vào ống nghe: "Này ông, sáng mai đến đón tôi nhé, ừ, như bình thường...".

Những chiếc đồng hồ sẽ lại báo thức dọc suốt quãng đời học sinh không trở lại của những đứa trẻ chưa muốn làm người lớn.

Yêu ư? Để sau!

M.N

PHIÊN

KHÚC

MÙA

ĐÔNG

Vũ

Đình Giang

1. Đó là lần cậu nhỏ trốn nhà đi xa một chuyến đầu tiên trong đời, chỉ vì một hôm xa xôi nào đó đã nghe lời rủ rê của người anh họ: "Này công tử phố ơi! Hãy nổi loạn một lần đi. Xem thử đất trời mênh mông đến dường nào, và chân có dài thêm mấy tấc?". Thế là cậu nhỏ đi... Ba mươi hai giờ nằm mục ruỗng trên chuyến tàu ngược ra Bắc dịp cuối năm hoang lạnh vì thừa vắng khách, cậu nhỏ nghĩ giá như mình có đủ tiền để mua một tấm vé máy bay, hẳn bây giờ đã yên vị ở nơi cần đến...

Sân ga một sáng đầu ngày không hứng nắng. Cậu

nhỏ ngồi bệt xuống vỉa hè, ngơ ngác nhìn dòng người xa lạ trôi đi trên con phố cũng xa lạ nốt. Cú điện thoại ềo uột vừa gọi đi không ai tiếp. Có lẽ gia đình anh họ đã đi vắng cả! Cậu nhỏ tủi thân gác máy, lưỡng lự đứng bên buồng điện thoại công cộng màu vàng, nhìn cành mai mang theo làm quà tặng bỗng đứng lẻ loi co rúm lại trong cái rét cắt da. Tội nghiệp cành mai phương Nam, rét thế này có lẽ nó không thể nào đủ sức nở bung năm cánh mỏng manh. Tội nghiệp luôn cậu chủ của nó, xa chi cái thành phố đang rực rỡ nắng vàng, xa chi căn phòng ấm áp mà mỗi sáng đầu ngày cậu mở tung cửa sổ sơn xanh để đón làn gió se se lạnh đu mình qua bờ tường phủ đầy dây cát đằng rung rinh những chùm hoa tím biếc. Để giờ này co ro nơi thành phố lạ dip cuối năm...

Đang mãi nhìn hàng cây thấp tè nhưng rất hào phóng chìa ra những chùm hoa trắng nhỏ li ti, bỗng dưng cậu nhỏ bị ai đó đập vào vai kèm giọng nói khe nồng: "Con cái nhà ai đang đi lạc thế này, hả?". Cậu nhỏ quay lại nhìn, à lên sung sướng. Người anh họ đang đứng trước mặt, lụ xụ một chiếc áo ấm dày. Nụ cười nở trên môi thân thiện. Thật hứ hồn!

Từ phương Nam, mẹ gọi điện ra, giọng nửa phần uất nửa vui mừng: "Nó làm tôi hết cả hồn! Anh nhớ để mắt tới cháu nhé! Tuổi choai choai là chúng nó quậy ghê lắm... May mà bố nó đang kẹt lại ở nước ngoài không kịp về ăn Tết, không thì nó ốm đòn. Chậc, con với cái, khổ thân tôi chưa?". Cậu nhỏ đang nhần miếng thịt gà luộc trong mồm, mắt hấp háy

nhìn người bác ruột khế nhủu mày nghe điện thoại, đoán biết tổng ngay là "phụ huynh" đang hốt hoảng cầu nhàu chứ gì? Chốc sau ông quay lại, đưa bàn tay nhăn nheo vò đầu đứa cháu: "Hà hà, mày giỏi thật! Hệt như bố mày. Hồi nhỏ mỗi khi bỏ đi đâu chẳng thèm báo ai nửa tiếng. Chỉ khổ cho bác đây luôn bị ốm đòn vì tội không quản lý nổi thằng em út". Nói xong ông lại cười, nụ cười của một người đã ngót bảy mươi sao mà trẻ trung và ấm áp làm vậy.

Anh họ thấy chiếc áo ấm to xụ ra, bảo: "Nào, công tử phố, chuẩn bị đi sắm Tết!". Anh họ trùm mũ len, phóng xe vùn vụt trên phố. Phố hẹp và dài. Gió buốt bên tai như kim châm, những ngón tay cứ tê cóng cả lại. Cậu nhỏ ngồi sau răng va lập cập, nói lồm bồm tiếng được tiếng mất: "Chạy chậm chậm lại thôi... Kéo em té văng xuống đường bây giờ... Ui chao, lạnh khiếp quá!". Anh họ không buông tha, siết mạnh tay ga, cười toáng lên: "Chạy mau không người ta đến trước khuôn hết đào đẹp!".

Dốc lên dốc xuống, lằng dằng sương giăng, chẳng mấy chốc vườn đào hiện ra. Đẹp mê hồn. Anh họ giải thích vu vơ: "Kia là đào bích, nọ là đào phai" rồi bỏ đi chọn chọn lựa lựa. Cậu nhỏ hoang mang, mới nghe đó mà đã chẳng thể phân biệt đâu là bích đâu là phai. Phai phai bích bích cứ lộn lên từng phèo, chả lẽ chạy theo nín áo hỏi? Không khéo lại ăn cái cốc đầu kèm câu muôn thuở của anh họ, rằng: "Công tử phố ơi, sao mà ngốc lâu thế?". Cậu nhỏ xoay qua xoay lại, sức nhớ ra công việc cụ thể cần làm, bèn đưa

máy ảnh tự động ra bấm lia lịa. Sau một phút thì hét văng lên: "Có ai không, chụp giúp em một bộ đi, không thì hết phim mất". Nhìn quanh chẳng thấy anh họ đâu. Vườn đào mênh mông, chi chít nụ chi chít hoa, cái sắc hồng hồng đậu trên những cành khẳng khiu trụi lá trông mới kỳ lạ làm sao. Khách mua đào quay lại cười, nhìn cậu nhỏ xa lạ và ngộ nghĩnh.

Trời vẫn âm u, da trời xám xịt, không khí ẩm hơi nước và mờ mịt sương. Cậu nhỏ chống cằm nhìn người ta mua bán. Rồi ngơ ngẩn hỏi: "Sao người ta không trồng xen mai vàng ở đây nhỉ? Không có nắng thì càng cần đến mai. Sắc vàng của mai sẽ thay sắc nắng". Anh họ cốc đầu: "Ôi công tử phớ, gốc quá lại còn mơ với mộng. Viễn vông! Thế thì lấy gì phân biệt đâu là Bắc đâu là Nam?". Cậu nhỏ khùng khục cười, ừ nhỉ, lẫn lộn thế thì cất công đi xa mà làm gì.

2. Cổ Tết xa lạ, cậu nhỏ chén sạch một góc bánh chưng to với dưa kiệu. Ông bác gật gù, cất giọng nghi ngờ: "Bố mày vào Nam lâu, chắc Sài Gòn hóa hết rồi, nhỉ!". Cậu nhỏ gân cổ cãi, giải thích lòng vòng, chủ yếu là bệnh vực bố. Nhưng nói một hồi rồi cũng phải gật gù công nhận: "Mà sao những thức này trong kia cháu ăn lại kém ngon?". Anh họ chun mũi đùa: "Là vì ở đây nhóc là khách, hiểu chưa? Khách mà không ngon miệng thì cầm bằng chủ nhà có lỗi à? Hà hà". Lại cười. Từ ngày ra đây cậu nhỏ thấy ai cũng cười. Đông lạnh thế này,

nếu chẳng cười thì lấy gì làm cho không khí ấm?

Nhà ông bác nằm trên tầng ba một chung cư kiểu cổ. Nửa gian nhà phía sau dùng làm xưởng vẽ. Mở cửa sổ nhìn xuống khoảng sân chung có vài chiếc ghế đá lạnh lẽo chẳng ai thềm ngồi. Có lẽ ai cũng sợ rét nên ở lì suốt trong nhà. Trong gian phòng ấm treo dày đặc tranh - những bức tranh khắc thạch cao khổ vuông không quá 50 centimét, toàn tranh tĩnh vật và phong cảnh với màu sắc ấm áp hồn hậu nhưng vẫn tỏa ra một cái gì đó hơi trầm buồn. Cậu nhỏ ngồi thu mình trên chiếc ghế mây cũ kỹ lên nước bóng nhoáng, tóc tai và áo bông xù ra như một chú cún Nhật, say sưa ngắm người họa sĩ già đang công phu thực hiện bức tranh mới.

Giờ đây, ở tuổi bảy mươi, khi bác gái đã mất từ nhiều năm trước, ông sống với người con trai út muộn vợ, xem chừng ông đã trút bỏ được gánh nặng gia đình cùng những lo toan vật chất đời thường để chuyên tâm vào sáng tác. Dù mắt đã mờ tay đã run, nhưng các vết dao khắc vào thờ thạch cao không vì thế mà kém đi nét sắc sảo và tinh tế như thuở nào. Lần đầu tiên ngồi nhìn người bác già sáng tác, cậu nhỏ đã cảm nhận được sự khác biệt quá xa giữa ông với bố của mình. Bố thì lúc nào cũng vội vã và chính xác. Bố đã quen với những công cuộc kinh doanh, những câu chuyện sắc sảo, khoa học và đôi khi hơi lạnh lùng. Nhiều cái Tết bố chấp nhận xa nhà vì công việc, bỏ ba mẹ con lủi thủi vào ra, thỉnh thoảng nhón nắm hạt dưa cắn tí tách. Mẹ điện cho bố, giọng sụt

sịt hỏi chừng nào thì xong việc, sau đó thì hỏi có thu xếp về được không, xong thì gác ống nghe, mặt buồn ra thất vọng. Em gái vuốt ve con mèo nhỏ, ngây thơ hỏi: "Sao xứ người ta không ăn Tết như xứ mình hả mẹ?". Mẹ ậm ừ: "Bên Tây người ta không ăn Tết như nước mình đâu con ạ". Em gái lại bi bô: "Thế bố không buồn sao?". Giọng mẹ nghèn nghẹn: "Có lẽ bố quen rồi. Mà bố bận làm việc với người ta, không đủ thời gian rồi mà buồn đâu, con gái!". Cậu nhỏ ngồi xem tivi bên cạnh, đoạn phóng sự về người Việt ở nước ngoài, thấy ai phát biểu cũng ao ước được về quê nhà ăn Tết, rồi tự hỏi có lẽ bố cũng có buồn, nhưng vì công việc mà phải chấp nhận thôi.

Vậy mà giờ đây cậu nhỏ cũng trốn nhà đi chơi, bỏ mẹ bỏ em một mình. Không hiểu khi bố biết được chuyện này thì bố nghĩ gì. Giận dữ hay cảm thông? Hai hôm nay người anh họ cũng vắng nhà luôn, vì anh bận đi chơi với bạn gái. Không trách anh được, vì anh đã ngoài ba mươi rồi. Nếu cậu nhỏ làm quần chân anh, thì có thể bạn gái anh sẽ giận. Mà như thế thì chẳng vui vẻ gì. Thành ra trong nhà chỉ còn lại hai bác cháu, một già một trẻ trò chuyện với nhau.

Lần đầu tiên cậu nhỏ tập uống trà. Trà đắng và chát, uống vào thấy người cứ trầm ngâm ra, già đi. Ông bác rít thuốc lào lọc sọc. Cậu nhỏ hỏi: "Sao bác không hút thuốc điếu?". Bác ừ à bảo thuốc điếu hút nó sang nó thơm nhưng mà nó nhẹ lắm, khi trẻ bác cũng toàn hút thứ ấy nhưng không hiểu sao về già lại ưa rít điếu cày. Chả hiểu! Xong lại chép miệng, mắt

dõi nhìn lên bức tranh mới hoàn thành. Đứa cháu tò mò sục sạo vào phòng vẽ, lần giở từng khuôn tranh, từng tờ giấy, từng túm bột màu, từng cây cọ mòn vẹt. Mỗi lần cầm lên một thứ, cậu nhỏ lại lạ lẫm hỏi: "Cái này là cái gì?". Ông bác giải thích luôn mồm. Toàn những thuật ngữ xa lạ và khó hiểu. Nhưng khi nhìn vào từng công đoạn làm việc của ông bác thì cậu nhỏ lơ mơ hiểu được phần nào.

Nhưng như thế xem chừng vẫn chưa thỏa trí tò mò, cậu nhỏ ngờ nghệch hỏi: "Thế tranh bác bán ra có nhiều tiền lắm không?". "Không nhiều! Nhưng cũng không thể gọi là ít đâu cháu ạ! Ta cũng có thể nuôi được vợ con bằng tranh. Cả đời ta sống chỉ với tranh và vì tranh". Cậu nhỏ bị cuốn hút bởi câu chuyện, "tra khảo" tiếp: "Thế tranh bác thường bán cho ai? Có phải cho Tây không?". "Tại sao cháu nghĩ vậy?". "Vì cháu đọc báo thấy hình như khách mua tranh toàn là Tây. Có phải người nước ngoài thì mới biết yêu tranh phải không hở bác? Hay họ giàu hơn ta?". Ông bác nhìn cậu nhỏ triu mến, cười khà khà: "Chỉ một phần thôi. Nghèo là một chuyện, còn yêu tranh và mua tranh lại là chuyện khác cháu à. Điều này phụ thuộc vào nhận thức thẩm mỹ của từng người. Dân mình cũng yêu, nhưng là số ít. Vì nước mình còn nghèo, nên giáo dục thẩm mỹ cũng nghèo theo. Phải qua khỏi giai đoạn ăn no mặc ấm thì mới bước tới giai đoạn ăn ngon mặc đẹp được. Còn nếu nói bán cho Tây vì họ giàu hơn là không phải. Bởi có người đứng trước cái đẹp mà vẫn không cảm nhận được, dù tiền có chất cao hơn núi cũng chẳng ai

muốn bán tranh cho họ. Nhưng có người được tặng không bức tranh quý mà chẳng tốn một xu nào. Cái này gọi là khách vàng đầy chậu". Cậu nhỏ ngo ngoáy trên ghế mây, thấy không thể dừng câu chuyện được, vịn vẹo tiếp: "Nhưng bác chưa trả lời câu hỏi của cháu. Rằng khách mua tranh của bác thường là ai?". Ông bác gật gật đầu, vẻ như không có gì là khó chịu: "Ờ... à..., thì đủ cả, Tây có, Việt kiều có, khách trong nước cũng có... Thế loại tranh khắc này dễ bán nhưng giá không cao. Người ta xếp nó vào dạng tranh đồ họa. Cháu thì không thể hiểu đồ họa đồ hiếc là gì đâu, nhưng đại loại là người ta bảo ta bán nó đi rồi thì lại in ra bản tranh khác, hết như thế, rồi bán tiếp. Ưu điểm của tranh khắc là thế mà nhược điểm của nó cũng ở đó. Lý thuyết là được quyền làm vậy, nhưng trên thực tế, với riêng bác, cả đời chưa bao giờ in cùng một bản khắc ra hai bức tranh bao giờ. Bác thấy làm thế là lừa bịp người mua tranh. Tâm lý khách đi mua tranh ai cũng muốn mình sở hữu một bức duy nhất, chứ chẳng ai mong cầm thứ sao chép hàng loạt. Tranh nghệ thuật nó khác hàng mỹ nghệ, cháu ạ!".

Cuộc trò chuyện quá dài làm ai nấy đều cảm thấy mệt. Cậu nhỏ phải động não ghê lắm mới hình dung được một phần trong câu chuyện. Người họa sĩ già nói xong thì đi lại bàn nước chiêu tiếp một ngụm trà. Mặt ông cau lại, vẻ suy tư một điều gì. Bỏ mặc cậu nhỏ đang tò mò lôi ra những bản thạch cao xếp chồng nơi góc tối. Cậu háo hức lấy màu phết lên bản khắc rồi bắt chước ông bác in ra tờ giấy dó. Bức tranh

lem nhem be bết màu, nhìn chẳng ra hình thù gì khiến hai bác cháu cười vang. Vị họa sĩ già lộ vẻ xúc động, nói: "Cháu cần phải học thì mới làm được!". "Học có lâu không hở bác?". "Không lâu, vì thuộc về năng khiếu. Người có tài học trong khoảng ngắn, nhưng sáng tác thì là việc học của cả đời". Nghe đến chữ "cả đời", cậu nhỏ thè lưỡi ngao ngán: "Nếu thế thì cháu không học nổi. Chắc cháu không theo nghề thuật được, cháu chỉ xin làm người bình thường thôi. Nhưng cháu nghĩ nếu có thể làm được một việc gì đó thuộc về nghệ thuật, như vẽ được, hoặc đàn được, thì dù ở bậc thấp chẳng nữa, cuộc sống cũng sẽ đáng yêu hơn!". Ông bác ngẩng phất đầu lên, ngạc nhiên: "Ồ, cháu suy nghĩ như một người trưởng thành". Lời khen tặng khiến cậu nhỏ sướng rơn, mặt cậu đỏ lên vì ngượng. Để khóa lớp, cậu đến bên cửa sổ giả vờ nghiêng ngó ra ngoài quan sát, rồi xuýt xoa: "Trời lạnh quá! Không biết lạnh thế này là bao nhiêu độ nhỉ?".

Những ngày sau, xem chừng cậu nhỏ bắt đầu yêu mến căn phòng của người họa sĩ già. Người anh họ chở cậu đi chơi lòng vòng cho biết "Hà Nội là gì" nhưng cậu nhỏ không thấy hào hứng lắm. Vì anh họ cứ hay vội vã, lại giải thích không mấy nhiệt tình về những điều cậu nhỏ thắc mắc. Có lẽ anh họ chở cậu nhỏ đi chơi như một bổn phận, vì đã lỡ rủ rê rồi, và vì còn phải nghĩ đến cô bạn gái mới quen. Vả lại đi đến đâu bạn bè của anh họ cũng lôi rượu ra mời. Họ bảo mùa đông không uống rượu thì còn biết làm gì. "Làm một hớp rượu đi cậu nhóc, uống cho ấm bụng,

nào!". Nhưng cậu nhỏ không biết uống, một hớp cũng làm cậu lão đảo say, ngủ suốt một buổi chiều. Khi tỉnh dậy thì anh họ đã biến đi tự dưng nào. Chỉ có người bác già đang miệt mài trong phòng vẽ. Điều đó làm cậu nhỏ tủi thân. Cậu nghĩ mình nên chuẩn bị thu xếp trở về nhà!

Ngang qua phòng vẽ, bỗng đứng cậu nhỏ cao hứng đề nghị: "Bác tặng cho cháu một bức chân dung được không?". Tưởng nói chơi, nào ngờ ông bác dễ dãi gật đầu. Ông lôi giấy bút ra ký họa, bảo rằng phải ký họa trước rồi mới đem dán lên khuôn thạch cao, từ đó khắc những nét cơ bản, công đoạn sau cùng mới là in tranh. Vừa hí hoáy vẽ, ông vừa buông tiếng thở dài trầm ngâm: "Cháu về rồi ta rất buồn. Trong đám con cháu của ta, chẳng ai hỏi những câu cặn kẽ như cháu đã hỏi". Cậu nhỏ tròn mắt lên: "Nhưng con trai út của bác cũng là họa sĩ kia mà! Chắc họ biết hết rồi nên chẳng buồn hỏi". "Cháu nói không sai. Nhưng nó theo đuổi chuyên ngành khác, cháu ạ! Nó bảo tranh khắc là xưa rồi, lạc hậu rồi. Không có tầm vóc, không có khả năng diễn đạt đa dạng và lớn lao. Nó theo đuổi sơn dầu. Nó thuê nhà lập phòng vẽ chỗ khác, căn nhà này xem ra quá chật chội với nó. Ta hơi thất vọng, cháu ạ! Nhưng mà biết làm sao, không ai có thể bắt con cháu phải theo nghề của cha mẹ, nếu chúng không muốn. Phải tôn trọng quyền chọn lựa của chúng. Có điều, ta buồn vì chúng nó không có được những quan điểm đúng đắn. Nghề thuật chân chính và đúng nghĩa thì không có gì gọi là cũ, là lạc hậu được cả. Cũng không thể đem ra mà

so sánh là lớn hay nhỏ. Mỗi thứ có vẻ đẹp và tầm vóc riêng!".

Cậu nhỏ lắc lắc đầu, cảm thấy mùi mờ xa xôi quá. Cậu còn quá nhỏ để sẻ chia tâm sự của một người già. Với cậu, chuyến đi xa như thế này đã là một kỳ tích. Ít ra, cậu đã nhìn ngắm được nhiều thứ, ăn được nhiều món mà trước đây cậu nhỏ chưa từng được ăn. Ví dụ như món miến xào lươn khô chẳng hạn, cậu nhỏ ăn một đĩa đầy mà không biết chán. Nhưng khi nhìn món trứng vịt lộn với cách ăn kỳ lạ là đập bỏ vỏ, cho vào một cái bát để sẵn rau răm, trông cứ trù trũi thì hơi... khiếp. Thế nên cậu nhỏ không dám ăn, cậu thích cách ăn của người Sài Gòn hơn, là cứ để nguyên trứng còn vỏ, dùng thìa nhỏ khui một đầu, rồi nhấm nháp dần. Ăn như thế vừa giữ được độ nóng vừa không ghê ghê khi lỡ nhìn thấy "nguyên con". Và nhất là cậu đã biết được cảm giác lạnh run là thế nào. Phương Nam chỉ hai mùa mưa nắng, nên việc mặc áo ấm dày đi phố trong mùa đông lạnh lẽo xứ Bắc là một kỷ niệm khó quên.

3. Rồi cậu nhỏ phải về để kịp ngày đi học lại. Ngày trở về, ông bác tặng cho cậu nhỏ bức chân dung vừa hoàn thành, kèm một bức tranh tĩnh vật vẽ con chuồn đậu nhẹ vào cánh hoa chuối đỏ rực. Cậu nhỏ sung sướng gói kỹ vào ba lô. Anh họ đưa ra ga. Mưa phùn đổ về rải hạt trên đường rét mướt. Suốt những ngày lưu trú ở đây, chỉ một lần hiếm hoi

cậu nhỏ nhìn thấy mặt trời, lúc ấy hình như là... 3 giờ chiều. Mặt trời tội nghiệp ửng lên một màu vàng mờ nhạt như cái bánh chưa kịp nướng chín, nhưng cũng chỉ được một chốc rồi tắt ngấm. Còn lại là cái màu trắng đục đục của mùa đông.

Chuyến tàu xuôi Nam lặng lẽ trôi đi dưới màn mưa lất phất. Cậu nhỏ thò đầu ra ô cửa, vẫy tay chào tạm biệt mùa đông!

Một tháng sau đó, khi bố vừa kịp đi công tác về thì nghe tin ông bác mất. Vì bệnh già thôi! Ông nằm thanh thản trên giường một mình, vào một tối có mưa đổ về suốt đêm rét cóng. Người con trai út mãi đi uống rượu với bạn bè rồi ngủ quên ở đâu đó, sáng lò dò về thì thấy bố đã ngừng thở từ lâu. Trong phòng vẽ, bức tranh mới còn dang dở ở bản thạch cao mới đổ khuôn. Bố mẹ cậu nhỏ lại vội vã thu xếp hành lý bay ra ngoài Bắc dự lễ tang. Cậu nhỏ vì bận đi học nên không thể theo chân bố mẹ được.

Một mình, cậu nhỏ ngồi tần ngần ngắm bức chân dung ông bác tặng, cảm thấy nhói lên một niềm hoài cảm. Có thể đây là bức tranh cuối cùng mà người họa sĩ già đã khắc, và cũng như bao lần trước, nó cũng chỉ là độc bản mà thôi! Rồi cậu đi ra phòng khách. Phòng khách vắng teo, trong bức tranh treo trang trọng nhất trên tường, cánh chuồn đậu nhẹ vào chùm hoa chuối đỏ như cũng đang giật mình ngơ ngác. Cậu nhỏ lặng lẽ khóc, nghĩ rằng ngày mai, cậu

sẽ đi đăng ký một khóa học vẽ.

Thế nhưng phải mất một năm sau, cậu mới làm được điều cậu muốn, vì không phải một ngày một bữa mà cậu có thể vẽ được, dù thực sự cậu có năng khiếu. Đó là một ngày cuối năm, khi gió phương Nam bắt đầu se lạnh du mình qua vòm lá cát đằng rung rinh những chùm hoa tím biếc bên cửa sổ, nắng rực vàng giục cội mai úa lá chuẩn bị đơm nụ nảy chồi, thì cậu trai mười bảy tuổi lặn lội tự đi mua một ký thạch cao về đổ thành khuôn. Rồi với những hồi tưởng bị đứt quãng, cậu cố gắng lần mò làm lấy tất cả những công đoạn mà cậu đã có dịp nhìn thấy ông bác đã làm, với niềm kỳ vọng mãnh liệt rằng cậu sẽ khắc được bức tranh đầu tiên trong đời. Vâng, cậu muốn khắc bức chân dung của người họa sĩ già để kịp mang ra ngoài Bắc nhân dịp giỗ đầu, khi mùa đông chớm đến!

V.Đ.G

DƯỚI
HÀNG
CÂY
MÙA
ĐÔNG

Nguyễn
Thiên Ngân

"Duy, con cần tập trung hơn!" - Giọng ông thầy giáo già khàn khàn vang lên phá vỡ màn im lặng ảm đạm chỉ độc tiếng chì chạy sột soạt trên giấy trong căn phòng hơi tối. Tiếp đó là tiếng ho khúc khắc. Hân ngẩng lên liếc sang theo phản xạ rồi lại cặm cụi với bài vẽ của mình. Những mảng sáng rọi yếu ớt vào căn phòng, động một vệt trên chóp mũi hếch đỏ ửng vì lạnh của Hân, lơ mờ những vết tàn nhang màu nâu nhạt. Những sợi tóc ánh nâu mỏng như tơ thỉnh thoảng bị cơn gió hất tung lên. Cô bé co ro trong chiếc áo len màu tía, cái khăn len trắng to dày quấn quanh cổ như một pháo đài

kiên cố mà những sợi tua cũng đang bắt chước tóc chơi trò tung mình, trán hơi nhúu lại với một vẻ tập trung đáng sợ. Duy lúng búng hồi lâu trong mồm "Vâng ạ!", kẹp mạnh cây chì trong bàn tay tê buốt vì lạnh. Bài vẽ tượng đầy những nét lỗi.

Ông thầy già lập cập đi từ phía nhà sau, tay cầm một ấm trà còn đang bốc khói. Hơi nóng như tê cứng đi khi chạm vào không khí lạnh buốt, mất hút.

- Một ngày lạnh như hôm nay thì việc duy nhất nên làm là nghỉ sớm và uống một tách trà nóng, bởi cảm xúc và ý chí đã bị đóng băng mất rồi!

Lại ho khúc khắc sau nụ cười ảm. Chỉ chờ có thế, Duy vội vàng cất giá vẽ và thu dọn chì tẩy. Hân cũng làm việc ấy, nhưng chậm rãi hơn và không tỏ vẻ quá sung sướng như Duy. Ba thầy trò ngồi bên chiếc bàn con cuối phòng, sưởi ấm bàn tay qua những cái cốc gốm đang bốc khói. Thầy tháo kính, hớp một ngụm nhỏ, mắt dõi ra con đường vắng thênh lộng lộng gió.

- Năm nay lạnh hơn tất cả những mùa đông mà thầy trải qua trên cái thành phố cao nguyên này!

Hai đứa ngẩng lên, cười nhẹ. Những lúc ông họa sĩ già dỗi mắt xa xôi như thế này, việc duy nhất nên làm là ngồi yên lặng lắng nghe. Duy so vai kéo phեc mưtuya chiếc áo gió lên cao tận cổ. Hân ngồi mân mê cốc trà, bàn tay gầy guộc nổi gân xanh có những ngón dài và mảnh lấp lánh một chiếc nhẫn trơn bé xíu bằng bạc. Chiều trôi qua nhẹ nhẹ. Xoay quanh là một vài cảm xúc về mùa đông và chuyện

thi cử của hai đứa. Ba cốc trà đã nguội ngắt và cạn đến đáy.

- Duy sẽ đưa con về Hân à! Hôm nay con nán lại hơi trễ. Đường lạnh và vắng!

Hân dạ, bé xíu ở trong cổ họng. Duy mở khoá xe đạp, tiếng "cách" khoá bật ra cũng khô khốc và lạnh buốt. Chào thầy, Hân lặng lẽ ngồi lên yên sau. Duy gò lưng một cú nhấn pêđan thật dài, cái phòng tranh cũ kĩ có ông hoạ sĩ già nua và cô độc thoáng một cái nằm lại sau lưng. Gió cuộn những chiếc lá khô trên vỉa hè xoay vòng từng đợt, và những hàng cây trơ trọi oằn mình dưới bầu trời chiều mùa đông màu ghi xám. Yên lặng. Chỉ có tiếng gió ngược chiều làm mất Duy cay nhoà và tiếng bánh xe xé gió băng lên. Hân nhẹ bồng và ngồi yên tựa một chú mèo con ngoan ngoãn, không hé răng lấy nửa lời.

Phòng tranh nhỏ ở cuối con đường vắng của ông hoạ sĩ già độc thân mang một vẻ cũ kỹ và trầm mặc, giống như chủ nhân của mình. Đó là một căn nhà có một gác lửng bằng gỗ, trên lan can có đặt một vài chậu bonsai khắng khiu và ốm yếu. Phòng trước, ông dùng để dạy vẽ và trưng bày những bức tranh cũ kỹ không biết đã được vẽ từ bao nhiêu năm về trước của mình, gian sau là bếp và căn gác lửng là nơi ông ngủ và đọc sách. Phòng khách giản tiện bằng một cái bàn nhỏ và mấy chiếc ghế gỗ ở góc phòng tranh. Còn lại là la liệt những bức tượng mẫu bán

thân, một cái ngăn kệ trần cũ kỹ chất đầy màu, bảng vẽ, chì gầy, giấy nhám, khung gỗ... với một vài vệt dầu sơn lưu cữu. Đôi khi Hân mang đến một bó hoa cúc áo vàng nhạt, lặng lẽ cắm vào một cái cốc đặt trên bàn thầy làm cho căn phòng có vẻ ấm áp hơn.

Học trò của thầy không chỉ có hai đứa. Tuy nhiên số lượng ấy tăng vào mùa hè và giảm sút đáng kể khi năm học đã bắt đầu, với những đứa có tâm niệm "học vẽ cho vui". Số còn lại, có ý định theo ngành Mỹ thuật thì lại nhảy sang một ông thầy giáo trẻ hơn đang giảng dạy chuyên môn và nghe nói có vẻ chắc cú trong việc luyện thi, vì ông ấy treo một dãy danh sách những học trò đã qua tay mình đậu vào các trường Mỹ thuật kín cả bức tường, chen chúc trong một cái phòng nhìn thấy đầu người rõ hơn đầu tượng, học xong vượt mồ hôi dạn dặt dụng cụ đứng dậy, mỗi đứa đóng hai chục nghìn rồi lần lượt ra cửa. Thế đấy, không ai dám "gửi trọn niềm tin" cho ông họa sĩ già chậm chạp, kỹ lưỡng và có vẻ thiếu cập nhật này. Học xong cuối tháng trả thầy bao nhiêu cũng được. Thời này làm gì có ai nhân từ thế. Theo kiểu ấy thì chỉ có thể là "tiền nào của nấy" mà thôi. Nghĩ bụng như thế, từng lượt, từng lượt học sinh bỏ đi, và đến mùa đông thì còn trơ trọi hai đứa, mà theo bọn nó thì cũng hơi gàn gàn theo vị sư phụ của mình: ít nói, ít cười và chỉ biết cắm mặt vào bảng vẽ, là Duy và Hân.

Duy theo thầy từ năm lớp mười. Hai năm rưỡi, ông thầy già khó tính vẫn bắt Duy rèn luyện từng

chút một những điều cơ bản, kiên trì và nhẫn nại, sẵn sàng bảo cậu vẽ lại nếu bức vẽ có một nét lỗi nhỏ. Khi tất cả những đứa bạn rời đi, Duy vẫn ở lại, vì một mối dây ràng buộc vô hình nào đó trong tâm cảm. Đến bây giờ, cái phòng tranh be bé và tồi tệ này thân thuộc với Duy hơn bất cứ thứ gì, từ mùi dầu hăng hăng, mùi gỗ ngai ngái của những bảng vẽ cắt bằng ván ép và cả cái mùi ẩm mốc cũ kỹ toát ra từ những bức tranh trên tường. Hân bằng tuổi Duy, nhưng vào sau một năm. Tuy nhiên cô bé là một tài năng bẩm sinh. Ông thầy già khắt khe chưa bao giờ khen Duy nhưng đã buột mồm "Khá lắm!" khi quan sát Hân vẽ từ phía sau lưng. Hân lặng lẽ như một cái bóng, ghép vào bức tranh hai người lặng lẽ là thầy và Duy, trở thành một không gian im ắng đến đáng sợ. Họ là những người sống nhiều bằng nội tâm, ai cũng có những nỗi niềm của người đó và điều duy nhất nên làm là giữ nó thật chặt trong lòng.

Học cùng rất lâu nhưng chưa bao giờ Duy nói chuyện với Hân. Chỉ là một vài câu trao đổi cần thiết. Ngay cả lời chào cũng được giản tiện bằng một cái gật đầu. Ai có không gian riêng của người ấy dù ngồi gần sát nhau trong cái phòng chật, là những bức tranh. Không gian ấy rộng và đầy những điều làm ta chìm đắm, say mê. Thắng hoặc, khi ngồi lại bên nhau và ngừng vẽ, chúng cũng cần một trung gian là những suy niệm của thầy. Ra về, im lặng và xa lạ,

như chưa hề quen nhau. Duy thường thấy cô bạn nhỏ bé, gầy guộc và có nhiều điều khó hiểu đi bộ dọc con đường sau giờ học, đầu hơi cúi, mắt như đang nhắm đếm từng viên gạch lát trên vỉa hè. Không dám chạm vỡ cái khoảnh khắc riêng tư ấy, cậu thường phóng qua, nhanh như thể vô tình. Không bao giờ Hân ngẩng lên.

Cho nên lúc này, lần đầu tiên không phải ngồi vẽ, không có sự có mặt của thầy, chỉ một mình Duy và Hân cùng về thì Duy cảm thấy đó là một điều đặc biệt lắm rồi, và Hân không nói gì thì cũng chỉ là một việc bình thường như nó vẫn xảy ra đó thôi.

- Cho mình xuống ở ngã tư.

Hân nói nhỏ. Câu này không tính, vì nó là một câu trao đổi cần thiết. Duy khịt mũi thay cho câu trả lời, vẫn cầm cúi đạp. Bỗng nhiên cậu hắt hơi thật to và có cảm giác chóp mũi mình cũng bắt đầu đỏ ửng lên. Hân lên tiếng, giọng nói mơ hồ và có vẻ như không chú ý lắm về việc mình đang nói gì: "Cậu nên choàng thêm một chiếc khăn nếu không muốn bị cảm lạnh!". Nhưng nó khiến Duy có cảm giác mới lạ. Đó không phải là một lời trao đổi cần thiết, dù được thốt lên một cách không hề lưu tâm lắm. Cái lạnh đọng trên mặt tan ra thành một nụ cười. Nhưng Duy không biết làm gì khác ngoài chuyện ậm ừ.

Dừng lại ở ngã tư, Duy cố gắng bóp phanh thật nhẹ để cô bạn khỏi ngã dúi, dù thói quen của cậu thường là đạp nhanh và thẳng đến cháy đường.

- Cảm ơn cậu! - Hân nói nhanh và quay lưng.

Vẫn là một lời trao đổi cần thiết. Khi Duy lúng búng xong "Không có gì" thì Hân đã quá xa để nghe thấy. Duy xốc lại cái túi chéo bên hông, thấy Hân rẽ vào một ngôi nhà nhỏ trông có vẻ buồn bực và tạm bợ. Quay xe trở về nhà dòng, Duy mỉm cười nhẹ nhàng giải thoát bớt những ranh giới, khoảng cách trong lòng. Cậu được các cha và các thầy trong dòng nuôi dưỡng từ hồi bé, bởi một lời cậy nhờ của bà mẹ trẻ khốn khổ mất chồng. Từ một nơi rất xa, đôi ba lần bà viết thư cho các cha dòng thăm hỏi, và xin phó thác Duy cho các ngài một thời gian nữa. Bà đang cố thu xếp mọi sự để đón Duy về, nhưng không biết là bao lâu nữa. Duy không buồn, không vui, cũng không đợi chờ bởi mẹ không lưu lại một vệt gì rõ nét trong ký ức nghèo nàn của mình. Tuy nhiên cũng nhẹ nhàng hơn khi biết mình vẫn còn một người thân thuộc. Con đường trở về tu viện quen thuộc và vắng lặng như tờ, chỉ một mình Duy với những ý nghĩ về cô bạn kỳ lạ cứ miên man và loang ra như vết mực ướm. Thật lạ là Duy đã từng nghĩ Hân là một cô tiểu thư mong manh và hơi cao ngạo.

Hân đến, mang hai túi xộp to. Hai cái khăn len màu cà phê, một đặt trên bàn thầy và một để nhẹ bên cạnh Duy khi cậu đang vẽ:

- Tặng cậu.

Cô bé quay sang lúng búng giải thích với thầy:

- Đạo này con đang thử việc đan móc...

Thầy nhìn Hân hồi lâu, nói một cách xúc động:

- Cảm ơn con!

Duy ngẩn ngơ và lúng túng trước cử chỉ bất ngờ của cô bạn, cũng lắp bắp theo thầy:

- Cảm... cảm ơn cậu!

Tặng khăn không phải là một việc bắt buộc phải làm, cũng như một câu trao đổi thông thường. Nhưng chắc chắn nó không hàm chứa nhiều điều đặc biệt, Duy mau chóng dằn lòng mình. Mất thầy ngân ngân nước:

- Thầy đoán cái cảm giác có một đứa con gái lớn là như thế này...

Hai đứa im lặng. Thầy từng kể về một vụ tai nạn giao thông, người vợ cùng đứa con gái lên bảy hồn nhiên, hay nói líu lo của thầy mãi mãi không trở về nữa.

- Còn Duy, thầy nghĩ con có cảm giác khác! - Ông đổi giọng vui tươi khi nhận ra mình vô tình mang đến những suy nghĩ ái ngại cho hai đứa trẻ.

Duy ngượng ngùng. Hân thản nhiên với bài vẽ chưa hoàn tất.

- Cảm ơn con lần nữa! Chắc ba mẹ của con cũng rất hạnh phúc với một chiếc khăn ấm áp như vậy!

Thầy quàng khăn ngang cổ, quay lại nhìn Hân. Bỗng nhiên cây bút chì trên tay Hân rơi xuống, đầu chì chạm nền nhà gãy rời ra. Một nỗi xúc động mạnh lan trên đôi mắt lạnh lùng của cô bé. Thầy ngạc nhiên rồi bước đến bóp nhẹ vai Hân:

- Con ổn chứ?

Mọi điều vụt qua rất nhanh. Hân định thần, nhặt cây bút chì lên:

- Vâng, con ổn!

Duy lặng lẽ đưa cho Hân cây chì mình đang dùng, lấy nhanh dường như giật phắt cây bị gãy và lúi húi đứng lên đi tìm con dao gọt. Hân lúng túng "Cảm ơn". Cậu nói nhỏ, đôi khi không cần chuyện gì cũng phải theo khuôn phép, cảm ơn và xin lỗi. Sau đó Duy nhận ra đây cũng không phải là một câu trao đổi thông thường.

Thầy đã đi ra sau từ lúc nào, lạch cạch tiếng ông bắc nước pha trà.

Khi Duy siết thắng thật nhẹ cạnh bên Hân đang thả hồn đếm gạch trên vỉa hè, cô bạn có vẻ ngạc nhiên.

- Mình đưa Hân về! Mùa đông ngày nào chả lạnh và vắng!

Thoáng ngạc nhiên, Hân toan từ chối nhưng không hiểu sao lại gật đầu. Nếu Hân có thể tặng Duy chiếc khăn thì tại sao cậu ấy không thể làm một việc đơn giản là đưa Hân về.

- Cậu đưa bảng vẽ đây! - Duy nói rồi lấy bảng vẽ trên tay Hân đang khư khư trước ngực đặt vào giỏ xe, bên cạnh cái bọc đựng chiếc khăn len. Chiếc xe trôi lặng lẽ dưới những hàng cây mùa đông. Vẫn không ai nói gì.

Ngã tư. Duy dừng xe. Hân cảm ơn và đi nhanh

vào ngôi nhà cũ kỹ tạm bợ, vẫn không khác lần trước. Duy đi được một đoạn với những suy nghĩ miên man về cô bạn gây guộc thì nhận ra Hân quên chưa lấy bản vẽ. Cậu quay đầu lại, đập mả miết. Nhưng Duy sống lại khi Hân bước từ bên kia đường, dáng đi tất tả vội vàng. Cô bạn nhấn chuông căn biệt thự sang trọng. Có một người ra mở cổng, đợi đến khi Hân vào khuất mới lục tục khoá lại. Hân bé nhỏ đến chơi với, lọt thỏm vào cái khung tranh là cánh cửa lớn bằng gỗ chạm khắc tinh xảo. Bàn chân chống xuống đường của Duy tê dại. Cô là con gái của ông chủ đại lý phân phối xe máy Đại Phát lớn nhất thành phố. Ông ta sắp sửa ly dị vợ vì một cô gái trẻ đẹp chỉ hơn con gái ông ta vài tuổi. Bà vợ để trả thù cũng lao vào ăn chơi, đốt tiền trong các sân tennis, vũ trường với những gã trai trẻ sống đồng bóng và thích dựa dẫm. Thành phố nhỏ, những vụ ăn chơi trác táng và chuyện tình cảm nhập nhằng của vợ chồng ông Đại Phát được người ta truyền miệng như một thí dụ sinh động cho "những thảm họa bắt nguồn từ tiền bạc". Có lẽ Hân giấu Duy và thầy vì điều đó.

Cậu bé mười bảy tuổi quay lại phòng tranh của ông họa sĩ già, ngạc nhiên và hụt hẫng. Duy tự dằn vò mình không quan tâm đến cô bạn nhỏ bé, gây guộc và câm lạng kia một cách đúng mức, sau hơn một năm trời biết nhau. Điều đó pha trộn với những cảm xúc mới mẻ bắt đầu xuất hiện trong lòng Duy thành một đồng hỗn độn không thể nào đối mặt. Ông họa sĩ già gỡ kính, vuốt mặt. Đôi mắt ông đỏ kè:

- Tội nghiệp con bé!

Hai cốc trà trên bàn đầy nguyên.

Duy chưa bao giờ dùng chiếc khăn len Hân tặng. Cậu treo nó lên móc, ngắm nghía một lát và cất cẩn thận vào tủ. Thấy Toàn, một tu sĩ trẻ thân thiết với Duy bắt gặp khi vào phòng Duy chơi sau giờ kinh tối.

- Của một cô bé? - Giọng Bắc trầm ấm và đôi mắt thầy nheo nheo dò hỏi.

Duy ngượng ngùng, tay cứ xoắn mãi vào nhau.

- Trước khi đến với Chúa, thầy cũng là một cậu trai mười bảy tuổi, nhóc ạ! - Thầy bật cười - Trời lạnh, mà khăn quàng người ta tặng thì không phải để ngắm, nhỉ!

Rồi ông quay sang những bức vẽ Duy bày bừa trên bàn, hỏi Duy về chuyện thi Đại học Mỹ thuật. Cậu nói một cách say mê về một công ty quảng cáo sau này. Thầy gỡ kính lau thật kỹ.

- Các cha dòng đã quyết định sáng suốt. Chúa không gọi con!

Duy yên lặng, mỉm cười hơi buồn, nhưng khẳng định một sự thật.

Khi Duy dắt xe ra cổng, thầy Toàn đang tĩa cây. Ông mỉm cười khi nhìn thấy chiếc khăn màu cà phê quấn quanh cổ Duy, trông rất hợp với chiếc áo len

trắng.

- Ấm nhỉ!

Duy nhe răng cười, chào thầy rồi leo lên xe phóng nhanh. Tiếng ông lắc đầu, gọi với theo:

- Cái thằng, chậm chậm thôi!

Duy bước nhẹ vào căn phòng quen thuộc, hơi ngượng ngùng với cái khăn Hân tặng trên cổ. Cô bé ngước lên nhìn, mắt ngơ ngác, vô hồn, khẽ gật đầu chào rồi lại cúi vế. Một phản ứng không mong đợi. Nhưng Duy không quan tâm lắm khi nhận ra đôi mắt Hân hoe đỏ. Cậu lẩn xuống nhà dưới, đứng cạnh ông thầy đang lập cập pha trà bằng bàn tay run rẩy và không tập trung:

- Nó đã khóc và kể cho thầy nghe mọi chuyện! Thầy không biết nói gì.

Duy bước lên, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu công việc quen thuộc. Cậu len lén liếc sang Hân, cô bé dường như vẫn đang thẫn thức. Bài vẽ đầy những lỗi cơ bản, và cây bút chì như không ai điều khiển dưới tay Hân. Nó chạy lung tung và để lại những đường hằn đậm đen.

- Hân à, sẽ ổn thôi! - Thầy tần ngần nói khi Hân xin về sớm.

- Vâng, con về!

Cô bé gật đầu, co ro đi ra rồi khuất dạng sau mép tường gỗ cũ kỹ. Gió to và lạnh. Hân sẽ bị cuốn bay đi mất thôi. Duy thẳng thốt đứng bật dậy, quẳng bảng vẽ xuống kệ.

- Thưa thầy, con...

Ông nhìn Duy hiền từ, không cần đợi Duy nói hết câu:

- Ủ, đi đi!

Thằng bé mười bảy tuổi lao ra khỏi cửa như một cơn lốc mạnh.

Hân vẫn đếm gạch. Bờ vai nhỏ run rẩy trong mỗi cơn gió. Cô bé hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Duy chạy bộ theo sau. Duy nhìn xuống vĩa hè:

- Mình sẽ đưa cậu về. Đường mùa đông mà!

Hân không trả lời, bước chậm rãi. Cậu im lặng đi bên cạnh.

- Mình không nghĩ là chiếc khăn hợp với màu áo len của cậu như vậy! - cô bé chột nói.

- Hả... ơ... ừ... - Duy giật mình.

Hân vẫn điềm nhiên bước chậm chậm. Hàng cây mùa đông trơ trụi và oằn mình trong gió. Duy hít một hơi dài, nhìn thẳng cô bạn:

- Hân, mình nắm tay cậu, được không?

Cô bé ngước lên, ngẩn ngơ, đôi mắt vẫn còn một quầng sưng nước.

Ông họa sĩ già đang đứng nhìn theo mỉm cười. Và trong một phút giây, ông lặng người tự hỏi không biết trong mấy chục năm một mình tìm kiếm những thanh thần còn lại trên đời này và thể hiện chúng qua

những bức tranh, có bao giờ ông vẽ được một cái gì trong trẻo thế. Hai đứa trẻ nắm tay nhau đi dưới hàng cây mùa đông và cao hơn là bầu trời màu chì buồn bã, mặc kệ gió lồng lộng thét gào. Cái nắm tay ấm áp làm tan chảy những nỗi niềm tưởng chừng đóng băng vĩnh viễn trong lòng, chỉ để lại một cảm giác dịu dàng, ấm áp và rất đổi bình yên.

Chúng mười bảy...

N.T.N

NHỮNG
GIẤC MƠ
CÓ HÌNH
BÔNG
TUYẾT

Võ
Ngọc Phương

Hôm nay trời ấm. Vinh bước ra ngoài với chiếc áo nỉ xanh dày. Nó không quên quần khăn quàng và đội mũ trùm đầu để giữ ấm. Vinh chưa quen thời tiết ở Luân Đôn lắm. Thật đáng mừng khi hôm nay trời không có tuyết. Mặc dù vậy đối với Vinh vẫn là mùa đông. Trâm đã có mặt ở cửa hàng từ lúc nào. Vẫn điệu bộ cúi kính của một chị cả, cô nàng khoát tay.

- Muộn ba phút, trừ lương!

Vinh thần nhiên nhún vai. Vinh đang cố chứng tỏ nó không thềm chấp "chị cả". Trâm qua đây sớm nhất. Nó hầu như đã thông

thạo mọi ngõ ngách ở Luân Đôn. Vinh để ý hôm nay Trâm đang diện một chiếc áo khoác dài bằng lông trắng muốt. Trông Trâm càng lúc càng giống một thiếu nữ Luân Đôn. Trời lạnh làm đôi má phúng phính của Trâm khê ửng hồng. Chắc đó là phút duy nhất Trâm trông giống một em bé hơn là một "chị cả".

Vinh ngồi vào chiếc bàn bằng gỗ nhỏ còn thơm mùi vec-ni được đặt ở cuối phòng. Đó là "bàn làm việc" của Vinh. Trâm quay qua hỏi Phong.

- Bông tuyết chuẩn bị xong chưa?

- Ok! - Phong trả lời đầy tự hào cùng với cái ngực ưỡn oai vệ của nó. Từ trong một chiếc bao xộp to, Vinh thấy Phong rút ra những bông hoa li ti được cắt tỉa tỉ mỉ. Phong đang định tiếp tục oang oang khoe thành tích của nó thì Trâm chặn nó lại bằng việc cúi xuống thò tay vào bao xộp, giơ một cánh hoa lên. Ánh mắt cô nàng thể hiện rõ sự ngạc nhiên với một dấu chấm hỏi to đùng.

- Cái gì đây?

- Bông tuyết. - Phong nhoeén cười. - Một nụ cười lấp lánh niềm tự hào.

- Nó bằng giấy. - Ánh mắt của Trâm vẫn không thôi tròn xoe ngạc nhiên. Bây giờ thì sự ngạc nhiên đó còn được bổ sung thêm bằng một cái miệng đang há hốc.

- Thì bằng giấy. Hồi nhỏ Phong được học từ cô giáo dạy thủ công. May mà bây giờ còn nhớ. Hơn một ngàn cái. Phong phải thức suốt đêm để cắt đó.

- Khoan! Dừng lại. - Trâm cắt ngang tràng khoe thành tích liên hồi của Phong. Nó nói chậm và rõ từng tiếng - Trâm tưởng bông tuyết phải làm bằng mút xộp trắng chứ.

- Đơn đặt hàng ghi là bông tuyết mà.

- Nhưng nó đâu có nhất thiết phải có hình bông. - Trâm chỉ vào cả ngàn cái bông li ti màu trắng được cắt tỉa cẩn thận của Phong.

Vinh bắt đầu bật cười ở góc phòng. Bất đồng ý kiến là việc thường xảy ra ở đây. Vinh không chắc là người ta có thể thống nhất ý kiến hay không khi công ty của tụi nó ôm đồm quá nhiều. Hầu như chưa có việc gì mà tụi nó không nhận. Hay nói chính xác hơn là chưa có việc gì mà Trâm không nhận. Từ giao báo, giao sữa, phục vụ bàn, gia sư, cho đến việc nhận những đơn đặt hàng đặc biệt. Chẳng hạn như làm những bông tuyết.

Cuộc sống du học vất vả hơn Vinh tưởng nhiều. Và hình như phí sinh hoạt làm Trâm phát điên. Cô nàng lúc nào cũng ngập trong những công việc. Lúc nào Vinh cũng thấy Trâm bận rộn. Ngoài giờ học là giờ làm thêm của Trâm. Nó chưa hề thấy Trâm xem phim hay đi chơi như các bạn khác. Phong vẫn hay ca thán cái điệp khúc cũ rích rằng Trâm là một bà cụ non, ế chồng và khó tính vào tai Vinh mỗi đêm. Vinh đoán đó là hậu quả sau những cuộc khẩu chiến giữa Phong và Trâm. Vinh không để tâm lắm. Nhưng nó cảm thấy Trâm hơi tham vọng. Trâm lại hơi khó gần. Mà Vinh cũng chưa từng có ý định cố gắng để gần

một "chị cả" khó tính trong nhóm.

Vinh tham gia vào câu lạc bộ âm nhạc ở trường. Nó đang tập chơi kèn Basson.

- Bạn có thể biểu diễn trong lễ Halloween được không? - Cathy, trưởng nhóm âm nhạc của trường, đề nghị Vinh. Cathy có mái tóc vàng óng uốn xoắn thành nhiều tầng. Cathy là một trưởng nhóm thật dễ thương. Cathy luôn nói năng dịu dàng và nhỏ nhẹ một cách khó từ chối. Và Vinh cảm thấy nó khó từ chối hơn những lời la hét ầm ĩ và đầy nghiêm khắc của Trâm. Nhưng nó biết Trâm sẽ giết nó nếu nó không đi giao kẹo vào dịp Halloween này. Lễ hội ma là một cơ hội làm việc lớn. Điều đó làm Vinh hơi lưỡng lự. Nhưng tiền thì kiếm lúc nào chẳng được. Hay ít nhất đối với Vinh tiền cũng không quan trọng như đối với Trâm. Ý nghĩ đó bật ra khiến Vinh quyết định thổi kèn trong buổi tiệc Halloween của trường. Vinh cũng tin rằng dẫu thiếu nó thì tiệm cũng còn nhiều thành viên khác và Trâm cũng chỉ sẽ cáu gắt đòi trừ lương nó là cùng.

- Ok! - Vinh nhoẻn cười với Cathy. Nó thấy ánh mắt Cathy sáng lên và long lanh thể hiện sự vui mừng. Như vậy có nghĩa là nó sẽ có một buổi tối ở bên cạnh Cathy. Điều đó đối với Vinh thật sự quan trọng. Nó gần như một buổi hẹn hò. Phải, gần như vậy. Điều đó thật tuyệt vời với một chàng trai xa xứ như Vinh.

- Bạn nhớ mặc đồ hóa trang cho lễ Halloween nha!

- Ok!

Từ khi nhận lời đi dự tiệc với Cathy, Vinh gần như không tập trung được giây nào vào việc thổi kèn. Nó bận nhìn theo mái tóc vàng óng của Cathy bỗng bồng bềnh theo từng lúc cúi xuống đánh piano. Vả lại nó đang tưởng tượng ra một buổi tối Halloween thật tuyệt vời. Việc Vinh quan tâm nhất lúc này là nó không biết phải mặc gì. Đó là một lễ hội hóa trang. Còn Vinh hình như chưa có một bộ áo hóa trang nào trong tủ áo.

- Dù sao thì tao nghĩ mày cũng nên xin phép Trâm thì hơn. - Phong nhấn nhó.

- Và tao thề là cô nàng sẽ khóa cửa nhốt tao trong cửa hàng còn hơn cho tao đi chơi lễ Halloween.
- Vinh vừa nói vừa xỏ tay vào một bộ quần áo hình con thỏ mà Phong mượn được cho nó. Thú thật thì trông nó hơi kỳ cục. Nó buồn cười sao sao ấy. Nhất là khi Vinh đeo hai cái tai thỏ dài thông phủ xuống che hết cặp mắt nó - Không còn bộ nào khác sao? Chẳng hạn như bộ hoàng tử ấy - Vinh gợi ý. Vinh không muốn hình dung cảnh Cathy hóa trang thành một công chúa trong khi nó đứng bên cạnh trong lột một con thỏ hồng với hai cái tai dài đang nhảy tưng tưng.

- Chỉ còn cái này thôi. - Phong thở hắt ra. - Nhưng dù sao tao cũng cảm thấy hơi lo lo. Gương mặt Phong trông đầy căng thẳng với cặp lông mày suốt từ nãy tới giờ cứ nhíu lại với nhau như thể chúng đứng gần cho ấm và đỡ sợ trong đêm hội ma.

- Thôi thì bộ này cũng được - Vinh nói với vẻ mặt đầy tâm trạng - Có còn hơn không. Nó không quên vở vai trấn an Phong - Trâm cũng sẽ chỉ tức giận vì không kiếm thêm được chút tiền vào ngày lễ thôi. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Cô nàng sẽ chỉ giận một chút rồi quên thôi. Chấn chấn là thế. Vinh trấn an Phong và cũng tự trấn an bản thân nó. Những gì nó nói chính là những gì nó hi vọng.

Những câu an ủi đó hình như rất hiệu nghiệm. Bằng chứng là sau khi nghe, Phong đứng bật dậy.

- Tao đi giao kẹo đây. Halloween vui vẻ!

- Có thể chứ. - Vinh mỉm cười.

- Ủ! - Phong gật gù - Dù sao thì Trâm cũng sẽ giết mày... Và cả tao nữa. - Phong thốt lên một câu cảm thán trước khi nó biến mất giữa con đường lớn trang trí chằng chịt những quả bí ngô và những khúc xương trắng hếu.

Cổng trường hôm nay được trang trí bởi những ngọn nến và một tấm bảng bằng đồng có hình những quả bí ngô ghép thành hàng chữ: "Chào mừng đến lễ hội Halloween!"

Vinh bước vào trong lối một chú thỏ màu hồng với hai cái tai dài mà mỗi bước đi lại sụp xuống che mắt nó. Nhưng trước mắt Vinh lúc này là một cảnh tượng kinh khủng làm nó còn khó chịu hơn cả lúc bị hai cái tai thỏ che khuất tầm nhìn. Những tiếng cười rộ lên ầm ĩ khi Vinh bước vào trong lối một con thỏ hồng. Tất cả đều ăn mặc bình thường. Có một điều

mà Vinh, người mới đến, không biết. Đó là trường nó không có truyền thống tổ chức lễ hội hóa trang. Những tiếng cười thích thú lẫn giễu cợt vẫn vang lên inh ỏi. Nếu có một điều ước ngay lúc này Vinh chỉ muốn có một cái lỗ để nó chui xuống. Vinh vụt chạy ra khỏi bữa tiệc nhanh như một mũi tên bay. Còn nhanh hơn cả khi nó đến. Và dù chạy nhanh như vậy nó vẫn nhìn thấy Cathy với mái tóc nhiều tầng vàng óng đang ghé tai cô bạn kế bên để nói vài lời trêu ghẹo.

Sau khi chạy ra khỏi bữa tiệc đủ xa và đủ an toàn để không còn nghe thêm một tiếng cười nhạo nào nữa Vinh mới an tâm ngồi nghỉ. Nó ngồi gục xuống, đầu ngoẻo sang một bên như thể chết rồi. Vinh cũng chẳng hiểu tại sao cảnh vật mỗi lúc một nhòe đi trong mắt nó. Con đường lớn trước mặt Vinh hôm nay thật đông đúc và náo nhiệt. Suýt chút nữa thì Vinh quên đêm nay là lễ hội ma. Lúc này Vinh chỉ ước mọi thứ không phải là hiện thực. Ước gì việc nó mất mặt trước toàn trường chỉ là một giấc mơ. Nếu được chọn lại lần nữa, nó chắc chắn sẽ đi phát kẹo với Phong và Trâm. Giờ này chắc nó đang bận rộn với công việc và Trâm sẽ đả nó và Phong món cacao nóng do chính Trâm pha. Đêm hội ma thật náo nhiệt với những tiếng hát vọng về từ khắp nơi, những tiếng la hét inh ỏi để trừ tà và xua ma quỷ. Trong phút chốc Vinh bỗng cảm thấy thật lạc lõng. Bầu không khí huyền ảo đó dường như không phải là dành cho Vinh. Chính vì vậy mà sau khi ngược lên, Vinh lại cúi

xuống, gục đầu trên cánh tay lạnh buốt vì rét của nó.

Thật kỳ lạ! Giữa đêm Halloween, tuyết bỗng bắt đầu rơi. Mặc dù cúi xuống, Vinh vẫn trông rõ những bông tuyết đang nhẹ nhàng sà xuống chân nó. Những bông tuyết bằng giấy được cắt tỉa tỉ mỉ thành hình từng cánh hoa. Và không khí mỗi lúc một ấm dần, ấm dần...

V.N.P

RĂNG

CHIỀU

ĐÔNG

Lê Tấn Sang

Tháng 12. Em có nghe đông về gõ cửa? Tự dưng nó buột miệng thốt ra được câu nói ấy, rồi nó cố gắng nhớ câu nói trong đầu. Một câu băng quơ nhưng khá hay đó chứ? Không biết có phải vì nó thường hay một mình hoặc có chút mộng mơ, để đôi khi miệng chọt buông một câu hay hay mà chính bản thân nó nhiều khi không biết trước được. Nó thích làm thơ. Nhiều khi ngồi cả buổi trời chỉ để viết lên cái ý nghĩ trong đầu. Thế mà ngộ. Cây viết bi vẫn nằm yên trên quyển tập học sinh; kể từ lúc nó hăm hở mang ra: Suy nghĩ, chốc

chốc lại lắc đầu - buông viết, dựa lưng vào góc tường - lại suy nghĩ, rồi chồm tới chụp lấy viết... xong lại dẫn đo, buông viết. Và cuối cùng thường sau những lần như thế là nó gói ghém tất cả lại quăng lên nóc mùng. Lại như mọi lần, nó đến bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, đầu óc trống trơn không nghĩ ngợi.

Gió bắc về, làm lá cây trong sân nhà rơi rụng rất nhiều. Đôi khi nó ngồi bên dưới những tàn cây mà tưởng mình đang ở giữa khu rừng Phong bên Trung Quốc, trong cảnh chiều tà thắm ướt lá Phong. "Mà ngộ, lá Phong ơi sao mi cứ rơi hoài trên đầu ta thế hả? Chiều đã về rồi, đừng rơi nữa nghe chưa?". Lại gió bắc rồi, nó nhớ lúc trước mà cũng mới gần đây thôi chứ đâu. Sợi dây cước còn để lại vết hằn trên bàn tay đây này. Cảm giác thật lạ, không sao tả được. Cánh diều cứ bay cao, cao mãi. Sáo vi vu vi vu. Gió êm êm bên tai. Đầu gối lên vạt cỏ sam mềm mại. Cảm giác bình yên thôi chưa đủ mà có một chút gì trong đó nữa, rất khó để giải thích, mà thường thì mấy ai giải thích được cái cảm giác đã qua của chính mình bao giờ? Nhà nó đúng là ở vùng quê nhưng không gần ruộng, suối. Không gần nhưng không có nghĩa là xa. Nhiều khi gió ngược, mũi nó vẫn phập phồng hắt xì vì khói rạ đốt đồng đầy thôi. Mà hồi ấy làm gì có chuyện khoảng cách xa xôi. Vù một cái, đã thấy nó trầm mình dưới nước suối in bóng cỏ lau, bầu trời xanh cùng mây trắng. Nó bây giờ không còn chơi thả diều, cũng vì vậy mà muốn thôi không nhìn cánh diều cũng khó. Bây giờ cũng mất nhìn diều bay trên

trời cao, tai nghe tiếng sáo và nếu thích nó vẫn có thể gối đầu lên vạt cỏ sam như xưa để nghe gió bắc từ đâu đó thổi về. Vậy mà khác hẳn, không làm được. Giống như mình đã đánh mất một cái gì rồi. Đã qua rồi! Giờ chỉ còn luyến tiếc mà thôi.

Chiều nó ghé công viên. Máy cây bàng qua mùa thu lại đến đông nữa thì trơ trọi. Ghế đá vẫn im lìm, mấy vệt nắng cuối ngày cũng đã tan. Còn! Còn một vài chiếc lá vàng của cây bàng, không biết rụng hồi nào mà vương vãi quá chừng? Mắt nó nhìn, tai nó nghe. Một vài người đi chung với nhau, họ nói cười rất vui. Ai cũng ú ừ trong chiếc áo bông, nhìn nửa người trên thì to sụ còn nửa người dưới thì như hai cái que cây. Ờ, nó mừng tượng ra rồi, con người ta khi mặc áo bông trông giống như con cò trắng ngoài đồng ruộng. Nó có cười trong miệng khi nghĩ đến điều đó nhưng rồi nó im ngay. Nếu mà nó đứng như người ta thì cũng thế, có khi còn tệ hơn hồng chừng. Một tốp nữa đi ngang qua nó, lại cười nói vui tươi. Tốp này có năm người, hai người con gái đi trước: một mặc áo bông vàng và một mặc áo bông đỏ tay vàng, còn ba người con trai sau thì mặc áo gió đen - Họ rượt đuổi hai người con gái trước, đang vừa chạy vừa cười rất tươi vui. Lần này nó không mừng tượng nữa, mà nó nhớ tới truyện Cô bé bán diêm của nhà văn Đan mạch Andecxen. Dường như cô bé bán diêm cũng mừng tượng như nó. Để rồi... nào, que diêm thứ nhất vụt sáng, que diêm thứ hai vụt sáng, que thứ ba, thứ tư, thứ... Nó không có que diêm nào. Và

nếu như có giữa lúc này nó cũng không muốn tượng đến những gì mà cô bé bán diêm đã muốn tượng. Vì mỗi hoàn cảnh mỗi khác. Nó chỉ xin duy nhất một que diêm, nó sẽ quẹt lên, que diêm sáng bừng lên. Trong ánh diêm sáng lóa đó có nó cùng nhiều nhiều những người bạn bên nhau, tay nắm tay đi trong công viên, hay cùng ngồi xòe tay hứng lá sau vườn mà nó cho là lá Phong bên Trung Quốc mỗi chiều, hoặc có thể cùng nó sáng tác một bài thơ, cùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ phòng nó. Chỉ thế thôi.

Chiều đã nhá nhem rồi, nó phải về nhà thôi. Trên xe nó, đầy những lá bàng đỏ rực, nó định đem về rải sau vườn trông sẽ giống rừng Phong hơn. Nó hít sâu vào rồi thở ra. Ái chà, những buổi chiều tháng 12 sao mà lạnh thế. Đôi khi trên đường về, nhiều lúc đẩy hai bánh xe bên hông mình mỗi tay. Nó ước có một người bạn giúp đẩy xe nó về nhà hay cùng nó nói chuyện cho đến hết con đường cũng được. Mà thôi, nó cần phải về gấp, nó không muốn ba mẹ lo, vả lại giờ này nó còn phải mở ti vi để xem bảng tổng sắp huy chương Sea Games 22 đến đâu rồi. Chắc chắn là Việt Nam lại đứng đầu bảng. Hôm qua nó xem ti vi trực tiếp bóng đá nam, trận bán kết giữa Việt Nam và Malaysia. Mỗi lần Việt Nam mình vào một trái, lưới của Malaysia rung lên, chiếc xe lăn của nó cũng rung lên vì phấn khích. Nó vẫn tự hào mình là một người dân của một đất nước Việt Nam kiên cường bất khuất. Phải rồi, nó phải về nhà thôi...Nhưng phải chỉ có ai cùng xem với nó trận chung kết giữa Việt Nam

và Thái Lan thì hay quá! Nhưng nó tin thế nào rồi nó cũng sẽ có bạn. Chắc chắn là thế. Vòng xe nó vẫn lăn đều đều trong chiều sương trắng mùa đông.

L.T.S

HƠI
THỞ
ĐÊM
GIĂNG
SINH

Nguyễn
Mỹ Nữ

Tháng mười hai và ngày hai mươi bốn. Khoảng hai giờ chiều, tôi xuống bến xe. Dầu phải chạy đua với thời gian nhưng tôi vẫn thích được đi bộ khi trở về. Đang mùa đông, trời lạnh căm và xám tái. Tôi co mình, xoa những bước dài giữa trời lồng lộng gió. Ở cuối một con đường, tôi gõ vào khuôn cửa kính của một ngôi nhà nhỏ và run rẩy người chờ đợi.

Tôi biết mà, rồi cánh cửa sẽ mở toang và Hoàng đứng đó cùng nụ cười rạng rỡ. Nụ cười của chào đón và đôi mắt của nhớ nhung có phải? Hoàng là bạn trai duy nhất của tôi suốt những

năm đại học. Ra trường, Hoàng có công việc ở ngay thành phố này và được ở lại nhà. Tôi nhận công tác ở xa nên luôn luôn là người phải... về. Về, đứng trước một ngôi nhà với trái tim nhiều xao xuyến. Nơi chốn này đã trở nên hết sức thiết thân. Cũng bởi những chuyến đi mà có những chặng xa. Đủ để những lần quay lại thêm ý nghĩa và đủ để cho lòng rưng rưng xúc động đến cồn cào. Như bao lần trước đó, tôi biết mà, cánh cửa mở là Hoàng, là những hân hoan mở ra, là sự sum vầy lập tức xuất hiện. Với ngày này, lại thêm những ý nghĩa bởi là giáng sinh và sinh nhật của bạn tôi. Tôi ngắm bó hoa mình hái ở rừng đem về đang cầm trên tay. Trong phút chốc, từ những đóa hoa hé nở đã mở ra cả bao diệu kỳ...

Tôi gõ thêm dăm lần nữa, đầu tiên còn thưa thớt và khe khẽ, sau liên hồi và to mạnh. Vẫn như không. Cửa không có khóa ngoài, chứng tỏ Hoàng đang ở nhà. Vậy thì sao có thể như vậy? Trúng khu vực anh ấy ở rất yên tĩnh với những căn hộ khép kín nên có muốn hỏi ai đó cũng đành chịu. Gõ lần cuối và định quay lưng đi nhưng bỗng nhớ tới căn bệnh mãn tính của Hoàng hồi giờ. Giật mình, tôi xô mạnh cửa. Không khóa trong nên hai cánh đều bật tung ra. Tôi lao vô nhà rất nhanh và hình ảnh Hoàng, sóng xoài thân người với kiểu nửa nằm trên giường, nửa ở dưới đất cùng hơi thở nặng nhọc và khó khăn đập ngay vào mắt tôi, bàng hoàng. Bạn tôi bị hen từ nhỏ. Thời tiết lại đang rất xấu: ẩm ướt, lạnh, đục ngầu. Hèn chi, Hoàng lên cơn. Tôi đưa mắt liếc nhanh căn

phòng. Rất khác, bởi ở trên bàn có một ổ bánh sinh nhật nhỏ đã cắm nến sẵn. Thêm nữa, chiếc bình cắm hoa và mấy cành hồng tươi nằm vương rã cạnh đó. Chắc anh ấy ráng làm cho rồi nhưng mệt quá, chịu không được và gục luôn.

Đã rất quen với những cơn hen của bạn, vậy mà không cách gì tôi bình tĩnh cho nổi. Tôi luống cuống cố đỡ Hoàng lên giường, chồng rất nhiều gối cho Hoàng ngồi dựa lưng, lấy thuốc cho Hoàng uống, lấy ống "Ventolin" xịt cho Hoàng thông cổ rồi bóp, xoa vai và lưng Hoàng. Nước mắt tôi ứa. Ba mẹ anh ấy đã mất trong một tai nạn giao thông. Hoàng không còn ông bà nội, ngoại và cũng chẳng có anh em ruột rà, bởi thế, rất lo lắng cho bạn mình nhưng tôi không biết phải cầu cứu ai. Đã làm tất cả những gì có thể nhưng Hoàng vẫn thở cực nhọc, khốn khổ... Tôi sợ, khóc ngon lành. Những giọt nước mắt không phải vì tiếc cho ngày hai mươi bốn tháng mười hai nhiều dự định đẹp đẽ của hai đứa cách đây trên... mười một tháng, mà là những giọt nước mắt thương bạn đến quặn thắt, xót xa. Phải như mà tôi có thể thở thay cho Hoàng để anh ấy không phải khổ sở như thế này. Cháy bỏng trong tôi sự mong mỏi, nỗi ước ao và niềm khao khát ấy. Chưa bao giờ tôi thấy hơi thở là cần thiết, quan trọng và giá trị như bây giờ, khi nhìn người bạn thân thiết nhất đời mình quần quai, khốn đốn vì không thở được. Có một khoảng rất ngắn, trời hơi lóe nắng lên một chút và Hoàng thở có đỡ hơn. Nhưng đến cuối ngày rồi tới đêm, Hoàng lại lên cơn

rất nặng. Tôi có cảm giác anh ấy sẽ lịm ngay, sẽ ngắt đi và chết mất. Trong cơn hoảng loạn, tôi đã cầu nguyện rất nhiều. Tôi xin Chúa Hải Đồng giúp cho bạn tôi thở được: "Anh ấy cần thở. Anh ấy cần thở. Chúa ơi! Có biết?". Tôi kêu lên, rên lên trong nấc nghẹn.

Hoàng ngủ vùi như vậy đã trên một tiếng đồng hồ. Anh ấy đã thở được, dấu hã còn nghẹn nghẹn. Tôi sung sướng tới trào nước mắt và cảm thấy nỗi mừng vui ấp đầy khi ngồi cạnh Hoàng và lắng nghe bạn mình thở từng hơi, từng hơi... Những hơi thở hồi sinh. Những hơi thở không còn là phù du, mộng ảo ở đâu đó trên trời, ở đâu đó rất xa. Những hơi thở đã kịp về và ở lại nơi này. Trên khoảng ngực rất gầy, lép kẹp trong cái áo lạnh rộng thùng thình. Trên đôi vai rất mảnh, khi nhô lên, rụt xuống. Trên đôi cánh mũi phập phồng của bạn tôi. Những hơi thở của Hoàng. Những hơi thở là có thật. Như sự hiện diện của tôi ở đây. Như ngày này là sinh nhật của Chúa và sinh nhật của Hoàng. Tất cả đều là có thật, đúng không? Hoàng hay kể: trước khi có tôi, sinh nhật Hoàng luôn trôi qua trong sự tẻ nhạt và lặng lẽ. Thường, Hoàng hay đi bộ ra phố, một mình. Lang thang, phơ phất ở đâu đó. Ra biển chẳng hạn. Vào một cái quán chẳng hạn. Uống một thứ nước gì đó chẳng hạn. Và ngẫm nghĩ rất lan man nhiều chuyện trong nỗi buồn. Rất khác với hồi ba mẹ Hoàng chưa mất và cả nhà được

đoàn tụ, sinh nhật luôn ấm cúng và thật tươi vui.

Bỗng dưng, tôi nghĩ tới khung cảnh bên ngoài vào lúc này. Nhà thờ chắc đã cử hành Thánh lễ và bài thánh ca "Đêm đông" chắc đang được mọi người say sưa hòa giọng. Nếu Hoàng không bị đau bất ngờ, thể nào chúng tôi cũng có mặt ở đó. Bọn tôi không theo bất cứ một thứ tôn giáo nào nhưng tôi là dân Kitô giáo và rất ngoan đạo. Sau thánh lễ đêm đầy linh thiêng và xúc động, tất nhiên, tôi sẽ đưa Hoàng tới hang đá Chúa Hải Đồng và tất nhiên, tôi sẽ cầu nguyện. Cho Hoàng đừng có hen. Cho chúng tôi... Chúng tôi cứ như vậy, cũng... được. Chúa sẽ không nỡ từ chối những lời cầu xin thật đơn sơ và nhỏ bé của tôi. Vì không phải sao, Chúa đã nghe thấu và cơn hen của Hoàng đã đi qua? Tôi cảm thấy một niềm vui rất nhẹ nhưng thật dạt dào ập tới tâm hồn mình. Chợt nhớ tới bó hoa rừng tôi đã bỏ ở đâu đó. Rồi những cành hồng của Hoàng... Cũng may, chưa héo hết. Tôi lựa lại và cắm những bông còn tươi vô bình. Vừa xong thì điện cúp. Tôi biết chỗ Hoàng để hộp quẹt bởi rất gần gũi với căn nhà này. Đốt những cây nến cắm trên ổ bánh sinh nhật, kịp lúc Hoàng thức dậy và yên lặng dõi theo tôi bằng đôi mắt ngập tràn những niềm... yêu (có phải?). Ánh mắt anh ấy sao mà ấm áp, khiến cho tôi run lên trong nỗi xúc động lạ lùng khi quay qua và bắt gặp. Điện có lại nhưng chúng tôi đâu cần. Hoàng tới ngồi đối diện tôi, lặng im. Những ngọn nến khiến cho căn phòng bỗng trở nên lung linh huyền ảo. Và những bông hoa, trong

thứ ánh sáng ấy, tự nhiên có sắc màu sẫm đỏ... nao nao. Hoàng đâu có ngồi gần mà tôi vẫn nghe được những tiếng đập rất nhanh và mạnh từ trái tim anh ấy. Không gian quanh tôi dường như nóng hổi bởi hơi thở của Hoàng. Những hơi thở vẫn chưa được bình thường vì còn nhòai nhọc lắm nhưng đã hiện diện đó thôi, những hơi thở nhiệm mầu...

N.M.N

ĐI VỀ

PHÍA

BÌNH

YÊN

Đoàn Thị
Phương Ái

Dường như không
mấy khi Vy quan
tâm đến những gì người
khác nghĩ về mình. Có nghĩ
nhiều đến nhau thì liệu sẽ
giúp gì được cho nhau? Mẹ
Vy vẫn thường xuyên nghĩ
đến Ba vào mỗi buổi sáng
bên tách cà phê nóng có
phủ một chút bột chocolate
bên trên. Tuy không nói ra
nhưng nhìn cách mẹ ngồi
bên ly cà phê bốc khói thơm
lừng, thi thoảng lại thở dài
thì Vy biết, lòng mẹ đang
nghĩ đến chàng nghệ sỹ
nhiếp ảnh hào hoa đã dứt
khoát bước ra khỏi cuộc
sống của hai mẹ con Vy 17
năm về trước. Ba không trở
lại, sẽ không bao giờ trở lại.
Ngày ấy, khi ba ra đi, mẹ đã
không níu kéo. Mẹ thường

thủ thả khi Vy bước qua tuổi dậy thì: "Những gì không phải của mình, mình không thể giữ được đâu, con ạ". Lúc đó Vy rất phẫn nộ vì nghĩ rằng mẹ thật nhu nhược, mẹ đã đánh mất ba, mẹ đã làm cho Vy không có một gia đình trọn vẹn như bao nhiêu người khác. Nhưng sau này lớn lên thì Vy hiểu, trở nên dửng dưng và không có nhiều cảm xúc lắm khi có ai đó thắc mắc về hoàn cảnh của mình. Mẹ vẫn sống như thế nhiều năm, vẫn làm một công việc nghiên cứu khô khan trong Viện sinh học, vẫn luôn sinh hoạt theo quy củ giờ giấc, vẫn cố gắng dạy con gái thành một phụ nữ mẫu mực. Mẹ như một chiếc đồng hồ bền bỉ không hề chạy sai bao giờ. Người như thế thì rõ ràng là không hợp với một nghệ sỹ như ba rồi. Khi đã biết và đã chấp nhận, Vy thấy cuộc sống dường như dễ chịu hơn. Mẹ cũng ít khi buồn trừ mỗi buổi sáng bà hay trầm ngâm bên ly cà phê phủ chút bột chocolate. Hình ảnh ấy luôn làm tim Vy nhói đau. Rồi đến khi quen John và đưa anh về nhà giới thiệu với mẹ, Vy cảm thấy thời gian bên tách cà phê buổi sáng của mẹ có vẻ như kéo dài hơn. Và Vy bỗng muốn đi tìm ba.

Chuyến du lịch vốn vẹn chỉ bảy người, tính luôn anh tài xế mập tròn, tóc bết lại thành một mảng bẹp dí trước trán. Cô hướng dẫn viên du lịch nét mặt uể oải nhưng vẫn cố nở nụ cười theo phản xạ nghề nghiệp, xưng mình tên Trang và đề nghị mọi người

làm quen với nhau bằng cách tự giới thiệu. Lúc này mới 6 giờ sáng, phần thì mệt mỏi, phần thì ngượng vì xa lạ nên ai cũng ấp a ấp úng nói đại cho xong. Cặp vợ chồng ngồi dãy ghế đầu tiên là Tân và Khanh, họ mới cưới nhau được vài ngày nên trông có vẻ quăn quýt hơn mức bình thường. Cô vợ huyền thuyên không ngớt trong khi anh chồng im lặng chẳng thốt nửa lời. Dãy ghế kế tiếp là một đôi tình nhân trẻ. Anh con trai tên Jimmy còn cô bạn gái là Cindy. Họ là Việt kiều. Jimmy béo trắng, tóc húi cua sát da đầu nhưng hai bên tai lại nuôi hai dải râu quai nón rậm rạp. Cindy tóc ngắn nhuộm đỏ cam, móng tay sơn tím bầm và mỗi khi cười thì khoe bộ niềng răng lấp lóa như kim cương. Vy ngồi ở băng ghế sau cùng, con gái một thân một mình lên Đà Lạt nghỉ mát khiến những người đồng hành không khỏi dành cho cô những tia nhìn nghi ngại.

Giọng cô hướng dẫn viên du lịch đều đều thuyết minh về huyền thoại từng danh lam thắng cảnh xen lẫn tiếng ngáy rất vô tư của Tân làm Khanh có vẻ ngượng. Jimmy và Cindy khúc khích cười. Vy không dám nhìn Cindy vì nhớ lại lúc ăn sáng, cô ấy đã vô tư tháo bộ niềng răng đặt lên bàn rồi ngon lành đánh chén món cơm tấm bì sườn chả làm mọi người hết hồn. Nhưng bây giờ Vy lại ao ước giá mà mình có thể hồn nhiên được như thế.

Xe càng tiến dần về cao nguyên, cảnh vật càng nên thơ và quyến rũ. Có lẽ người phụ nữ phố núi ấy cũng lãng mạn như nơi bà sinh ra, để rồi cảnh và

người đã níu bước chân ba ở lại. Vy chợt thấy mắt mình cay cay. Lần cuối cùng gặp ba, Vy mới lên bốn. Từ đó, Vy sống với mẹ và dửng dưng khi nghĩ về ba. Ý muốn đi tìm ba càng mãnh liệt từ ngày John ân cần hỏi Vy có muốn sang Mỹ với John không? Nếu sang Mỹ thì Vy sẽ làm gì? Lối nói chuyện của John lúc nào cũng thế, luôn tế nhị và kín đáo cho dù anh là người Mỹ xứ sở nổi tiếng với lối sống thực dụng. Vy hiểu đó là một lời ngỏ ý chân thành. Nhưng Vy chưa tìm được câu trả lời. Đầu óc Vy treo lơ lửng như con cá mắc câu vừa bị giật tung lên mặt nước. Vy loay hoay với ý nghĩ mình đi tìm ba là vì mẹ hay vì chính sự nghi hoặc về tình cảm, về tương lai của mình. Dáng trầm tư bên ly cà phê của mẹ và đôi mắt xanh của John cứ ám ảnh Vy. John hỏi Vy lên Đà Lạt để làm gì. Vy nói Vy đi tìm câu trả lời. Cho John và cho chính Vy.

Thành phố Đà Lạt xuất hiện sau nhiều đồi núi, rừng cây. Xe đỗ xích trước một khách sạn đứng ngạo nghễ trên ngọn đồi đầy hoa. Mọi người lễ mễ xách hành lý xuống, trông ai cũng mệt mỏi, trừ Cindy luôn cười, khoe hàm răng niềng lấp lóa nắng chiều. Trang tỏ ra nhanh nhẹn giúp hết người này đến người khác làm thủ tục và lấy chìa khóa theo đúng tác phong hướng dẫn viên du lịch:

- Các anh chị nhận phòng rồi nghỉ ngơi. Theo chương trình thì tối nay chúng ta đi uống cà phê ở Thủy Tạ, sáng mai sẽ bắt đầu tham quan. Chúc anh chị một kỳ nghỉ vui vẻ.

Vy uể oải cáo lui. Viện cố nhúc đầu không đi cùng mọi người. Tối nay Vy muốn ngủ một giấc thật sâu. Và sáng mai Vy cũng chỉ muốn được một mình.

Buổi sáng, trời thoát mưa rào rồi tạnh ngay. Không khí ẩm ướt và khá lạnh đối với người Sài Gòn đã quen quanh năm nắng nóng. Thắt lại khăn quàng cổ, gài kín áo jacket, Vy cảm thấy ấm áp và tự tin hơn. Cầm mảnh giấy nhỏ có ghi dòng địa chỉ trên tay, Vy vẫy một chiếc taxi. Bác tài có khuôn mặt phúc hậu tỏ vẻ hơi ái ngại nhìn Vy:

- Trông cô như là khách du lịch. Chỗ này hơi xa thành phố, cô đừng nghĩ tôi đánh lừa cô nhé!

- Ô không đâu, bác cứ yên tâm. Thật sự cháu cũng muốn đi lòng vòng cho biết Đà Lạt mà...

Xe đi qua những con đường nhiều dốc. Những ngôi nhà thấp thoáng sau các triền đồi. Vy cố tìm màu vàng rực của loài hoa dã quỳ Vy gặp nhiều trong văn chương nhưng không thấy. Có lẽ chưa đến mùa. Nhưng cái buồn man mác của phố núi làm Vy mê mẩn. Ngang qua con đường trước một trường học, Vy thấy người ta bày bán sách cũ, nơi đây có vẻ yên tĩnh chứ không náo nhiệt xô bồ như ở Sài Gòn. Ngay cả khách hàng trông cũng rất hiền hòa, nhất là mấy cô nữ sinh tha thướt trong áo dài trắng, áo len xanh đang dịu dàng chọn sách.

Mải suy nghĩ, đến nơi lúc nào Vy không hay. Xe

đổ xích trước một khu vườn rộng có giàn su su xanh mướt bao quanh. Bác tài hỏi Vy có cần bác đợi không. Vy cảm ơn và nói không, chưa biết lúc nào Vy sẽ quay về khách sạn. Người tài xế già cần mẫn đánh xe đi khuất, để Vy đứng chờ vợ bên chiếc cổng gỗ màu nâu cũ kỹ. Bác Trần, anh họ của mẹ đồng thời là một người bạn cũ của Ba, nghe nói ngày xưa làm "ông mai" cho hai người nhưng không mất tay, đã cho Vy địa chỉ này, kèm theo lời dặn rằng chính bác cũng không chắc ba Vy có còn ở nơi đó hay không. Vy tìm chuông cửa nhưng không thấy. Cuối cùng Vy ngần ngại kéo cái chốt sắt đã rỉ sét...

Khu vườn sau cơn mưa nồng nồng mùi hơi đất, thoảng hương hoa hồng lẫn trong mùi bắp cải úng. Vy men theo lối đi đến căn nhà nhỏ nằm lọt thỏm trong vùng lá xanh. Một người đàn bà khoảng ngoài 40 nhìn thấy Vy qua khung cửa sổ, lật đật chạy ra:

- Cô tìm ai?

- Xin lỗi, cho cháu hỏi đây có phải là nhà bác Tâm không ạ?

Người đàn bà nhúu đôi mày rậm không cất tía:

- Phải. Nhưng ông ấy không còn ở đây từ lâu lắm rồi. Hình như cô ở Sài Gòn lên...

- Dạ đúng. Cháu tên Vy, cháu gọi họa sỹ Trần bằng bác. Nhân dịp cháu đi du lịch, bác Trần nhờ cháu đến tìm bác Tâm vì hai người đã mất liên lạc cách đây hơn 10 năm rồi.

Nghe đến họa sỹ Trần, người đàn bà có vẻ vồn

vã hơn:

- Cô vào nhà nói chuyện cho tiện...

Bên trong căn nhà ấm sức. Cách bày biện toàn đồ gỗ màu beige nhạt hòa hợp với nền tường là những mảnh thân cây màu nâu sẫm ghép lại. Quanh nhà có rất nhiều tranh sơn dầu. Có bức vẫn còn đang vẽ dở dang trên giá. Người đàn bà loay hoay ở nhà sau một lúc, rồi đem lên hai tách cà phê nóng. Bà với tay lấy cái hộp nhỏ trên bàn, nhẹ nhàng múc một muống bột chocolate phủ lên tách cà phê đang bốc khói của mình. Hình ảnh quen thuộc làm Vy thấy tim mình thất lại. Bà cười rất nhẹ:

- Mời cô dùng. Tôi thường cho thêm chút chocolate vào như thế này từ lúc về với ông nhà tôi. Bao nhiêu năm rồi thành ra quen, không bỏ được. Cô có muốn dùng thử không?

Vy cảm thấy hai bàn tay mình ra rất nhiều mồ hôi nhưng Vy cố trấn tĩnh:

- Cháu cảm ơn... Cho cháu cà phê đen thôi cũng được ạ.

Người đàn bà bắt đầu kể chuyện, thân thiện như đã quen với Vy từ lâu. Lúc này Vy có thời gian quan sát bà ta kỹ hơn. Vai to ngang, thân hình chắc đậm, đôi tay gân guốc với những móng tay cắt ngắn không sơn phết, có vài chỗ trầy xước trên làn da khô có lẽ do việc làm vườn. Khuôn mặt chữ điền rắn rỏi, làn da ngăm ngăm bánh mật, đôi mắt xếch với hàng chân mày rậm, thoát trông hơi dữ nhưng lại toát ra

tia nhìn ảm áp. Điểm dịu dàng duy nhất của người đàn bà này là cặp môi dày vừa vắn với đôi khóe miệng hơi trễ xuống. Điều tương phản ấy khiến cho bà ta mang một dáng vẻ rất riêng không thể lẫn với ai. Vy chột thờ dài, không khỏi so sánh người đàn bà này với mẹ, cô hoa khôi trường Đại học Khoa học năm xưa. Bà ta vẫn không hề hay biết chút ác cảm của Vy đang dành cho mình, mắt bà long lanh khi nhắc đến họa sỹ Trần và ông Tâm. Bà thay đổi cách xưng hô:

- Cháu biết không, ngày xưa cô và bác Trần của cháu là bạn học cùng trường Mỹ thuật Sài Gòn. Sau khi tốt nghiệp, bác Trần ở lại đó lập nghiệp, còn cô thì quay về Đà Lạt, vì chỉ có ở đây, cô mới có nhiều cảm hứng sáng tạo. Thỉnh thoảng bác Trần lên thăm cô. Có một lần bác đi cùng một người bạn là nghệ sỹ nhiếp ảnh...

À ra thế! Vy cảm thấy ghen ngào và giận bác Trần vô cùng. Nhưng chuyện xảy ra đã quá lâu rồi, Vy có thể trách được ai? Người đàn bà trước mặt Vy vẫn say sưa:

- Ông Tâm rất say cảnh Đà Lạt và khu vườn này. Cô giúp ông ấy săn nhiều ảnh đẹp. Cả hai rất tâm đầu ý hợp. Chỉ chừng một năm sau thì cô và ông ấy thành vợ chồng. Nhưng chẳng bao lâu sau thì ông ấy lại ra đi...

Vy vờ ngạc nhiên:

- Sao cô không giữ bác ấy lại...

Bà ta cười nhẹ:

- Cô và ông Tâm cưới nhau không hôn thú nên chẳng có gì ràng buộc cả. Hơn nữa cô hiểu tính ông ấy, một khi đã quyết thì không ai cản được. Ông ấy là nghệ sỹ nhiếp ảnh, suốt đời đi săn lùng cái đẹp. Mà cái đẹp đối với ông ấy thì luôn ở phía mới lạ. Cô không muốn giữ chân một người không muốn dừng chân.

Vy bối rối:

- Cháu rất tiếc...

- Không có gì phải tiếc đâu cháu ạ. Khi yêu một người, chỉ cần thời gian bên nhau hạnh phúc trọn vẹn là đủ. Sau này lớn hơn một chút cháu sẽ hiểu. Người dù có ra đi nhưng tình vẫn còn ở lại.

Vy chưa biết tiếp tục câu chuyện như thế nào thì có tiếng gạt chân chống xe đạp ngoài vườn. Một cô bé khoảng 16 tuổi, mặc áo len vàng như đốm nắng tràn vào nhà:

- Mẹ ơi con đói bụng...

Cô bé hơi bẽn lễn khi nhìn thấy Vy:

- Em chào chị...

Mắt người đàn bà ánh lên niềm hạnh phúc:

- Đây là Mây, con gái cô. Còn đây là chị Vy, cháu của bác Trần, bạn mẹ.

Vy cười làm quen với Mây, cảm thấy may mắn vì cả cô bé và Vy đều giống hai người mẹ hơn là giống chàng nghệ sỹ nhiếp ảnh hào hoa. Ngồi một

lát, Vy đứng dậy cáo từ. Việc Vy không tìm được ông Tâm khiến người đàn bà có vẻ hơi áy náy. Nhưng bà tuyệt nhiên không hỏi Vy địa chỉ của bác Trần. Bà nhờ Vy chuyển lời hỏi thăm bác ấy và mong lần khác Vy lên Đà Lạt có thời gian trò chuyện với mẹ con bà nhiều hơn.

Rời khỏi căn nhà của mẹ con người họa sĩ, Vy không nghĩ đến chuyến đi tìm ba của mình nữa. Ba đang ở đâu, làm gì, điều đó có lẽ không còn quan trọng. Chắc gì khi gặp được ba thì cuộc sống của mẹ con Vy và cả mẹ con Mây sẽ hạnh phúc hơn? Ở hai nơi rất xa nhau, có hai người đàn bà rất khác nhau, nhưng lại có một tình yêu rất giống nhau: không níu giữ người không muốn dừng chân. Cả dấu vết mà người đàn ông họ yêu để lại cho họ cũng giống nhau: một cô con gái và những tách cà phê phủ bột chocolate buổi sáng. Hạnh phúc của họ không có điểm khởi đầu hay kết thúc, mà chỉ là những ngày tháng trôi đi trong sự bằng lòng hiện hữu.

Ngày cuối cùng ở Đà Lạt, Vy cảm thấy vui và thanh thản hơn. Tân và Khanh khoe hai quyển album vừa rửa xong với giá cắt cổ dành cho du khách, nhưng nụ cười của họ trong ảnh và bên ngoài đều rất hài lòng, mãn nguyện. Vy thầm mong hạnh phúc của họ đừng ngắn ngủi như chuyến đi này. Vy nói nhiều và cười nhiều. Cindy cau có khi Jimmy nói, lúc Vy hòa đồng với mọi người thì trông Vy xinh và dễ gần.

Đến chiều, cả bọn ra chợ Đà Lạt ăn bánh bèo, bắp nướng, uống sữa đậu nành nóng thì John gọi điện thoại di động hỏi thăm Vy. Cindy tò mò lắng nghe và chột vui lên như trẻ nít! Quà lưu niệm khu Hòa Bình và chợ Đà Lạt làm Vy mê không sao dứt ra được. Vy mua tặng Mẹ túi lụa tơ tằm. Chọn cho John áo khoác thổ cẩm, không khỏi mỉm cười một mình khi hình dung John to lớn dềnh dàng trong chiếc áo Tây Nguyên. Vy mua cho mình một chiếc mũ len có cái ngù tròn ngộ nghĩnh trên chóp. Để làm kỷ niệm thôi chứ ở Sài Gòn có bao giờ lạnh đâu mà cần dùng đến mũ len! Cũng như trong cuộc đời, có những điều biết rồi cũng chỉ để biết chứ chẳng để làm gì. Thế nào về đến Sài Gòn, John cũng sẽ hỏi lại Vy câu hỏi cũ. Vy chưa biết phải nói sao, nhưng chắc chắn Vy sẽ ở bên cạnh mẹ. Và Vy sẽ hỏi John rằng anh có phải là kẻ muốn dừng chân hay không? Vy mua một bó hoa bất tử thật to, để trêu John rằng nếu anh làm Vy buồn, Vy khóc, nước mắt nhỏ xuống sẽ làm cho hoa cụp cánh lại, trở nên xấu xí vô cùng... Vy bỗng cảm thấy cuộc đời đơn giản hơn, yên bình hơn, cho dù Vy biết chẳng có gì trọn vẹn.

Đêm xuống nhanh, sương phủ mỗi lúc một dày hơn. Ngày mai, Vy sẽ về đến nhà...

Mùa đông 2002

D.T.P.A

HÃY
XEM
NHƯ
LÀ MƠ

ĐỖ
Thiên Đăng

Sao nhỉ? À, về chỗ
ngồi rồi mà hấn
vẫn còn run. Hấn không
ngờ nó lại tuyệt vời đến thế.
Hấn đã bay bổng lên mây,
lơ lửng trên ấy rất lâu rồi từ
từ đáp xuống, rất nhẹ
nhàng. Ngay lúc đó, hấn bắt
gặp ánh mắt của nàng. Sao
nhỉ? À, ánh mắt nàng lóe
lên một tia thẳng thốt, ngạc
nhiên tốt độ. Nàng đã sống
người lại. Trong mắt nàng
như có một cái gì đó đỏ đỏ vỡ,
một cái gì đó loảng xoảng.
Nhưng hấn đã không nhận
ra. Hấn đang bận tận hưởng
cái giây phút tuyệt vời ấy.
Chao ôi, cái giây phút ấy,
hấn mơ ước từ lâu rồi, tụi
con trai trong lớp cũng mơ

ước từ lâu rồi, sao nó lại đến bất ngờ thế nhỉ? Mà lại đến với hấn, chính hấn!

Vậy mà bây giờ, khi từ phòng tắm bước ra, chân nhún nhảy, mồm huyết sáo, với tay lấy chiếc khăn bông và nhận ra gương mặt mình trong chiếc gương bầu bầu, hấn chột khựng người lại. Hấn bỗng nhớ đến ánh mắt của nàng. Sao thế nhỉ? Sao nàng lại thẳng thốt nhỉ? Lẽ ra nàng phải nhắm mắt lại và lịm người đi chứ!

Hấn lao vào phòng, ngồi thẩn thờ bên ô cửa sổ. Bên ngoài, chiều dần xuống, nắng lung linh nhảy nhót trên mấy vòm cây. Con mèo vàng vô lo nằm cuộn tròn trên đất. Trời ơi! Sao lại thế nhỉ? Hấn đã sai rồi sao?

Lớp hấn có mười lăm nàng. Nhưng đọng lại trong mắt hai chục đứa con trai chỉ mỗi nàng lớp trưởng - dĩ nhiên cũng trừ một vài trường hợp ngoại lệ. Lớp trưởng xinh như hoa, dịu như hương, nhẹ nhàng như lá, sâu sắc vững vàng tựa gốc rễ. Quả là mẫu mực và bản lĩnh con gái thời đại! Con trai trong lớp mê lớp trưởng lắm lắm. Hấn cũng vậy. Hấn luôn tưởng thấy nàng. Bởi lẽ chỉ trong mơ hấn mới được gần gũi lớp trưởng, còn thực tế thì...

Thật ra, lớp trưởng không những đẹp mà còn độc đáo. Độc đáo ở tâm hồn cũng như dáng vẻ. Mỗi khi đứng trước lớp phổ biến xong một thông tin nào đó, nàng hơi mí hai khóe môi lại một chút, khiến hai lúm đồng tiền lộ hấn ra. Bất kỳ thằng con trai yếu

bóng vía nào cũng có thể ngợp người bởi khoe môi ấy. Ôi, sao mà nó dễ thương thế! Nhưng khoảnh khắc đó lại xảy ra nhanh quá, khiến cho bọn con trai ngẩn ngơ, mơ màng, tiếc nuối. Nàng lại quá thông minh để hiểu rằng bọn con trai chỉ thích cái gì thoáng qua, chưa nhìn kỹ được. Nàng cũng dư sức tỉnh táo để hệ thống lại chương trình cho mấy cái đầu bị vi rút tảo tợn xâm nhập, luôn đến bên nàng quấy quả. Một sự tỉnh táo lạnh lùng hiếm thấy ở một người con gái!

Còn hẳn là một cậu con trai trầm trầm, học tầm tầm và hạnh kiểm thì luôn được xếp hạng khá. Hẳn không năng nổ, cũng không nhút nhát nhưng lại có quá nhiều tham vọng. Có điều hẳn không và chưa bao giờ ý thức được rằng nếu muốn một ước vọng nào đó trở thành hiện thực thì phải biết nhọc nhằn vươn đến bằng chính đôi chân, con tim và cả khối óc của mình. Thành thử dù rất thích lớp trưởng, hẳn cũng chỉ "kính nhi viễn chi" mà thôi chứ chẳng hề ngụy tạo một hành vi thể hiện nào cả.

Ấy vậy mà một quả sung thật lớn đã rơi vào ngay chính miệng hẳn khi hẳn đang nằm hả miệng ra chờ dưới gốc. Hẳn đã tận dụng cái giây phút tuyệt vời ấy chẳng chút đắn đo suy nghĩ. Tại sao lại bỏ lỡ cơ hội ghi bàn khi chính hậu vệ đội bạn đặt bóng vào chân? Tại sao lại không với tay hái một vì sao khi vì sao ấy sà đến tận cửa sổ? Họa chẳng có kẻ ngu mới không làm thế. Mà hẳn lại chẳng bao giờ tự nhận mình là kẻ ngu!

Sao nhỉ? À, hôm đó là liên hoan cuối năm. Lớp

hắn tập trung đầy đủ ba mươi lăm gương mặt, kể cả cô chủ nhiệm nữa là ba sáu. Lớp trưởng bảo năm cuối rồi, đây là dịp duy nhất để lớp mình vui chơi một bữa. Ra năm là kể như vùi đầu vào học, nào là thi tốt nghiệp, nào là thi đại học, chẳng mấy ai rảnh rỗi để mà cười đùa, tinh nghịch nữa. Vậy nhé, cuộc chơi hôm nay là vậy, không câu nệ, không cố chấp và đặc biệt là không từ chối! Các bạn đồng ý không? Tại sao không cơ chứ! Vậy là bánh mứt được bày ra. Lúc đầu là hát hò theo kiểu truyền điện, ai bị gọi tên mà ngập ngừng không gọi kịp kẻ khác thì phải hát. Lớp trưởng bén nhạy, suốt buổi không hề "chập mạch", nên cả lớp không có cái điểm phúc được nghe giọng ca trời phú của nàng. Hắn thì "cháy dây" liên tục, nên lớp phải bị "tra tấn" luôn bởi giọng ca bể lò của hắn. Nhưng như vậy thì bất công lắm. Thành thử bắt ra chơi trò bong bóng đề nghị. Tụi con gái đi mua về một lô bong bóng. Tụi con trai thì chặt một cành cây lớn. Bạn bè vây lại, hi hục thổi bóng. Quả bóng nào bên trong cũng có một mảnh giấy đề nghị. Khi cành cây được dựng lên, lung lẳng bong bóng, ai nấy đều trầm trồ: "Đẹp quá!". Ừ, đẹp quá! Vui quá! Lớp trưởng trình trọng mời cô hái quả bóng đầu tiên bằng cách cầm một cây kim châm vào quả bóng. "Bụp!" - Một tiếng nổ vui vẻ vang lên, bắn tung tóe giấy ra. Lớp trưởng vội vàng nhặt lấy đưa cho cô. E hèm, gì đây? "Xin bạn hãy cho biết tên một người trong lớp mà bạn thích nhất. Tại sao?". Cô cười:

- Người cô thích là một người năng nổ, học giỏi,

sâu sắc. Các em biết ai không?

- Lớp trưởng!

Cả lớp đồng thanh. Cô lại cười. Ồ, nhưng mà như vậy thì cô ăn gian mất. Nhưng không sao.

- Bây giờ mời các bạn, ai can đảm nhất lên trước - Lớp trưởng dẫn chương trình - À, vậy là Tuấn Huy. Tuấn Huy là người rất can đảm, thừa các bạn! Hãy xem bạn ấy được đề nghị gì nào? À, "Bạn hãy nói cho lớp biết thật xấu buồn cười của người bạn khác phái mà bạn thân nhất".

Một tràng pháo tay giòn giã vang lên. Câu hỏi quá hay và... độc! "Người hùng" của lớp đứng gãi đầu gãi tai. Ai cũng biết Huy và Hoa là đôi bạn thân, thân... trên cả tình bạn! Hoa là một cô nàng rất "chảnh", dễ gì Huy dám nói thật xấu của nàng. Sau khi liếc thấy gương mặt lạnh tanh của Hoa, Huy ấp úng đề nghị:

- Hay cho tui nói thật xấu của tui được không?

- Được không, thưa các bạn? - Lớp trưởng trưng cầu ý kiến.

- Không! Không!

Cả lớp đồng thanh phản đối. Lớp trưởng cười:

- Nào, chàng trai can đảm... Lẽ nào người bạn của bạn không có một thật xấu nào sao?

- Ờ... ờ... để coi. Bạn ấy... bạn ấy có một thật xấu là khi ngủ thường hay... nghiêng răng!

- Hi... hi... ha... ha... Vậy là Huy... ngủ chung

với Hoa rồi à? - Tụi con trai xôn xao.

- Không, không! Đó là tui nghe em trai bạn ấy chọc đó chớ...

Lời chống chế của Huy bị khuất lấp trong những tiếng cười vỗ tung như bể chợ. Mặt cậu ta đỏ bừng. Hoa thì gục đầu xuống bàn vì xấu hổ. Phen này hoặc Hoa nghỉ chơi hoặc Huy phải năn nỉ gây lười chứ chẳng đùa!

Đến khi hấn bước lên châm bong bóng thì cuộc chơi đã gần tàn, trên cánh chỉ còn độc nhất một quả bóng xanh. Hấn vẫn nhớ quả bóng ấy nằm cao nhất và chữ "Happy new year" bị mờ mất chữ "r". Hấn run run châm quả bóng. "Bụp!". Một tiếng nổ trầm đục vang lên. Lớp trưởng nhặt lấy mảnh giấy và bắt đầu đọc... Nhưng không, lớp trưởng không đọc! Mặt cô nàng bắt đầu đỏ ửng lên. Quảng Văn ngồi bàn đầu giật lấy tờ giấy trên tay lớp trưởng, đọc oang oang:

- "Cho dù bạn là con trai hay con gái, đề nghị bạn hãy mi (lên mặt) lớp trưởng một cái!"

Lần này thì lớp trưởng không cười nữa. Chao ôi, câu đề nghị bất ngờ quá! Và đây không phải là chuyện đùa. Một hành vi... "thiên liêng" như thế thì làm sao có thể cười được chứ? Vả lại, tụi con trai trong lớp đang bận ao ước được đánh đổi vị thế của hấn. Cái vị thế mà thường ngày chẳng lấy gì làm "oanh liệt" lắm. Nhưng bây giờ thì...

Khi hấn ngẩng lên nhìn lớp trưởng thì nàng đã không còn đỏ mặt nữa. Nàng cũng đang nhìn hấn,

như dò xét, lạnh lùng. Hấn bắt đầu cảm thấy run lên, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sau mấy phút lặng đi, lúc này lớp lại xôn xao.

- Lớp trưởng không được từ chối nhé!

Rồi hấn nghe tiếng của Quốc Thành nhại lại giọng lớp trưởng, y như cái lương:

- Hỡi chàng trai can đảm, người anh hùng áo trắng đại diện cho phái mày râu của lớp 12A3, hãy chứng tỏ mình là đấng nam nhi bất khuất...

Lớp cười rộ lên. Hấn ngập ngừng. "Hèn quá!". Hấn không phải hèn. Hấn bước lên một bước. Lúc này hấn đứng ngay trước mặt lớp trưởng, hấn thấy một giọt mồ hôi no tròn từ chân tóc nàng đang từ từ lăn xuống trán. Nàng không nhìn hấn nữa, khẽ nghiêng mặt qua một chút, mí hai khước môi lại, để lộ hai lúm đồng tiền. Bất ngờ hấn nhắm mắt lại và... mi vào ngay cái khước môi chết người ấy trong tiếng la ó, cổ vũ nhiệt tình của lớp. Hấn cảm thấy một cảm giác ấm nóng, mềm mại, đầy đặn, dịu dàng, lơ lửng kỳ lạ. Thời gian ngừng lại ở cái đỉnh điểm cảm xúc thăng hoa ấy. Tim hấn ngừng đập trong khoảnh khắc. Và, khi hấn mở mắt ra, hấn bắt gặp ánh mắt lớp trưởng đang nhìn hấn sững sờ, đổ vỡ một cái gì đó không định hình được...

Hấn bước ra khỏi phòng bởi cảm giác ngọt ngào, khó thở. Giá mà... Ừ, giá mà cho hấn làm lại, hấn sẽ không bị cuốn vào những lời thách thức của đám con trai. Hấn sẽ tự chủ được. Hấn sẽ không mi

vào khoe môi đầy mà sâu của lớp trưởng. Rằng như thế là sai. Rằng bất quá hấn và lớp trưởng cũng chỉ là những học sinh cuối cấp, nghĩa là chưa phải người lớn. Giá như hấn làm lại từ đầu, hấn sẽ "hôn gió" lên má lớp trưởng một cái. Như thế hấn nàng sẽ rất "nể" hấn, sẽ rất quý hấn, vì hấn đã gỡ cho lớp trưởng một bàn thua trông thấy. Trời ơi, hấn không phải là một chàng trai can đảm. Hấn chỉ là một thằng hèn...

Hấn lò dò bấm số máy nhà lớp trưởng. Bên kia đầu dây, một giọng nói nhỏ nhẹ, quen thuộc vang lên:

- A lô, Khánh Hoài xin nghe ạ!

Hấn hít một hơi thật dài, giữ cho giọng bình tĩnh:

- Mình... mình là Khanh đây Hoài à! Mình... mình xin lỗi Hoài...

Một hồi khá lâu sau hấn mới nghe giọng Hoài, rõ nhưng rần:

- Về chuyện gì kia chứ?

- Về... về cái chuyện... trong lớp ấy. Mình... mình... Tại mình bị tụi nó khích quá, không tự chủ được!

Lớp trưởng hơi dịu giọng:

- Đâu phải lỗi của Khanh. Với lại, Khanh cũng không được từ chối kia mà...

- Đành rằng vậy, nhưng mình vẫn cảm thấy... cảm thấy...

- Thôi, đừng tự trách mình nữa, Khanh! Nàng nói nhỏ và vội. Hãy xem như đó chỉ là một giấc mơ...

Tháng 12-2000

Đ.T.Đ

"LÀM SAO
VỀ ĐƯỢC
MÙA
ĐÔNG"?

Dương Nữ
Cầm Tâm

Hai giờ sáng. Nó không tài nào chợp mắt được. Với tay bật đài, bỗng nghe giọng Mỹ Linh vang lên: ...*Làm sao về được mùa đông - Mùa thu cây cầu đã gãy - Thôi đành ru lòng mình vậy - Vờ như mùa đông đã về...*^(*)

- Lê! Tắt đài cho mẹ ngủ! - Tầng dưới vọng lên giọng bức dọc.

Nó chán nản, bấm nút "off". Thốt nhiên, nhớ lại khúc hát vừa nghe, Lê thấy lòng chùng xuống, nhớ nồn nao "mùa đông" ngày xưa.

...Hồi đó nhà còn

(*) Ca khúc Nỗi nhớ mùa đông của Phú Quang, thơ Thảo Phương

nghèo, vách bùn trộn rơm, mái tranh dột nát. Cả nhà chung nhau ngủ trên một cái giường duy nhất, hơi ẩm lan từ bố mẹ, chị ủ cho Lê ngủ khi dưới làn chăn mỏng, mặc cho ngoài trời gió rét căm căm. Sáng mai nào cũng ăn khoai, lúc thì luộc, bữa thì nướng, vậy mà hai chị em vẫn giành nhau ăn ngon lành. Có lần, cả tháng, trên mâm cơm, thức ăn chỉ là bát nước mắm chan khan từng tí một, Lê ăn như chú heo con bỏ đói, cứ một lúc lại vô tư "Mẹ ơi xới cho Lê bát nữa" mà không để ý đến bố, mẹ và chị ăn chậm rãi, cố tình dành phần cho Lê.

Rồi bố đi sau một hôm thấy chị về thút thút xin tiền học phí trong tiếng nức nở: "Con... bị cô giáo... mắng... vì... nộp chậm nhất lớp...".

- Bố đi đâu vậy bố? Sao bố không ở nhà với Lê?
- Nó chạy theo, lùn cùn giật giật cái quai túi bố xách bên tay. Bố cúi xuống vuốt tóc Lê, dịu dàng nựng:

- Lê về với mẹ đi! Bố đi kiếm tiền mua cho Lê áo đẹp. Ngoan nhé, rồi bố đưa thật nhiều kẹo về cho cún con của bố.

Lê nhớ mãi ánh mắt ấy - đôi mắt buồn, hoe đỏ mà như có lửa. Nó không muốn xa bố song khi ngơ ngác nhìn vào đôi mắt ấy, tự dưng nó thả tay, thần người ra, bật khóc. Bố đi như chạy trốn. Lê không ỉ eo đi theo nữa mà đứng nhìn cho tới lúc khuất dáng bố sau lũy tre.

Đêm ấy, Lê trần trở mãi, chiếc giường rộng hơn nhưng lạnh hơn vì thiếu bố.

Lê có áo đẹp và kẹo ngon thật, nhưng bố không về, thi thoảng lại thấy ông bưng tá đến gọi:

- Nhà chị Quang đâu rồi, ra lĩnh tiền nhé!

Mẹ tắt tá đi, bao giờ về cũng mua thức ăn ngon song không đưa bố về.

...Nhà Lê đỡ khổ dần, rồi giàu lên như bây giờ. Lê ít gặp bố và mẹ hay vắng nhà. Trong ánh mắt lũ bạn cùng lớp, Lê nhìn thấy sự ganh tị, thèm muốn mỗi khi Lê kể: "Hôm qua, bố tao mới gửi về chiếc váy hồng cực đẹp", rồi "Mẹ tao mới đưa tao đi sắm đồ. Hai mẹ con dạo khắp các shop, mãi mới chọn được cái áo này đây!". Lê thấy vui vui, hãnh diện trước những lời trâm trồ: "Bố Lê tâm lý thật" hoặc "Mẹ Lê chiều Lê thế!", nhưng lúc về nhà, thả mình xuống chiếc giường đệm mút, nhìn quanh ba tầng vắng tanh, Lê lại muốn khóc to lên. Không! Bố Lê không gửi cho Lê cái váy nào cả! Mẹ không đưa Lê đi sắm đồ khắp các shop như Lê kể! Tất cả chỉ là câu dẫn dụ: "Con cần gì, cứ lấy tiền mẹ để trong tủ mà đi mua. Mẹ bận lắm. Con tự lo nhé!".

Không! - Sự tủi thân lên đến cực độ khiến Lê hét lên. Lê muốn đập phá cái gì đó cho khối dồn nén trong lòng vỡ òa ra. A... Màn hình video được bật lên, Metalica đây rồi. Bản hard rock tự dưng gào ầm ĩ giữa đêm khuya. Vừa nhìn mấy ca sĩ gào thét, Lê vừa nhún người theo điệu nhảy, chiếc giường rung lên kèn kẹt...

- Lê! Con điên đấy à! Mấy giờ rồi có biết

không? Mày lấy dao mà giết mẹ đi cho rồi, con ơi là con!

Chết! Mẹ lại rên rĩ rồi. Nó thở hồng hộc, tắt video, bật điều hòa thật lạnh mặc cho ngoài kia mùa đông.

- Cả ngày điên đầu, muốn ngủ một chút cũng không xong...

"Thôi! Đủ rồi!" - Nó cố kìm mình để đừng hét lên, vùi mặt vào gối, nước mắt chảy tràn mình... mặc dù tình khúc Phú Quang không ăn nhập gì nhưng nó vẫn khe khẽ hát, ru lòng đừng khóc: *Làm sao về được mùa đông - mùa thu cây cầu đã gãy - Thôi dành ru lòng mình vậy - Vờ như mùa đông đã về...*

- Này! Cúp tiết đi chơi đi! -Luân "công tử" nheo mắt, mời mọc.

Nó do dự một lát rồi chậm rãi, theo chân Luân trốn ra cổng sau. Luân bao giờ cũng gửi xe ngoài trường để "không thích học thì phé(*)". Ngồi sau con Wave của Luân, nghe gió rít bên tai, mắt nhắm cay xè, tóc dựng đứng cả lên.

- Chậm chậm thôi! - Nó hét.

Luân cười lớn, ngoảnh lại, thấy mảnh vải phù hiệu còn bay lật'phật trên tay áo nó, bèn nhăn mặt:

- Đề nghị nhóc cắt ngay cái mảnh trường đồ ấy

(*) Bỏ

đi cho tôi nhờ! Lần sau á, cứ sáng mai, cất sẵn bộ đồ đi chơi trong cặp, thích cúp tiết lúc nào, ra W.C thay đồng phục rồi đi chơi, nhá!

Nó sửng sốt:

- Trắng trợn!

Luân khề khà:

- Đang là mốt đấy! Bà địa chủ Hai lúa ạ!

"Bà địa chủ Hai lúa" - nó không thấy tự ái nhưng lòng chùng xuống. Lại nhớ ngày xưa, bố mẹ đi cấy, hai chị em bám đuôi đi bắt cua, bị cua kẹp cho khóc giãy nảy, bố cuống quýt vứt cả bữa, mẹ ôm lấy ngón tay sưng phồng của nó mà thổi. Ông bà nó là địa chủ, bị tịch thu hết ruộng đất, hàng xóm kỳ thị, bố lớn lên trong cảnh nghèo khó...

- Ê! - Luân thấy nó im lặng bèn đi chậm lại - Sao thế? Giận hả?

- Bố mẹ Luân ngày xưa cũng là nông dân phải không? - Tự dưng, nó hỏi.

Luân đỏ mặt, ậm ừ trong cổ họng, đột nhiên rú ga, chạy vọt đi làm nó giật người, chơi với nắm vội áo Luân. Lần này, nó không hét Luân chạy chậm lại, chỉ nhắm mắt nghe lòng se cóng, run run.

Một lúc sau:

- Dừng đây nhé?

Nó mở mắt - không phải là quán bar hay sàn nhảy. Một cánh đồng mênh mông, hoang vắng trải dài. Luân dựng xe, ngồi bệt xuống vệ cỏ, rút trong túi

ra một bao thuốc, châm lửa, rít từng hơi và lơ đãng nhả những vòng khói xám xanh.

- Sao Lê biết?

- Hồi lớp mười, Lê làm bí thư, thu học bạ nên có đọc qua.

Lê day day những mầm cỏ, cho vào miệng, nó thấy Luân hiền và già hẳn đi, vết sẹo bên thái dương bầm lại vì gió lạnh.

- Lê thật hạnh phúc! - Luân quay lại nhìn nó. Mất Luân! Tim nó bỗng nghẹn lại khi chạm ánh nhìn đó. Đôi mắt buồn, hoe đỏ mà như có lửa. Hình ảnh bố hiện về cồn cào, nôn nao, tha thiết. Đôi mắt bố nhìn nó ngày nào giống như mắt Luân lúc này.

- Lê được bố mẹ quan tâm, gia đình đầm ấm... Còn Luân, Luân chưa bao giờ được bố mẹ sắm sửa thứ này thứ nọ. Bố đi cả năm, về nhìn mặt Luân hai phút, ném cho Luân một cục tiền và bảo "Con cần gì cứ tự lo. Bố bận!" rồi lại đi. Mẹ Luân không chịu nổi cảnh một ôsin cho chồng. Mẹ viết đơn ly dị, lặng lẽ đi theo chú Đức - người yêu thời trẻ mà không lấy được nhau vì ông ngoại ép cưới bố Luân - con nhà địa chủ quyền thế trong làng. Thế đấy! Mẹ cần tình yêu nhưng mẹ không nghĩ rằng Luân cũng cần tình yêu hay sao? Luân không giận mẹ nhưng đau...

Nó lặng người ngồi bên Luân, nghe Luân nói, biết Luân khóc mà không biết làm gì cho Luân. Đúng là nó còn có một gia đình đầy đủ - nghĩa là nó còn hạnh phúc, may mắn hơn Luân.

Nếu như không có hôm nay, Luân vẫn sẽ là "kẻ đáng sợ" trong mắt nó. Nếu như không có hôm nay, nó vẫn sẽ còn hờn trách bố mẹ, tủi thân cho chính mình. Nếu như...

D.N.C.T

DÃ

QUỲ

ĐỎ

Quân
Thiên Kim

Phúc đưa tôi đến thăm lớp đêm của anh. Những đứa trẻ đen đúa nhìn tôi với những đôi mắt tò mò, ngạc nhiên.

- Chị không khác dân ở đây tí nào.

Một con bé nhanh nhẩu nhận xét. Tôi cứng mình. Phúc dẹp mấy đứa bé về chỗ. Chỗ của tôi ở cuối cùng, trong góc tối nhất. Tôi ngồi im quan sát. Học trò của anh đứa nào cũng lôi thôi, lệch thếch. Vài đứa bặm môi cặm cụi viết. Vài đứa lao nhao hỏi với vẻ háo hức. Còn vài đứa lại chăm chú nhìn tôi, có thằng nhe răng cười dụ khị.

Tôi bắt đầu chán đám trẻ, chán cái kiểu trăn mình

nhìn Phúc ngọt ngào hết mình với lũ trẻ nheo nhóc vô trật tự. Có lẽ Phúc và tôi khác nhau ở điểm này. Cả hai đều năng nổ trong hoạt động, nhưng mỗi người một hướng đi. Phúc muốn tôi cùng tham gia những hoạt động của anh nên kéo tôi đến lớp, điều ấy làm tôi chán cả chính anh. Chắc Phúc không nhận ra điều ấy, anh lôi tôi vào cuộc.

- Các em có bao giờ nghe kể về một thành phố đầy hoa chưa? Các em nói chị Quỳ kể đi, quê của chị Quỳ đẹp lắm!

Đám trẻ nhốn nháo hỏi. Tôi bị lôi ra khỏi góc tối. Nụ cười vô duyên giả tạo, tôi trả lời cho qua. Ừ thì nơi ấy có thông, có sương mù, có hoa, có gió... và lạnh, rất lạnh.

- Lạnh như thế này không chị?

Thằng bé so vai trong mảnh áo rộng tả tơi nhìn tôi, hình như nó đang lạnh.

- Lạnh hơn nhiều chứ em.

- Vậy làm sao mấy đứa bé nghèo như tụi em chịu nổi?

Tôi áp úng. Thật sự tôi không biết.

- Chị thấy... ở quê chị ai cũng có áo ấm thật là dày, ấm áp lắm!

Những đôi mắt ánh lên. Có thể mùa đông ở đây làm chúng thêm một manh áo dày hơn. Thành phố hoa của tôi giống như một khu vườn cổ tích đối với chúng.

Cuối buổi, tôi chợt nhận ra một con bé ngồi lọt

thơm trong góc. Trừ đôi bím tóc rối dễ thương, nó cũng nhếch nhác như những đứa trẻ khác trong lớp. Con bé rụt rè đưa tay lên xuống. Cánh tay nhỏ chìm vào bóng tối, mãi sau tôi mới thấy.

- Tên chị có phải là hoa không ạ? Anh Phúc nói chị mang tên của một loài hoa ở quê chị, có phải không ạ?

Tôi cắn phải môi đau điếng:

- Ờ... tên chị là tên một loài hoa, hoa Dã Quỳ.

- Nó đẹp lắm phải không chị? Ai đặt tên cho chị thế?

Tôi vừa kể, vừa gật. Hoa dã quỳ mọc quanh nhà tôi, và vì mẹ thích loài hoa đẹp rực rỡ ấy nên đặt tên hoa cho tôi. Loài hoa kiêu sa, thơm ngát hơn cả hoa hồng... Phúc nhìn tôi. Tôi ngoảnh đi. Tôi không nói dối. Lũ trẻ hỏi và tôi gật đầu. Tôi không muốn kể về một loài hoa hoang dã mọc đầy trên đồi, bên rào, loài hoa không hương, hay đúng hơn là có mùi hắc rất khó chịu. Tại sao phải kể sự thật về một điều tầm thường trong khi đám trẻ đã có những tưởng tượng đẹp về điều ấy?

Tan học, Phúc đưa tôi về. Sự im lặng của anh khiến tôi thấy mình là một tay dối trá trơ mắt. Nhưng tôi biết nói gì? Cuộc sống không đẩy tôi đi về hướng anh đang đi. Con bé ngu ngơ ngày nào bây giờ đã vương bụi phố và phải quay theo vòng quay khắc nghiệt của cuộc sống ở đây. Tôi muốn nói với Phúc một câu gì đó, đại loại như tôi rời phố núi để học

sống trong cuộc đời. Tôi cần tồn tại đúng nghĩa. Mà cũng thừa quá rồi, Phúc có thể tự nhận ra mọi điều. Hy vọng cuối cùng của Phúc về tôi đã tan biến khi anh thấy tôi cười nụ cười khóai bụi với đám trẻ. Có lẽ chẳng nên nói gì nữa.

- Quỳ này, mỗi người tìm cho mình một hướng đi, một cách sống. Anh sẽ không làm phiền Quỳ nữa. Cảm ơn Quỳ đã đến thăm những đứa trẻ với anh.

Phúc đi. Tôi mệt mỗi bước vào căn phòng trọ chật chội. Có bao giờ Phúc nói một cách khách sáo như vậy với tôi? Thôi, bỏ hết đi!

Hải đến tìm, hấn nói Quỳ đến chỗ mọi khi, hấn chờ đấy.

Tôi cần sự sôi động như cách sống của Hải. Phấn chấn hơn, tôi cầm lọ nước hoa xịt lên cổ, vội vã thay đồ.

- Trễ rồi mà còn đi hả Quỳ?

- Ừ, đi cho bớt ngột ngạt.

Tôi thích những người như Hải, không miệt mài trong đồng chữ nghĩa mà năng động trong cuộc sống. Hải nói xã hội thừa những kẻ có học nhưng thiếu năng động, tôi tán thành với ý kiến này. Vừa học, vừa quay cuồng trong những vụ làm ăn, tôi thấy mình trưởng thành hơn, kinh nghiệm hơn.

- Khép bớt áo vào!

Tiếng Vy với theo khi tôi ra đến cửa. Quay lại, tôi thấy Vy vẫn đang cặm cụi viết. Bỗng đứng gần một nụ cười, tôi xốc áo, nhủ: cuộc sống mà! Rồi chột

hỏi mình: có cần phải kéo áo rộng thế không?

Ra trường, tôi ít gặp Phúc hơn, chỉ lảng máng nghe nói anh đang làm ở chỗ này, chỗ kia. Công việc của tôi tuy chưa mấy ngon lành nhưng cũng là niềm mơ ước của nhiều sinh viên tỉnh lẻ mới ra trường. Sếp nói tôi có năng lực tốt. Nụ cười của sếp vừa ngạo mạn vừa tầm thường. Nụ cười của đồng nghiệp vừa thân thiện, vừa giả tạo, ganh tỵ. Tôi gồng mình, cứng như một cục gỗ, tự nói mình sẽ không bao giờ gục ngã. Tôi xoay vù vù theo vòng xoáy, cảm giác sắp bị hút xuống phía cuối - nơi mình không thể bắn ra được nữa.

Phúc đến tìm tôi, moi ra một tờ giấy cuộn tròn. Nhắc mãi tôi mới nhớ ra con bé loắt choắt có bím tóc dày ngồi trong góc tối.

- Nó nói tặng em để em đỡ nhớ nhà.

Phúc đi vội vã. Tôi mở tờ giấy. Tranh vẽ non nót, hình một cô gái chìm trong những đóa hoa rực rỡ. Phía cuối có một dòng chữ nắn nót "*Chị và hoa Dã Quỳ*". Trong tôi có gì đó bị bẻ gãy thô bạo. Những đóa hoa dã quỳ đỏ thắm. Tôi đứng ngay cửa phòng trọ. Gió không đủ thổi ngang, nhưng tôi thấy lạnh. Mùa đông, hoa dã quỳ nở đầy lối đi, ven rào, bên đồi. Loài hoa hoang dại của thành phố mù sương. Tôi thấy nhớ, hay là cảm giác gì đó - không định nghĩa được, nhưng nó làm tôi khó chịu, bứt rứt. Tôi phải về thăm phố núi!

Tôi tìm. Mẹ hỏi:

- Con tìm gì vậy?

- Hoa dã quỳ.

- Ờ, bây giờ là mùa hoa Dã Quỳ, nhưng không còn nhiều như ngày xưa đâu. Con đi lâu quá rồi còn gì.

Lâu ư? Chẳng lẽ mấy mùa đông tôi quên không tìm mà bây giờ dã quỳ đã xa đến thế sao? Tôi nhìn sang bên kia đồi, phía ruộng rau xanh, nhận ra màu dã quỳ quen thuộc. Những ngôi nhà mới mọc lên san sát, những hàng rào kẽm lạnh lùng. Mẹ chỉ:

- Hoa quỳ kia kìa. Những loại hoa khác có thể mất chứ loại hoa bình dị ấy không mất được đâu. Nó là hồn của phố núi này mà.

Tôi gật đầu. Nhưng hình như đó vẫn không phải là cái tôi muốn tìm. Ba nói:

- Con cứng cáp hơn nhiều, giỏi lắm, con gái cứng.

Mẹ cầm tay tôi nói như khóc:

- Con khác ngày trước quá!

Cô bạn thân giữ khoảng cách, nói giọng đều đều:

- Quỳ thay đổi nhiều lắm, mình tí nữa không nhận ra rồi.

Tôi đi giữa những cây thông. Gió mùa đông

không còn lạnh như trước, nhưng xa phố núi lâu ngày, tôi run rẩy. Cứ tìm kiếm gì đó mà không thấy, tôi muốn khóc. Mà không được. Trước một bụi dã quỳ, tôi mở to mắt nhìn những đóa hoa. Đưa tay vò nát cánh hoa để ngửi lại mùi hắc nồng. Thấy thân quen, rồi thờ ơ, lạnh lùng. Tôi giật mình: trong hồn mình đã chai cứng đến thế sao? Chợt nhớ ngày chia tay, Phúc nói: "Em đã đánh mất mình". Có phải không?

Tôi đến lớp. Phúc không nhìn thấy tôi. Tôi đứng quan sát anh và đám trẻ. Vẫn những đứa trẻ lem luốc, lao nhao, những đôi mắt hồn nhiên và những nụ cười lém lỉnh. Mỗi người có một hướng đi. Tôi cần học cách sống trong cuộc đời, nhưng tôi đã tồn tại đúng nghĩa chưa? Tôi nhận ra cô bé có đôi bím tóc rối, tác giả của bức tranh hoa dã quỳ đỏ. Cái ý định kể cho các em nghe về loài hoa hoang dã trên đồi tan biến. Có thể là tôi có lỗi nhưng tôi không đủ can đảm đính chính lại những hình ảnh tôi đã gieo trong đầu đám trẻ một năm trước. Nhưng tôi thật sự muốn gặp Phúc để nói với anh rằng: "Hoa dã quỳ không phải màu đỏ. Em sẽ tìm lại mình".

Mùa đông, 2000

Q.T.K

NGÀY GIÓ

Đình Lê Vũ

Ngày gió, buổi sáng thức dậy thật sớm, vừa mở cửa bước ra sân, em đã thấy một cảnh tượng hoang tàn. Trong sân, nước đọng thành từng vũng, toàn xác lá rơi và cành cây gãy. Cây ổi trước sân nhà ngày thường trông cao to là thế, bây giờ lá rụng xác xơ. Mẹ thăm thì, giọng đầy vẻ âu lo: "Mưa gió thế này, nước lụt dâng cao chứ chẳng chơi", rồi nhắc: "Sáng nay lúc nào ngớt mưa, con ra chợ mua cho mẹ vài chục cân gạo về để sẵn đó chứ không mai mốt gạo tăng giá, không chen chân nổi với người ta". Mẹ bỏ lửng câu nói, quày quả bỏ vào nhà. Ở nhà chỉ

có hai mẹ con, không có đàn ông, cái gì mẹ cũng lo xa...

Em xách chổi ra quét sân, nhận ra trong xác lá rơi và cành cây gãy, có cả những trái ổi non, chợt thấy ngỡ ngàng. Đã ngớt mưa, nhưng vẫn còn gió mạnh, những đám mây đen cứ vùn vụt lướt qua, làm thành những mảng đen kịt cuộn lại, liên tục thay đổi hình dáng. Những ngày thời tiết như thế này, em thấy lười học kinh khủng, cứ muốn đạp xe đi loanh quanh dọc theo con đường bờ sông, để gió mơn man da mặt, làn tóc đến lạnh buốt mới thôi. Thói quen này, em học được từ ngày có anh, bây giờ thì không còn anh nữa, em vẫn không sao bỏ được. Cũng như không sao dứt được anh thường trực hiện diện ra khỏi ý nghĩ của mình... Ngày gió, nỗi nhớ anh trỗi dậy cồn cào, em lại muốn lôi xe đạp ra, đạp xuống con đường dọc bờ sông...

Trong nhà, mẹ lục tục choàng áo len, chiếc áo len cũ màu đỏ, kỷ vật còn sót lại của cuộc sống vợ chồng gần gũi của mẹ với ba. Mẹ kể: ba ra đi cũng một ngày trời gió, dáng xách va ly khòm khòm, nặng trĩu để rồi mãi mãi không về trong một tai nạn máy bay. Em biết, mẹ lại nhớ ba khi mang chiếc áo len đỏ ra mặc. Bao nhiêu năm qua rồi, vẫn thế, mẹ càng thêm còm cõi với màu áo len đỏ trong những ngày gió. Em nghe mẹ ho khan, chợt thấy thương mẹ hơn bao giờ hết...

Đã gần hai năm rồi kể từ ngày anh đi. Anh đi, cũng bằng chiếc phi cơ trắng lạnh trong một ngày

đầy gió. Anh bảo: "Anh đi học, chỉ vài năm thôi" rồi đi với lời hứa hẹn một ngày về xa mù mịt. Em đã cố tin vào những điều anh nói: "Lúc nào em thấy buồn, cứ thả nỗi buồn theo gió mang đến anh, thế nào anh cũng nhận được...", tin giữa anh và em có sợi dây thần giao cách cảm vô hình, và cả bài hát anh hát tặng em trong buổi liên hoan bạn bè tổ chức chia tay anh: "*Những buồn đau đã qua rồi, tựa thoáng mù sương cuối khung trời, để gió đưa vào lãng quên...*"(*) để rồi bất lực nhìn những yêu dấu ngày cũ đang dần dần tuột khỏi tay mình. Ngày gió, em thường chạy một mạch ra bờ sông, làm theo lời anh, đứng giang tay, mở rộng lòng ra, buồn bã nhận ra rằng gió đã chẳng mang đi được điều gì hết, anh có biết? Những lúc như vậy, em chẳng hề muốn khóc đâu, bặm môi lại, mà sao nghe môi mình mặn chát...

Em vẫn đi về trên con đường quen thuộc, hai hàng cây long não có vòm lá xanh ngút, ngày gió, thảng thốt nghe tiếng gió âm ừ đuổi nhau trên những ngọn cây, tiếng cành cây gãy rơi xuống khô khốc, vụn vỡ, chợt thấy nhớ mong vô cùng một chiếc dù xanh bất ngờ từ sau lưng đưa tới che mưa cho em và giọng cười anh hồn hậu, nồng ấm. Thư anh viết về bây giờ, chỉ toàn kể chuyện ngôi trường học ẩm cúng, đi đâu cũng thấy lò sưởi, những buổi picnic trượt tuyết ngoài trời, vốc từng nắm tuyết trắng tinh ném vào nhau, cô bạn tóc vàng cùng lớp anh có tiếng cười vang khanh khách... Biết anh còn nhớ những ngày gió

(*) Ca khúc Để gió đưa vào lãng quên của Bảo Phúc

nơi thành phố cũ, có mưa rất mật, có bờ sông mùa
lụt nước dâng và nổi âu lo cơn áo nhọc nhằn của
mẹ....

Ngày gió, có một người mặc áo mưa, ngồi bó
gối trên chiếc ghế đá quen bên bờ sông xưa, nhớ anh,
lòng chợt ngậm ngùi khi mơ hồ gió đọc cho nghe một
câu thơ ngày cũ: *"Trời mùa đông ngày ngắn tình dài..."*.

Đ.L.V

BỔ

MỘT

BÀN,

CON

MỘT

BÀN

Phạm
Hong Vân

Năm nay, tôi cảm thấy rõ ràng dường như mọi ngày lễ, ngày nghỉ quan trọng đều đến sớm hơn hẳn mọi năm. Cả kỳ thi học kỳ một vừa rồi hình như cũng đến sớm nữa. May mà mẹ nhắc tôi học bài, chứ nếu cứ chủ quan thì chắc giờ tôi đang phải ôm một "mối sầu thiên cổ" cho kết quả của những bài thi giống như thằng Đãng bây giờ. Mà thế thì còn đâu tâm trạng và khí thế để ăn Tết. Bởi vậy, thương nó nhưng thật lòng, tôi cũng mừng cho tôi. Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng, hay thôi, để tôi nói văn hoa sách vở hơn mới được. Bạn đã nghe câu: "Nếu không có cảnh đông tàn

- *Thì đâu có cảnh huy hoàng ngày xuân*" chưa? Đúng là sau khi trải qua kỳ thi học kỳ đầy khó khăn gian khổ, Tết lại đã đến sát kề một bên. Thật là không có gì sướng cho bằng. Mà sướng nhất chính là thằng tôi không phải dọn nhà, không phải lau kính, không phải sơn phết cây cối trong vườn. Mọi việc, mẹ và bố tôi đã khéo léo vun vén sắp xếp đâu vào đấy hăn hoi. Giờ chỉ còn mỗi một việc là chờ Tết tới để "ăn" nữa thôi!

Còn một tuần nữa là Tết, nhưng có lẽ nói còn bảy ngày nữa là Tết thì nghe có vẻ... gần hơn. Năm nay, nhà tôi là một trong số những gia đình hiếm hoi của khu phố còn giữ vững truyền thống gói bánh chưng. Để thực hiện nhiệm vụ đó, sáng nay, tôi có nhiệm vụ thiêng liêng là... chở mẹ đi chợ. Đây là một trong những lần đi chợ cuối cùng của năm, đợi đến sắp giao thừa, mẹ con tôi lại đảo thêm một vòng nữa là ổn. Mãi tôi mới gửi được xe. Hai tay cầm hai cái giỏ to, tôi hăng hái bước sau mẹ. Giờ thì đi mua khô bò, Lạp xưởng, thịt, các thứ thức ăn, rồi mua lá, mua lạt để buộc bánh, mua củ hành, lại phải mua muối, đường, tiêu... để trữ cho năm mới. Mua thêm một ít trái cây nữa. Tối nay, bố tôi tổ chức họp mặt bạn bè, ăn tất niên luôn. Năm nào nhà tôi cũng không thiếu khoản này. Tôi rất thích các chú. Có người là bạn học với bố, thân nhau từ mấy chục năm trời.

Chợ đông, tiếng mặc cả eo xèo. Tôi mới như cá tay vì hai cái giỏ, mới cả tai và mắt nữa. Các thứ hàng hóa cứ đập vào mắt, các loại âm thanh lớn nhỏ cứ ủa

vào tai.

Hôm ấy, tôi không rủ mà thằng Thiện, con Hoa tự dẫn xác qua. Ba đưa tôi cùng với bố và mẹ gói bánh đến tận bốn giờ chiều. Đặt cái bánh cuối cùng vào rổ, tôi đứng lên mà hai chân như muốn khuyu xuống. Bố tôi đã nổi lửa nấu bánh sẵn. Bố đi qua đi lại, ôm thêm củi, châm thêm nước với một vẻ hồ hởi hiếm thấy. Tết rồi, dù chuẩn bị bận rộn và vất vả nhưng ai cũng vui trong lòng. Lũ chúng tôi thì coi như đã hoàn thành nhiệm vụ. Ba đưa ngòai quanh nồi bánh, mặt ai cũng nóng ửng và hồng lên vì lửa gần quá. Thằng Thiện cầm cây cời than bới bới trong đồng lửa, bỗng nó la lên như thể vừa phát hiện ra châu Mỹ ngay trước mắt:

- Ê, tại sao tụi mình không làm ngay ở đây một bữa linh đình tất niên luôn nhỉ?

Nhỏ Hoa và tôi là hàng xóm, ở cách nhau chỉ một hàng rào dâm bụt. Tôi với nhỏ "rành sáu câu" những sở thích và tật xấu của nhau. Nhỏ có nhiều điểm xung khắc với tôi lắm, chỉ hợp với tôi mỗi một điểm là cùng ham chơi, ham ăn thôi, bởi vậy, trước ý kiến của thằng bạn thân, tôi chưa lên tiếng ủng hộ thì nhỏ đã nhiệt liệt tán thành. Trong vòng ba mươi phút, nhỏ Hoa đi chợ, tôi đi mua bia và nước ngọt, thằng Thiện tập hợp bạn bè, đến tám giờ rưỡi thì bọn tôi đã xôn xao khắp vườn. Bạn của bố đến sớm hơn. Hai buổi tiệc, một của bố, một của con khiến căn nhà bỗng rộn ràng hẳn lên. Cảnh tượng đông vui như thế là sắp có... đám cưới. Tính ra, gộp chung "nhân sự"

của hai bố con tôi, tổng cộng lên đến năm mươi người. Tiệc của bố ở trong nhà, phức tạp hơn của tôi. Tiệc của tôi là tự phục vụ, tiệc của bố là mẹ phục vụ. Tiệc của bố ở trong nhà, tiệc của tôi ở ngoài trời, ngay cạnh nồi bánh chưng, lại còn được ưu tiên thêm dàn máy hát!

Tất cả có mười tám "tên" đến canh bánh chưng cùng tôi. Nhỏ Hoa bình thường thấy nhí nhố, lép xép, nói không kịp cho miệng lên da non mà hôm nay bỗng nhiên hiền thấy lạ. Tôi không kiềm chế nổi tò mò, phải tìm hiểu tức thì:

- Hoa, Hoa, bà sờ lên trán tui giùm coi thử tui có sốt có bệnh gì hông, được không?

- Chi vậy? - Nhỏ nhìn tôi nghi hoặc.

- Thì bà cứ làm ơn giùm tui vậy mà.

Nhỏ lấy tay sờ lên trán tôi, lắc đầu tỉnh queo:

- Bình thường mà, có gì lạ đâu?

- Vậy tức là bà có vấn đề. Tui hỏi thiệt, đừng có giận nha, bà có uống lộn thuốc không mà hôm nay đổi tánh vậy?

- Thì ra ông xỏ tui! Đi chỗ khác chơi! Có ông uống lộn thuốc thì có, đồ... dzô dziên(*)!

Vừa nói, nhỏ vừa cầm cây dừa bếp xua tôi đi như thể đuổi tà ma quỷ sứ! Nhưng quả thật, hôm đó nhỏ Hoa rất lạ. Nhỏ cầm cùi nướng cả thau thịt, mồ hôi mồ kê đầm đìa khiến tôi dâm xót xa. Khi rảnh tay, tôi đem cho nhỏ một ly nước ngọt. Tội nghiệp

(*) Vô duyên

nhỏ, nhỏ làm phụ cho nhà tôi từ sáng đến giờ. Chưa hết ngạc nhiên vì nhỏ Hoa, tôi còn bất ngờ hơn nữa là ai cũng đòi uống bia. Các bạn gái làm cho tôi tròn cả mắt vì ngạc nhiên. Có điều, nếu như đám con trai uống vào nhảy nhót hát hò um sùm thì đám con gái lần lượt theo nhau tìm ghế ngồi. Mặt ai cũng đỏ hồng như người Đà Lạt. Đến mười giờ, đám con gái lần lượt ra về, còn tôi và đám bạn chí cốt. Chúng tôi uống rồi dường như tất cả đều say. Không biết là tôi có mơ không, nhưng sao tôi thấy rõ ràng hình như tối đó, sau khi ai về nhà nấy, nhỏ Hoa vẫn còn phụ mẹ tôi rửa chén trong bếp.

Khi tôi trở dậy, đầu nhức như thể đêm qua tôi đã bị ai đó nện búa vào tôi lúc đang ngủ. Nhà im ắng quá. Bố có lẽ đã đi làm. Tôi lắng tai nghe, không có tiếng đi lại, có lẽ mẹ không có nhà, chắc bà đi qua mấy nhà hàng xóm. Cổ tôi khô khốc. Tôi bước ra kiểm chai nước. Ngang qua nhà bếp, tôi thấy mọi thứ đều gọn gàng, chẳng còn chút dư âm bữa bọn của tối qua. Mẹ tôi giỏi thật. Một mình mẹ mà lo cho cả mấy chục người. Bánh chưng cũng đã được vớt ra xếp ngay ngắn trên sàn. Những cái bánh vuông vức và thơm phức mùi nếp Bắc có công sức gói ghém của tôi hôm qua. Ra cửa ngoài, tôi thấy mẹ đang ở ngoài cổng. Bà đang mua hoa huệ. Tôi chạy ngay ra đứng một bên. Thấy tôi, mẹ chỉ đạo ngay.

- Phụ mẹ ôm cái này vô nhà, còn cái này lát con đem qua bên nhà con Hoa, nói mẹ cảm ơn nó hôm qua.

Rồi mẹ tôi quay qua nói với chị gánh bông, thân thiết như thể hai người đã quen nhau từ lâu lắm.

- Em biết không, sinh con trai vô tích sự lắm. Mấy ông tướng này chỉ giỏi chơi thôi.

Lúc tôi và mẹ đi vô nhà, làm như vô tình, tôi hỏi.

- Hôm qua, bố phụ mẹ dọn hả mẹ?

- Con bé Hoa chứ bố nào mà bố? Lát, con nhớ đem hoa sang bên ấy kéo mất công, lát nữa nó lại ra chợ mua.

Chẳng cần mẹ phải nhắc thêm một lần nào, tôi đem qua nhà nhỏ ngay. Nhà nhỏ sạch tinh, các cửa kính đều bóng loáng. Nhỏ đang lúi húi lau bàn. Năm mới, hình như nhỏ siêng ra, hay là nhỏ siêng lâu rồi mà tôi không biết. Giờ thì tôi tin chắc là không phải tôi mơ. Thì ra người mà tôi tưởng cô Tấm đem qua đúng là nhỏ Hoa thật. Mà dẫu cho đúng là nhỏ đi thì tại sao tôi lại cứ bắn khoăn nghĩ ngợi hoài vậy nhỉ, nhỏ chỉ là hàng xóm thôi mà. Chỉ là hàng xóm, chỉ là hàng xóm thôi mà. Tôi ơi là tôi...

P.H.V

TRẦN

NẮNG

MÙA

ĐÔNG

Phạm Vũ
Ngọc Nga

Sáng lành lạnh, anh
lười biếng co người
trong chiếc chăn ấm áp.
Chợt chiếc điện thoại giãy
lên đành dạch rồi rên lên
tha thiết "Anh ơi, có điện
thoại nè!". Chết thật, tối qua
đi ngủ quên tắt máy, không
biết ai mà gọi sớm thế? Mắt
nhắm mắt mở, anh tóm cổ
nó xem, bỗng giật nảy
người, trời, số ai mà có mỗi
4 số? "Anh là Jerry phải
không ạ?". "Đúng, nhưng
xin lỗi, chị là ai vậy?". "Đây
là tổng đài 1080, có người
gửi cho anh một món quà,
anh nghe nhé...". Anh phì
cười, là nhóc! Cái tiếng lảnh
lót, rộn ràng không lẫn vào
đâu được "Em là Tom muốn
tặng anh Jerry, số máy... bài
hát *Santa Claus is coming to*

town với lời nhắn: Anh! Cà phê không? Một buổi sáng xinh đẹp thế này mà trôi qua trong... chần thì thật là phí. Lên Hoài Cổ nhé, em chờ!". Anh cười rung rinh người, ôm điện thoại chui vào chăn ráng nghe hết bài hát vui tươi nhóc tặng.

Thò mặt đến nơi, anh đã thấy nhóc ngồi sẵn ở chiếc bàn quen thuộc trong cùng, chân đung đưa, miệng lẩm nhẩm hát. Một cơn gió từ sông thổi vào khiến anh khẽ rùng mình. Nhóc vẫn mặc jeans lửng và áo thun body ngắn tay - phong cách quen thuộc của nhóc, chỉ đặc biệt thêm một chút ở chiếc nón len màu xanh biển. Anh biết, không phải nhóc không biết lạnh, đơn giản chỉ là nhóc rất thích lạnh!

- Nhóc! Hát gì vui thế?

- A, anh! Merry X'mas! Em đang hát Santa Claus is coming to town. Hôm nay trời đẹp, anh nhỉ?

Nhóc quay lại và cười rạng rỡ. Anh kéo ghế ngồi đối diện, tự đứng vui vui khi thấy nhóc cười.

- Ừ, đẹp! Hôm nay không học à nhóc?

- Dạ, em được nghỉ một tuần chuẩn bị thi học kì. Tối nay anh có kế hoạch gì chưa?

- Ờ, chưa dự định gì cả. Chắc lẳng quăng ngoài đường một chút xem người ta đón Noel rồi về ngủ. Còn nhóc?

- Em không biết nữa, nhưng chắc cũng phải ra đường chút xíu.

Im lặng. Bỗng nhiên chẳng có gì để nói. Anh nâng tách cà phê lên miệng nhấp một ngụm rồi đưa mắt nhìn ra hướng sông, tận hưởng vị đắng ngọt ngào của nó. Nhóc lôi điện thoại ra, lúi húi nhắn tin cho ai đó rồi nhét máy trở lại túi quần, vừa khuấy ly nước leng keng vừa tiếp tục lúi lo bài hát về ông già Noel tốt bụng. Bỗng một tràng ngựa hí cất lên - tiếng chuông báo điện thoại có tin nhắn. Anh mở máy và mỉm cười. Là của nhóc! "Anh! Mai em đi Ban Mê rồi. Chào anh nhé!".

- Ủa, nhóc đi Ban Mê làm gì?

Nhóc ngưng hát và nhe răng cười:

- Dạ, em đi trốn nắng mùa đông!

- Cụm từ này có vẻ hay ho đấy nhỉ?

- Vâng. Mùa đông ở đây không đúng nghĩa, tuy cũng có chút lạnh nhưng vẫn còn nắng. Bạn em nói cái lạnh Ban Mê mới đúng là cái lạnh mùa đông. Em muốn thử cảm giác đó!

Anh không ngạc nhiên lắm. Nhóc thích đi đây đó và hay làm những việc "khác người". Chính xác hơn là những việc bình thường nhưng nhóc lại có cách cảm nhận và diễn đạt khác người. Ví như lên Ban Mê chơi thì lại bảo là "trốn nắng mùa đông". Thế nào cũng có một truyện ngắn với tên như thế sắp ra đời cho xem! Nhóc thích viết, những câu chuyện luôn buồn, lãng mạn và được bao phủ bởi lớp khí lạnh lạnh. Mà cũng lạ, nhìn bề ngoài nhóc ngổ ngáo và vô tư thế, chẳng ai biết bên trong lại là sự lãng mạn và

nhảy cảm đặc biệt. Anh quen nhóc lâu rồi mới hiểu và cảm thấy thú vị!

- Nhóc đi với ai?

- Dạ, một mình!

- Một mình?

- Vâng, em có một con bạn online trên đó, nó hứa cho em mượn một chiếc xe đạp và một tấm bản đồ.

- Chà, gan nhỉ! Không sợ à?

- Không, có gì mà sợ? "Đời người là những chuyến đi" mà anh. Có dịp thì phải đi chứ!

- Ủ, du lịch kiểu này cũng hay đó, sẽ khám phá được nhiều điều thú vị. Nhưng nhóc cẩn thận chút xíu nhé, nhớ nhắn tin cho anh thường xuyên!

/ - Vâng, em biết rồi!

Anh ngồi trầm ngâm nhìn nhóc. Cá tính của nhóc khiến anh có phần nể: Quyết đoán, biết mình muốn gì và cố gắng đạt bằng được điều đó. Nhóc mới chỉ là một cô bé nhưng anh đã tìm thấy ở nhóc một sự bình thản lạ lùng. Chưa bao giờ nhóc tỏ ra cần sự giúp đỡ của ai đó, dù chỉ là một lời an ủi khi buồn. Có thể điều đó sẽ giúp nhóc sau này đỡ đau mỗi khi vấp ngã nhưng anh vẫn thấy lo lắng. Một cô gái như vậy sẽ khó tìm được người bạn đồng hành của mình. Mà trên đường đời, một người bạn như vậy là rất quan trọng!

- Này nhóc, tối nay muốn đi lãng quăng với anh không?

- Có thể lắm chứ nhỉ!

Nhóc nheo mắt nhìn anh rồi lại tiếp tục líu lo hát. Nắng đã bắt đầu lên. Cái nắng nhẹ nhẹ và mang hơi thở của mùa đông.

Tối. Giáng Sinh thành phố chẳng kịp lạnh lên bởi quá nhiều hơi ấm của con người. Khi anh đến, nhóc đã đứng đợi sẵn ở cổng. Vẫn jeans lửng, áo thun body nhưng chiếc nón len xanh biển đã được thay thế bằng chiếc nón đỏ chóp nhọn cho ra vẻ Noel. Ngó nhóc xinh xinh, ngồ ngộ. Thấy anh, nhóc nhoẻn cười rồi chụp lên đầu cho anh một chiếc nón giống của mình.

- Hôm nay nhóc xinh đấy! Muốn trở thành ông bà già Noel hay sao mà đội nón này?

- Không, mình còn trẻ chán, chỉ có thể gọi là... anh chị già Noel thôi!

Anh phì cười:

- Ủa, có ai trong nhà không mà đèn điện sáng trưng vậy nhóc?

- Dạ không, em bật lên cho có chút hơi ấm, nhà em lạnh quá!

Có một sự mâu thuẫn: Nhóc thích lạnh nhưng lại sợ cái lạnh chính trong ngôi nhà mình. Không có sự rạn nứt tình cảm nào cả, chỉ là ba má nhóc vì công việc nên luôn triền miên vắng nhà bởi những chuyến công tác nước ngoài. Nhóc là con một, lại nhất quyết

không cần một người giúp việc cho nên coi như nhóc sống tự lập ngay giữa căn nhà mệnh mông của mình. Một căn nhà như thế thì lạnh lẽo là điều đương nhiên. Nhóc sợ nhưng bình thần đón nhận và sống với nó. Như một điều bình thường! Nhóc bảo "Như vậy cũng có cái hay, nó cho em biết quý những giây phút sum họp hiếm hoi của gia đình!".

- Để điện suốt đêm hả nhóc?

- Vâng, suốt đêm!

Anh không hỏi nữa, im lặng chờ nhóc trôi xuống phố: Nhóc khe khẽ hát, đó là cách nhóc thường làm mỗi khi không có gì để nói. Phố hôm nay đông quá, hình như mọi người đều đổ ra đường thì phải. Những cửa hiệu đèn điện sáng choang - thứ ánh sáng vàng dịu ấm áp chỉ mùa Giáng Sinh mới có. Nhóc mê mải nhìn cây thông Noel trước một siêu thị, nó to vĩ đại và được trang trí bởi vô số quả châu, những dây điện quả Ớt nhấp nháy, những hộp quà và cả những chiếc nơ màu đỏ xinh xắn. Lướt qua mấy quán cà phê, giai điệu tuyệt vời của những bài hát Noel vang ra, nghe hoài không thấy chán. Giáng Sinh là ngày hoà bình của thế giới. Mọi người đều khoác những bộ quần áo đẹp nhất, ai cũng hơn hớn, vui tươi, yên bình. Tình nhân chở nhau, bạn bè chở nhau, bố mẹ con cái chở nhau, tay trong tay, mắt nhìn mắt. Thỉnh thoảng một ông già Noel cưỡi... xe máy chạy vút qua với bao quà to đùng trên lưng, nhóc lại cố gắng cố gắng giục anh đuổi theo, chẳng để làm gì, chỉ như phản ứng tự nhiên của những đứa con nít còn trong

độ tuổi tin ông già Tuyết là có thật.

Vòng vèo ngoài đường chán, anh chở nhóc vô xóm đạo xem hang đá Belem. Người đông kinh khủng! Anh phải gửi xe và cùng nhóc đi bộ vào trong. Người ta thiết kế nhiều kiểu hang đá rất độc đáo. Mọi người chen chúc nhau vào xem, sờ thử rồi cười toe toét, í ới gọi nhau quay film, chụp hình. Nhóc cũng được anh chụp cho mấy kiểu bằng máy di động.

- Anh có tin Chúa Hàì Đồng không?

- Có chứ!

- Tại sao? Anh không có đạo mà?

- Anh tin tất cả những điều tốt đẹp của cuộc sống!

- Ủm, em hiểu rồi!

Một đứa trẻ bán vòng dạ quang đến mời anh. Anh mua một chiếc rồi đeo vào cổ tay cho nhóc "Người đông quá! Nhóc đeo vào để có đi lạc thì anh còn dễ kiếm!". Nhóc nhe răng cười "Anh thử nhìn xem có bao nhiêu người đang đeo chiếc vòng giống thế này? Muốn em không đi lạc thì anh phải làm như kia kìa!". Nhóc kín đáo nháy mắt chỉ cho anh cặp tình nhân đi trước mặt, họ đang nắm tay nhau tung tăng bước. Anh mỉm cười và nhẹ nhàng nắm tay nhóc. Bàn tay nhỏ, mềm nhưng hơi lạnh, rõ ràng nhóc đang run lên nhè nhẹ, anh cảm nhận được điều đó mặc dù khuôn mặt nhóc vẫn rất "tĩnh bơ". Một cái gì là lạ, âm ỉ lan toả trong anh nhưng anh không nghĩ nhiều.

- Nhóc đi lễ Giáng Sinh bao giờ chưa?

- Dạ chưa!
- Có muốn đi thử không?
- Nhưng em đâu hiểu gì?
- Không cần hiểu, chỉ cần tin thôi nhóc ạ!

Ngôi thánh đường nhỏ chìm ngập trong thứ ánh sáng yên bình. Anh và nhóc không vào trong, chỉ ngồi ngoài chiếc ghế đá dưới chân tháp chuông, im lặng thả hồn vào tiếng cầu kinh và những bài hát Thánh ca. Một cảm giác nhẹ nhàng chưa từng có, tưởng tượng như đang ở một thế giới khác, không muộn phiền và vướng bận bất cứ điều gì. Chỉ sự tĩnh khi mọi người lục tục kéo nhau ra về trong bài hát kết lễ "Silent night, holy night...".

Anh chở nhóc về qua những con đường thưa người. Có vẻ đã lạnh hơn một chút. Anh chợt nhớ:

- À, mai mấy giờ nhóc đi?
- Dạ, cũng sớm nhưng em có thể uống một ly cà phê nữa, em chưa muốn về, mai em có thể ngủ trên xe mà!
- Vậy cũng được!

Tấp vào một quán cóc ven đường, anh kêu hai ly cà phê sữa nóng. Mùi cà phê thơm nhẹ nhàng, dễ chịu. Anh bắt chước nhóc áp hai bàn tay vào ly rồi áp lên má, ấm thật! Cà phê hôm nay ngon đặc biệt! Người ta đi chơi khuya đông hơn mọi ngày, toàn những cặp yêu nhau. Những chiếc áo ấm được khoác lên. Các cô gái ngồi sát hơn một chút, dụi đầu vào lưng và thọc tay vào túi áo người yêu. Họ luôn có

những câu chuyện để cười khúc khích với nhau, mặc dù người ngoài nghe được có thể cho là nhạt nhẽo. Nhóc nhìn họ, bỗng tự nhiên mỉm cười:

- Đêm Giáng Sinh mà một mình chắc buồn lắm, anh nhỉ?

- Ủ, không nên cô đơn trong đêm nay!

Anh nhìn đồng hồ. Về thôi nhóc ơi, trễ rồi, mai còn đi sớm nữa! Nhóc có vẻ luyến tiếc nhưng vẫn đứng lên. Chở nhóc về, hình như nhóc có ngồi sát anh hơn một chút nhưng khoanh tay trước ngực và nói như súng liên thanh chứ chẳng dịu dàng giống các cô gái trên đường. Anh chia tay nhóc ở cổng.

- Giữ gìn sức khỏe, mai đi bình an nhé nhóc! Nhớ nhắn tin cho anh!

- Vâng, chúc anh ngủ ngoan!

- Sao lại ngủ ngoan mà không phải là ngủ ngon?

- Vì ngủ ngoan mặt anh sẽ giống baby, rất dễ thương và dễ bảo!

Anh chỉ kịp trợn mắt lên "Con bé này...", nhóc đã biến mất sau cánh cửa trắng có treo vòng nguyệt quế, rớt lại tiếng cười giòn tan. Anh mỉm cười chạy xe về. Nhà nhóc vẫn sáng trưng. Ủ, sẽ như thế suốt đêm mà...

Anh đang loay hoay tìm cách ngủ với ly cà phê

ban này, bỗng một tràng ngựa hí cất lên. Anh mở máy "Mai đi trốn nắng mùa đông với em không? Chỉ là em nghĩ mình cần một người trông đồ để có thể yên tâm ngủ trên xe!". Con bé này thật là...! Muốn có bạn đồng hành thì nói đại cho rồi, sao cứ phải nói cái kiểu như không cần thế? Nhưng mà mình có thể không nhỉ? Liệu có điều gì bất ổn không? Anh biết giữa nhóc và anh đã có cái gì đó khác thường. Cảm giác là lạ, âm ỉ lúc này ủa về. Có lẽ... Ừ, chẳng sao cả! Anh biết nhóc và cả anh sẽ nhận ra đâu là giới hạn. Bây giờ chỉ đơn thuần là người bạn đồng hành trong một chuyến đi, sao phải nghĩ nhiều thế? Đằng nào anh cũng đang rảnh và lại lo cho nhóc. Rồi, quyết định luôn "Không biết nữa nhóc à, anh đang khó ngủ vì ly cà phê nên không chắc sẽ trông đồ cho nhóc ngủ được không, hay là mình chia nhau canh gác nhé! Mai đi mấy giờ?". Anh gửi tin nhắn đi và mỉm cười nhắm mắt. Phải ngủ một chút chứ. Mai còn dậy sớm xếp đồ nữa. Chà, một chuyến đi...

P.V.N.N

MÙA

CỎ

KHÔ

Lê
Hồng
Nguyên

Làng tôi nằm cạnh sông Hồng, con đê quai bao quanh làng xóm. Bóng nhẵn bóng tre trùm lên mát rượi. Cây đa, bến nước, sân đình vẫn là nơi hội tụ của những buổi họp làng, của những đôi trai gái đang thì yêu đương. Mùa đông tuy phải mặc áo bông nhưng lũ trẻ chúng tôi không thể bỏ những trò chơi bộ đội bắn máy bay vào những đêm trăng sáng ở sân đình. Tôi nhớ có lần được là phi công dự bị, đứng xếp hàng ở trước cánh cửa đèn đã khép khóa. Chiếc tất xù của tôi bị mắc vào khe cửa. Và thế là khi có lệnh xuất phát, chân tôi bị mắc lại như có người giữ.

Cả lũ trẻ nghĩ đó là các Quan trong đền tóm chân để bắt mang đi. Từ đó chẳng đội quân nào dám đứng xếp hàng ở vị trí đó nữa. Tuy sợ, nhưng tất cả đều vẫn ham chơi. Khi chiếc bù nhùi rom đã cháy hết, cả bọn mới chịu ra về.

Sáng sớm tinh mơ, trẻ con đi học, đầu đội mũ bông trùm kín mặt. Mẹ ngô rang giòn ngậy được "ngủ" trong chiếc cặp sách tới trường, hoặc trong túi quần. Vừa đi, tụi trẻ vừa trò chuyện, vừa chén ngô - bữa sáng tiện lợi và thích thú nhất.

Sáng sớm tinh mơ, hạt sương long lanh đọng trên cánh hoa hồng. Nhưng hạt sương mùa heo may lại là nỗi khát khao sự sống của cây cỏ. Tranh thủ khi gió chưa kịp thổi khô sương, mặt trời chưa kịp uống lại những giọt sương đêm qua trăng thả xuống, mẹ và anh chị lại ra đồng, nhanh tay vun từng bụi mía, gốc ngô non đang nảy mầm để giữ độ ẩm cho cây, để cây kín cổ, ẩm gốc, cho quê hương những vụ ngô, vụ mía bội thu.

Mùa đông, sáng tinh mơ, mẹ khoác cho chú bò con một chiếc bao tải chống rét. Mẹ cho bò ăn cỏ khô dự trữ từ mùa hè. Mẹ không quên tưới một ít nước muối vào đồng cỏ cho thêm phần đậm đà của bữa ăn... đậm bạc. Mùa heo may, gia súc cũng có phần gầy đi, bởi cái lưng trần lông mỏng không đủ chống lại cái rét buốt của những ngày đại hàn, bởi mùa hanh khô, rét buốt, cỏ cây khô héo, thức ăn không đủ cung cấp cho chúng.

Mùa đông, gió heo may. Khi buổi chiều có

nắng, trẻ con dung dăng dắt trâu bò ra bãi sông Hồng. Cỏ khô quắt, chỉ còn cái rễ cỏ bám vào đất, hy vọng mùa đông sẽ qua đi mùa xuân sẽ tới, chúng sẽ nảy lộc đâm chồi. Và khi ấy, đường làng bãi xóm sẽ lại xanh mát màu cỏ cây... Đàn bò cứ lặng lẽ đi theo đám trẻ. Hình như chúng chẳng có hứng thú đi ra bãi cỏ. Cỏ khô! Còn gì để mà ăn? Nhưng chúng cố gặm, cố gặm những những chiếc lá mong manh còn sót lại...

Nước sông Hồng mùa đông cạn sâu dưới lòng. Màu nước trong xanh chứ không đục ngầu, hung dữ như mùa hè nóng bỏng. Bọn trẻ giúp mẹ chọc lỗ tra ngô ven sông. Đất phù sa dẻo quánh lún sâu chân. Thỉnh thoảng, bọn trẻ trâu sà xuống bãi khoai lang đang ra củ non, bé bằng ngón tay út, chẳng cần rửa, lấy móng tay cào cào lớp vỏ mỏng bên ngoài, cho vào miệng nhai ngon lành. Thật chẳng khác nào những chú bê con phàm ăn! Chiều dần buông màu tím, gió sông mang hơi nước lạnh đậm, đám trẻ trâu đi nhặt những quả thông già bỏ vào ống bơ, châm diêm, nhóm lửa bằng phân bò khô. Chúng dang tay quăng vòng tròn vài vòng ống bơ. Thế là lửa đã đỏ rực. Mỗi đứa có một cái "lò sưởi" xách bên mình, ung dung cười trên lưng bò trở về làng... Và rồi lại những trò chơi mới bên sân đình.

Bọn con gái chúng tôi ít nghịch hơn con trai. Những buổi chiều đi chăn bò, chúng tôi thường mang theo chiếc liềm để kiếm thêm cỏ, thêm thức ăn cho bò đủ no. Khi chơi, chúng tôi thường chơi trò "tìm

vàng", tức là khoanh vùng một vòng tròn bằng chiếc thúng rồi chôn những con ốc xiu, để bạn tìm được. Có lần ham chơi quá, chẳng để ý bò nhà mình đang gặm cỏ chỗ nào. Bọn con trai bảo: "Ê, mấy đứa kia, có đứa bị mất bò rồi". Con bò nhà mình vẫn cặm cụi gặm cỏ trước mặt, vậy mà tôi tin. Trời tối nhanh, tôi bật khóc. Con gái con trai nháy nhau cứ để tôi khóc đi tìm. Khi đến giờ dắt trâu bò ra về, chúng mới bảo: "Ê, đồ ngu! Bò nhà mày kia kìa, giả vờ thế mà cũng tin!". Từ hôm sau, để không bị lừa lần nữa, tôi buộc thêm một chiếc nơ lụa màu đỏ vào mũi con bò của nhà mình...

Tuổi thơ đã đi qua. Cây đa, bến nước, sân đình vẫn còn đó. Quê hương ơi, lúa vẫn lên xanh màu. Mùa đông về, trẻ vẫn đi chăn trâu, chân nứt nẻ. Chúng vẫn thích chơi trò bộ đội bắn máy bay. Chiều chiều, khi hoàng hôn buông xuống, lũ trẻ cưỡi trâu về ghé miệng thổi ống lửa quả thông, má hồng lên ửng ửng, đôi mắt hạt nhãn đen tròn sáng trong. Mùa cỏ khô, đường làng thấm màu đất nâu. Trời trong xanh. Không gian mênh mông.

Tôi mơ ước mùa cỏ khô năm tới trở lại quê hương, đi giữa đất trời, gió sông Hồng lạnh mơn man...

L.H.N

ÁNH MẮT

CÀ PHÊ

VÀ

HOA SỮA

Hà
Thanh Phúc

Vân đến Buôn Mê vào một buổi chiều đông lạnh đặng sương. Tâm trạng của Vân khi đến nơi đây không phải vui cũng chẳng phải buồn. Vân được ba mẹ cho về nhà ngoại một tháng. Nhà ngoại Vân không ở trung tâm thành phố. Nó là một căn nhà nhỏ nằm trên một con đường cũng nhỏ. Ở đây có nhiều dốc. Vân rất thích đạp xe lên những con dốc ấy. Đối với Vân, nó có một sự hấp dẫn lạ thường.

Vân phát hiện ra một con đường khá xa nhà. Con đường có con dốc cao, có nhiều cây hai bên đường. Đặc biệt ở đỉnh dốc, có hai cái quán cóc nhỏ. Vân bắt

đầu chú ý đến cái quán ấy bởi một mùi hương hăng hắc khó chịu. Đó là một cái cây to cao, nhiều nhánh khẳng khiu.

Chị hàng quán bưng ly cà phê đen đậm ra cho Vân. Chị nhìn Vân rồi hỏi:

- Em hình như không phải là người ở đây?

- Vâng ạ! Em ở miền Nam chị à!

Chị cười. Nụ cười của phụ nữ Buôn Mê mang một vẻ rất hiền và bình dị. Vân cảm nhận được điều đó từ chị. Vân khẽ đưa ly cà phê lên mũi ngửi. Vân ngước lên cái cây to cao, neho neho đôi mắt:

- Đây là hoa gì thế hả chị?

- Là hoa sữa đấy em!

- Em cứ tưởng hoa sữa chỉ có ở Hà Nội thôi chứ? - Vân tỏ vẻ ngạc nhiên và thích thú.

- Ở Buôn Mê có nhiều hoa sữa lắm em! Mùi hương của nó rất đặc biệt! Nhưng nó chỉ thường nở vào mùa đông, khác với hoa sữa ở Hà Nội.

Nói rồi chị bước vào nhà trong. Vân ngồi lặng người ngắm chúng. Quả thật mùi hương của hoa sữa đặc biệt thật. Lúc đầu Vân cảm thấy khó chịu với nó nhưng ngửi riết lại đắm nghiện lúc nào không hay. Vân thích nhất là khi ngửi mùi hương của hoa sữa và cà phê quyện lại. Nó làm cho Vân cảm thấy bình yên và thanh thản lạ.

Quán buổi sáng không đông lắm. Cũng chỉ toàn khách quen. Vân để ý thấy có một bác đeo kính dày cộp thường là người đến sớm nhất. Tiếp đến là một

chú không hẳn già cũng không phải trẻ, có bộ râu rậm... Đa phần khách đều là đàn ông, ít có phụ nữ. Nên khi Vân bước vào quán, cũng có nhiều người để ý. Nhưng dần thành quen. Khi sự xuất hiện hằng ngày của Vân đã trở nên quen thuộc thì họ lại thờ ơ như Vân chưa từng đến.

Vân chợt nhận ra có một ánh mắt đang nhìn mình khi vô tình quay sang trái. Lúc đầu, Vân cảm thấy rất khó chịu. Cảm giác như đang bị dòm ngó. Vân biết, đó là ánh mắt của một chàng thanh niên ngồi ở bàn đối diện ở cái quán cạnh bên. Đôi mắt đó nhìn xuyên qua những song tre thưa thớt của vách quán. Đôi mắt sắc cạnh và nhiều nét hoang dã, mộc mạc. Vân nhận ra người thanh niên ấy cũng đến quán mỗi ngày, rất **đều đặn**. Và lần nào, người đó cũng nhìn Vân. Vân không thích ai nhìn mình. Đã có lần Vân nhìn thẳng vào mắt của hắn thì hắn lại quay đi. Vân đã định không đến cái quán ấy lần nữa. Nhưng cái mùi hương cà phê quện mùi hoa sữa đó không thể tìm đâu khác được. Vân cũng dần nghiện cái mùi này. Nhớ quay quắt không chịu nổi. Vân nhớ cả con dốc dài và cao, nhớ chị hàng quán đôi má ửng hồng. Vân lại **đều đặn** đến quán. Ít ra cũng phải tận hưởng hết cái thi vị của nó trong vòng một tháng ngắn ngủi. Vân cũng bắt đầu quen dần với ánh mắt ấy. Vân không cảm thấy ghét nữa. Và như thói quen, mỗi lần vào quán, Vân **đều** quay sang trái để lên nhìn. Mặc dù, đôi lần Vân thắc mắc tại sao người đó cứ nhìn Vân mà không chịu làm quen. Vân tự hỏi, phải chăng những người đến đây đều vì hương hoa sữa? Hay còn

vì một điều gì khác?

Vân cũng bắt đầu có thói quen nhìn lại đôi mắt ấy. Có một lần, cả hai mắt chạm nhau, Vân vội quay đi, vẫn kịp thấy đôi mắt kia bối rối, và anh chàng nhanh chóng hớp một ngụm cà phê.

Vân vốn ghét cà phê không đường. Vân thích những gì ngọt ngào và dễ chịu. Nhưng lại nghe người ta nói uống cà phê đen không đường mới cảm nhận hết cái thuần túy nhất của cà phê. Vân từng bĩu môi: "Cà phê nào cũng cà phê! Tại sao không chọn ngọt mà lại chọn đắng làm gì?".

- Cho em ly cà phê không đường!

Chị chủ quán nhìn Vân và hỏi lại lần nữa:

- Cà phê đen không đường đắng lắm đấy!

Vân cười. Ừ, cuộc đời đâu chỉ là trái ngọt. Biết đâu, trong cái đắng lại có cái hay. Không thử qua thì không nói gì được.

Vân nhìn ly cà phê đen nóng. Mùi hương của nó làm Vân dễ chịu. Vân khẽ hớp một ngụm. "Đắng quá!" Vân nhăn mặt. Nhưng ngay sau đó, Vân lại cảm nhận được trong cái đắng có cái gì rất riêng, mà Vân không diễn tả được. Vân thích thú nhấp từ từ.

Vân ngồi tại cái bàn nhỏ cạnh cây hoa sữa, dưới cái quán cóc be bé, liêu xiêu. Chị hàng quán mỉm cười chào Vân khi nhận ra khách quen.

- Vẫn như cũ hả em?

- Vâng! Vẫn như cũ chị à!

Chị bung ra ly cà phê đen không đường. Vân cảm ơn chị. Cũng chẳng biết vô tình hay cố ý, Vân nhìn qua phía bên trái, quán cạnh bên. Vân chợt nhận ra đã không còn đôi mắt sắc cạnh với nhiều nét hoang dã, mộc mạc nhìn mình nữa. Một cảm giác trống vắng và miên man buồn. Lãng đãng và bỗng bênh. Vân thật sự không hiểu vì sao.

Rồi Vân chợt nhận ra một cành hoa sữa ai đó bỏ quên hay cố ý bỏ quên được mắc vào góc bàn. Vân mỉm cười, khẽ cầm cành hoa lên. Nâng niu và nhẹ nhàng. Mùi của hoa sữa quyện vào hương cà phê đen thơm nồng đến lạ. Mai về thành phố rồi, chắc sẽ không tìm được cà phê hoa sữa thứ hai...

Vân trở về Sài Gòn cũng vào một buổi chiều. Vân đạp xe thơ thẩn trên những con đường của thành phố, rồi bất chợt nhận ra mùi hương quen thuộc. Vân ngước mắt nhìn lên. Là hoa sữa. Ngay tại thành phố này cũng có hoa sữa. Vậy mà Vân không nhận ra nó sớm hơn nhỉ? Vân thích thú dựng xe vào một quán cà phê gần đây. Một cái quán sang trọng hai tầng, ghế xếp và nhân viên phục vụ xinh đẹp, kiểu xinh đẹp của Sài Gòn. Vân chợt nhớ đến chị bán quán có đôi má hồng đầy vẻ chất phác, nhớ đến cà phê hoa sữa của Buôn Mê, của con đường dốc cao và đầy cây cối, lãng đãng sương. Và đặc biệt, có một ánh mắt Buôn Mê... Vân thơ thẩn đưa mắt nhìn con đường đầy xe, chạy nhanh và hối hả ngoài kia...

- Quý khách uống gì?

Cô nhân viên xinh đẹp trong bộ đồng phục trắng đỏ nhìn Vân chờ đợi.

- Cho em ly cà phê không đường!

- Vâng! Một ly cà phê không đường...

Cô phục vụ quay đi, Vân vội gọi lại:

- Khoan đã chị ơi, cho vào ít đường nhé! Cà phê không đường đắng lắm!

Chị phục vụ cười rồi đi nhanh vào trong. Vân khẽ co mình trong cái lạnh sẽ sàng của Sài Gòn. Rất sẽ chứ không rõ ràng như ở Buôn Mê. Như một thói quen, Vân quay sang trái. Lúc đó Vân mới nhận ra, vách ở đây không có khe hở cho một ánh nhìn...

Vân thở dài. Ly cà phê nóng ấm bừng ra, nhưng nó không thể quyện cùng với hương hoa sữa vì những cửa kính sang trọng. Vân cũng nhận ra có vài ánh mắt nhìn mình, ngay trong quán. Những con mắt hiện đại, sành điệu và giống nhau. Vân chợt mỉm cười... Tay khuấy đều ly cà phê rồi uống nhanh. Vân tính tiền rồi đi ra khỏi quán.

H.T.P

TÌN

Ở

MÙA

Lê Thu Thủy

Đang những ngày tháng Chạp sầm sập đuổi sau lưng thì có điện thoại của Hân đòi bay ra xá hơi vài ngày. "Thất nghiệp hay thất tình?" - Tôi hỏi. "Việc hàng đông. Vે tinh hàng đàn. Thế mới mệt!". Cái giọng thì lại không có vẻ gì là mệt cả. Háo hức nữa là khác. Hân bao giờ cũng háo hức. "Ừ thì thu xếp mà ra! Nhớ điện để tao ra đón" - Giọng tôi vẫn đều đều, chẳng ra hững hờ cũng chẳng ra niềm nở. Hân gất um lên trong điện thoại: "Mày sao thế? Có muốn tao ra không thì bảo?".

Tôi có muốn Hân ra

không? Có hay không? Không! Có lẽ là không!

Năm vừa rồi tôi sống như vậy thôi thì cứ cho là tạm ổn. Vẫn chưa có chuyện bỏ nhau với người yêu. Sếp không thấy nhắc đến việc hủy hợp đồng. Biên chế chính thức là cái có thể với được trong năm tới. Đã tậu được cái xe, đáng đáp nhờ đó như cũng duyên đáng hơn, ở bãi giữ xe không hay phải cúi mặt nữa. Ba cái váy may trong năm không bị hỏng cái nào. Kiểu đầu mới được mấy chị trong cơ quan mô phỏng. (Phụ nữ nhại nhau chừng nào tức là đánh giá cao nhau chừng ấy). Quen được thêm một anh chàng có giá trị ngang với bát "cơm nguội đỡ khi đói lòng". Con gái yêu là cứ phải có kế hoạch... dự phòng trước như thế để lỡ có làm sao thì cũng không phải đã hết cách. Cái nhà thuê có vẻ khá ổn định về giá cả và thời hạn...

Như thế mà là chưa ổn ư? Nhìn xuống, nhìn quanh nào đã ai bằng được mình. Có thêm Hân ra nữa làm gì, để mình phải nhìn lên cho chóng mặt?

Hân là một đứa mà khi chụp một cái ảnh chung, trái với bọn con trai, bọn con gái chúng tôi chẳng đứa nào thích đứng gần. Tội gì, mình không phải là Thị Nở mà để bị gọi nhầm tên trong sự đối sánh chết người ấy.

Đứa nào cũng sợ những cú đánh mắt của Hân về phía những vệ tinh vốn đã ít ỏi của mình. Với Hân, vấn đề vệ tinh không bao giờ là đủ cả. Cũng

như những cái nhẫn vẫn thay đổi luân phiên trên mười ngón tay quý tộc của nó. Cái thứ mười một vẫn được đón tiếp niềm nở như thường, dù rằng Hân cũng như chúng tôi, Hân cũng chỉ có được mười ngón tay thôi. Thế mà chưa là nhiều ư? Hân đã hơn một lần trong đời, Hân từng có ước muốn mang hình bàn tay sáu ngón?

Thì những đứa nhỏ bụng, chúng nó vẫn thường thích làm những phép suy ra độc ác như vậy.

Tôi dân tỉnh lẻ, ở nội trú, cuốc bộ lên giảng đường. Hân gái Hà Nội, nhà mặt đường, phóng "giấc mơ"^(*) đến lớp. Điểm chung nhất giữa hai đứa chỉ là có học lực khá nhất nhì lớp. Nhưng kể cả cái đặc điểm chung ấy ở Hân cũng được đánh giá cao hơn tôi. Có lẽ vì một đứa vừa đẹp vừa giàu lại vừa có vẻ "dong đưa" mà vẫn học được đến điều như vậy thì quả là đếm được trên đầu ngón tay. Còn chỉ như tôi, không đẹp, không giàu, không lắm vệ tinh, học để lấy thế là đúng rồi, có gì đâu mà phải xuýt xoa?

Lẽ ra đã không thể có chuyện thân thiết như sau này giữa tôi và Hân nếu như hồi đó nhân vật mà Hân chọn không phải là bạn thân của người yêu tôi. Cái câu "gái theo chồng" có lẽ đã phần nào được biểu hiện khá sớm ở cái quan hệ ăn theo này. Tôi và Hân rõ ràng là gần gũi nhau hơn trong những cuộc chơi

(*) Xe máy Dream

bộ bốn rồi tự nhiên thân nhau như hình với bóng. Hóa ra chỉ gần người mới hiểu được người thực ra là hợp với mình. Nhưng ở đời, cái sự gần được nhau đôi khi cũng rất cần sự trợ giúp của những cái ngẫu nhiên như thế, dẫu rằng, cái ngẫu nhiên ấy, trong quan hệ giữa Hân và tôi chỉ tham dự một thời gian ngắn. Hân nhận lời yêu đã vội, chia tay lại càng vội hơn. Cái sự háo hức thái quá đôi khi làm nó phạm sai lầm. Bộ bốn lại rút về bộ hai, ngoài quan hệ tôi và người yêu tôi là quan hệ tôi - Hân, lúc này đã vững bền. Tình bạn vẫn dễ bền hơn tình yêu!

Hai năm cuối thì chúng tôi bắt đầu đi thực tập, cũng đi lấy tin viết bài như những phóng viên thực thụ, dù gặp không ít chuyện khô hài kiểu ngựa non háu đá. Nhưng sống như hồi ấy vậy mà lại hay. Tập đi sớm có ngã cũng không đau bằng khi về già mới chống gậy đi vòng quanh giếng. Và cái chính là giúp Hân quên đi được những nỗi buồn lẽ ra chưa phải chịu. Lại thân được với nhau hơn, không còn thấy đâu cái vạch ngăn cách cũ.

Tốt nghiệp đại học, Hân theo gia đình vào Nam. Với những ưu thế của mình, Hân là đứa sớm có được việc làm nhất so với năm mươi tám đứa lớp tôi hồi ấy. Còn tôi, trầy trật mãi mới xin được ở lại Hà Nội. Bây giờ, hai mươi sáu tuổi rồi, vẫn chưa được vào biên chế nhà nước, vẫn chưa được người yêu nhắc nhở chuyện cưới xin. Người yêu cứ như người bạn đồng hành, mỗi mẹt và toan bỏ cuộc (!!)...

Tôi có muốn Hân ra không? Có hay không?

Có, có chứ!

Hân là tờ giấy than giúp tôi có được bản sao của cái bản gốc cũ. Là hòn than đượm lửa cho tôi bất chợt thấy ấm sáng trong mình một nhiệt tình sống. Hân luôn háo hức sống - dù cũng chính vì cái háo hức ấy mà có lúc nó đã nhầm lẫn. Hân luôn làm tôi muốn đặt bàn đạp mà chạy theo những nhịp chân gấp và vui của nó, mỗi lần toan khuyu xuống. Tôi luôn thèm cái háo hức ấy, dù vẫn biết người có nó chưa hẳn đã là một mẫu mực sống.

Hân còn là người đã từng kết bạn thân của người yêu tôi. Họ giống nhau như đúc trong xử sự. Hân không chịu nổi, sao tôi vẫn chịu được, từng ấy năm trời, vẫn yêu đến xót xa dù lòng có khi như xát muối vì thất vọng, mỗi mòn...

Bây giờ thì Hân có nuối tiếc gì về quyết định dũ dội xưa không. Tôi muốn được nghe câu trả lời của nó, để có thể hình dung những năm sau này, khi nghĩ về cái điều mà bây giờ mình đang định buông tay đánh rớt.

Lại cũng muốn nó nói hộ với anh những điều không tiện nói. Mối thân tình cũ giữa hai người, liệu có đủ để câu nói của nó có trọng lượng... Chao ôi, mong đợi lắm!

Hoặc có thể, chỉ là một câu khuyên vợ vẫn bất kỳ, tôi cũng xin nhất nhất nghe theo. Hân luôn dứt

điểm và mạnh mẽ. Tôi muốn được nó truyền cho cái bí quyết của sự dứt điểm. Tôi muốn được dứt điểm. Trắng đen rõ ràng mạch lạc. Nhưng đã không bao giờ biến được cái muốn ấy thành sự thật. Sợ rằng sự thật lại phũ phàng. Sợ mất đi một thói quen là đồng nghĩa với việc phải đối mặt với những miệng vực trống hoác.

Không gì khó bằng chia tay với những gì đã trót nặng lòng!

Một tuần trước khi Hân báo ra, tôi ngộp thở giữa một đống bài vở chuẩn bị cho số Tết. Trưởng ban biên tập giục bài như giục dân hộ đê. Chọn bài cũng như chọn người yêu, nhiều chưa chắc đã đủ. Phải phân vân và cân nhắc rất nhiều...

Gọi điện cho người yêu, thấy bảo đã đi công tác đột xuất. Chào nhau qua điện thoại thôi mà cũng không làm được!

Bao giờ thì Hân ra?

Quá hẹn rồi!

Hân không ra. Hóa ra không phải bao giờ nó cũng dứt điểm được. Nó bảo sợ cảnh sướng trước khổ sau, sướng một khổ mười. Xin đi được mấy ngày, về lại gặp phải đống công việc bị ùn tắc còn khổ gấp mấy lần không đi được. Nó bảo cả năm nó không

làm được cái gì ra trò, còn mấy ngày cuối lại bỏ cho một cuộc chơi, sợ có khó coi không, giữa lúc thiên hạ đang chạy nước rút. Nó bảo ở trong ấy người ta sống tất bật lắm, gấp gáp lắm, biết thời gian không chết nên không định giết bao giờ. Người ta làm nhiều để thấy yên tâm hơn khi hưởng thụ.

Tôi hỏi: Đáng thế không? Trong điện thoại, Hân cười phá lên: Làm gì cũng phải hỏi là có đáng không, thế thì mệt đấy. Mà này, năm hết tết đến, giục thằng Quang nó cưới đi, còn đợi gì nữa. Đã yêu được nhau lâu thế, đại gì mà bỏ. Khổ cùng khổ, sướng cùng sướng... sợ gì!

Chẳng sợ gì cả, chỉ sợ đang cùng đi mà một trong hai người mỗi mệt thôi.

Nhưng sao lại mỗi mệt, hả người yêu?

Hãy hỏi cây lộc vừng bên hồ Gươm, bao năm rồi mà cây vẫn trẻ?

Hãy hỏi những cái hồ trong thành phố, cách tạo mặt phẳng bằng nước?

Hãy hỏi Sài Gòn của Hân, cái đất nghe bảo không có sự ngưng và tù đọng?

Và hãy hỏi em, mùa xuân nay em có bằng lòng... Những mỗi mệt chẳng qua chỉ là lỗi tại mùa, phải không người?

Ngày cuối cùng của tháng Chạp, gọi điện vào cho Hân, khóc.

Hân bảo: "Có thể Quang nó đang muốn dồn tất cả cho sự nghiệp. Trai ba mươi tuổi...".

Chiều tối, người yêu đi xa về, qua đón ở cổng cơ quan. Quà của người yêu có ý nghĩa như một lời chuộc lỗi.

Hai đứa đi Phở chơi. Trong sự hồi sinh và tái hiện của mùa, lại thấy mới lại những điều đã cũ.

Lại thấy yêu như chưa bao giờ...

L.T.T

HƯƠNG

MÙA

ĐÔNG

Phan
Thụy Ngũ

Sáng nay, cái lạnh
bất chợt đổ ủa về
như có bão ở đâu đó làm
ảnh hưởng đến thời tiết
thành phố. Tôi ngồi co ro
trong quán nhìn ra đường,
hồn như ngơ ngẩn trước
hàng trăm cánh áo trắng
đang nhõn nhơ bay trước
ngôi trường đối diện còn
giữ được ít nhiều nét cổ
kính dưới bóng những cây
cổ thụ tỏa tàn lá xanh mướt.
Khi những chiếc áo trắng
tản mạn hết vào sân trường
và hai cánh cổng sắt đã
khép lại, tôi nghe một hồi
chuông dài vào học. Tôi
cũng đứng dậy ra về, nhưng
vừa bước ra đường thì chợt
nhìn thấy một bóng người

thật quen đang đi lại. Tôi nhận ra Nghi Đông, cô bé mà tôi có dịp làm quen trong một bệnh viện, lúc nuôi bố tôi nằm liệt hàng tháng trời ở đấy, cách đây ba tuần.

Nghi Đông cũng nhận ra tôi. Em lên tiếng trước:

- Chào anh!

Tôi cười:

- Tưởng không còn gặp lại em nữa chứ. Hôm nọ, anh có ghé địa chỉ của em cho, nhưng người ta nói nhà em đã dọn đi rồi.

- Vâng, em đoán thế nào anh cũng lại. Mẹ em quyết định dời nhà gấp vì gặp người mua nhà khá nhanh.

- Bây giờ em ở đâu?

- Tạm thời hai mẹ con em ở nhờ nhà bà dì. Có lẽ chỉ trong một thời gian ngắn là hết mùa đông này.

Chúng tôi cùng đi bộ trên đoạn đường ít xe. Gió lạnh thổi rì rào trên cao với từng đám lá me bay chấp chới xuống mặt đường. Tôi trông em đã có nước da hồng hào chứ không xanh mét như hôm gặp trong bệnh viện.

Nghi Đông hỏi tôi:

- Sức khỏe bố anh hồi này ra sao?

- Liệt em ạ. Ông chỉ còn có thể ngồi chứ không đi được.

- Anh vẫn một mình nuôi ông?

- Không, ông còn bà cô sống độc thân có nhà cửa khá rộng nên đã đón ông về nuôi giúp.

- Như thế lại hay, chứ anh làm sao nuôi nổi, có khi còn làm ông cực thêm. Nghĩ lại những ngày nằm bệnh viện, em thấy sợ. Một nỗi buồn kinh khủng anh ạ.

- Trong đời, ai cũng có lúc phải chịu thử thách và nhờ cậy đến người khác vì bệnh tật.

Nghi Đông bảo tôi:

- Em muốn nói đến cái trại "Thần kinh" ấy. Chẳng hiểu sao người ta để em nằm chung ở đấy khiến lúc nào em cũng có cảm tưởng là sẽ bị... "mát".

Nghệ em nói, tôi bật cười:

- Sức khỏe em suy yếu làm ảnh hưởng thần kinh thôi. Em biết đấy còn là trại "Nội khoa tổng quát" nữa.

Mãi nói chuyện, chúng tôi đi hết con đường khá nhanh. Khi sắp quẹo qua một con đường khác, Nghi Đông bảo tôi:

- Bây giờ em phải đến một trung tâm sinh ngữ để học hai giờ tiếng Anh.

Rồi em cho tôi địa chỉ nhà ở tạm và hẹn gặp tôi ở nhà. Tôi tần ngần nhìn bóng chiếc áo dài trắng của Nghi Đông bay khuất giữa dòng xe cộ buổi sáng trời lạnh. Tôi biết em vừa thi tốt nghiệp phổ thông trung học vào mùa hè vừa qua nhưng phải bỏ kỳ thi tuyển vào đại học vì bệnh.

Nơi ở mới của Nghi Đông cách nhà tôi một vài con đường nhưng lại khá gần chỗ tôi đang làm thêm nghề kế toán để có điều kiện học nốt năm cuối đại học, nên vào những ngày rảnh rỗi, chúng tôi vẫn gặp nhau. Tôi biết tình cảm của mình với Nghi Đông đang nảy nở. Nó ấm áp như chiếc áo len mặc trong mùa đông.

Rồi những ngày cuối năm cũng đến, rất nhanh. Trên những cửa hàng ngoài đường phố, tôi đã thấy bày bán rất nhiều những cây thông giả xanh mướt, báo hiệu niềm vui cho một ngày lễ lớn đang về.

Một hôm, khi ngày lễ Noel đến gần, Nghi Đông đưa tôi tắm thiệp mời dự buổi tiệc réveillon được tổ chức vào tối ngày lễ, em nói:

- Anh nhớ đến với em cho vui, đừng bỏ đi rong chơi ngoài phố.

Tôi cười:

- Anh đâu thể nhìn thiên hạ vui khi mình lại bỏ một niềm vui khác gần hơn.

Nghi Đông nhìn tôi:

- Em chỉ mời anh với chừng mười người bạn gái thân khác thôi. Em muốn dành buổi tiệc này cho những kỷ niệm trong tình bạn.

Đến ngày lễ, tôi loay hoay mãi chẳng biết mua món quà gì tặng Nghi Đông, cuối cùng tôi đành chọn một cây viết máy có khắc tên Nghi Đông làm kỷ niệm. Và lần đầu tiên, tôi thật sự hơi cảm thấy lúng túng trước những người bạn gái của Nghi Đông khi

họ cứ nhìn tôi chăm chăm, nửa nghiêm trang, nửa đùa nghịch. Nhưng rồi thì niềm vui hồn nhiên của họ cũng giúp tôi thoát nhanh ra khỏi sự lúng túng và thấy rằng họ đều là những người dễ thương trong tình bạn.

Giữa buổi tiệc, Nghi Đông nói với mọi người giọng như khóc:

- Đây là buổi tiệc Noel cuối cùng của Nghi Đông còn có các bạn bên cạnh để cùng vui. Đầu tháng tới, Nghi Đông sẽ phải cùng mẹ đi Canada để đoàn tụ với bố.

Không khí của buổi tiệc đang vui dường như chùng hẫng lại. Nhưng có lẽ các bạn của Nghi Đông đã hiểu hoàn cảnh của bạn nên nỗi buồn ấy chỉ thoáng qua và họ lại tiếp tục buổi tiệc chia tay trong niềm vui, dẫu sao cũng là điều mong đợi hợp lý của Nghi Đông. Còn tôi, tôi ngồi im lặng nghe họ hát tặng Nghi Đông những bài hát mà cõi lòng bồn chồn một nỗi buồn khó tả. Điều tôi vừa biết quả là có hơi bất ngờ vì Nghi Đông chưa bao giờ đề cập với tôi.

Buổi tiệc tàn. Những người bạn của Nghi Đông lần lượt ra về vì họ cũng cần có mặt ở nhà sớm trong đêm nay, hoặc hẹn hò đâu đó với người yêu để dạo phố. Tôi nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, đêm mùa đông thật đẹp, tôi có cảm tưởng đêm nay tâm hồn ai cũng mở rộng để đón niềm vui. Tôi bảo Nghi Đông:

- Mình đi ra phố một chút đi em.

Chúng tôi chọn con đường thưa thớt người đi

lại. Nghi Đông nói với tôi trong xúc động:

- Em xin lỗi vì đã không nói cho anh biết sớm hơn.

Tôi đi chậm lại, nói nhanh trong tiếng gió:

- Không, Nghi Đông không có lỗi gì cả. Điều đó hợp lý thôi.

- Em thấy buổi tối nay anh không được vui.

Tôi yên lặng nhìn Nghi Đông đi bên cạnh mà không nói được. Tôi không thể giấu được nỗi buồn với Nghi Đông.

- Anh hiểu cho là từ gần mười năm nay em đã sống thiếu thốn hẳn tình cảm trực tiếp của bố. Ngày bố ra đi em còn nhỏ quá, chưa cảm nhận hết được tình cha con.

Nghi Đông sắp khóc khi em nắm chặt tay tôi. Đêm đang vào khuya. Chúng tôi yên lặng đi bên nhau như một cặp tình nhân hạnh phúc trên suốt con đường trở về. Nghi Đông đứng nép vào tôi trước cổng nhà. Mùi hương tóc em thoảng trong đêm dịu dàng. Tôi bỗng hồi muốn nói với Nghi Đông một lời nào đó như những người yêu nhau thường nói, nhưng rồi tôi lại sợ chút hạnh phúc nhỏ bé này sẽ vượt mất trong một thoáng mùa đông đẹp hiếm hoi. Tôi bóp chặt tay em trong bàn tay. Bất ngờ, Nghi Đông ngược nhìn tôi nói khẽ:

- Em sẽ nhớ mãi đến tình yêu mà anh dành cho em.

Một cơn gió lạnh thổi thốc vào hai đứa. Tôi xúc

động nhìn ánh mắt Nghi Đông long lanh mà thâm cảm ơn em đã nói thay tôi lời yêu thương nồng nàn.

Đêm mùa đông đang qua đi với đầy hương kỷ niệm...

P.T.N

MƯA PHÙN

Dương Thụy

Hà Nội *by night* không
rực rỡ, trắng lẹ như Sài Gòn,
tối nay lại càng trầm lặng,
man mác. Cái lạnh của ngày
giáp Tết len lỏi vào lòng tôi.
Mai xa rồi...

- Em đi rồi... - Duy
lên tiếng có vẻ tiếc nuối - ...
vắng hẳn tiếng cười.

- Không lẽ cả Hà Nội
này sẽ chẳng còn ai cười?

Tôi hỏi lại và như thói
quen tôi đem vào câu nói
của mình một chuỗi tiếng
cười vô tư. Duy cho xe chạy
chậm lại, tôi hơi sợ.

- Sao anh không chạy
nhanh lên? - Tôi hỏi - Còn
về lẹ để mấy anh chị kia
chờ.

- Anh chỉ muốn thời gian chậm lại - Duy trầm giọng - Mai em đi rồi...

- Đi rồi thì đã sao? - Tôi không thích nghe cái giọng tỉ tê ấy - Thời gian vẫn cứ trôi một cách bình thường.

- Duy không để ý thấy tôi có vẻ gắt, anh vẫn nói. Anh kể lể kỷ niệm mấy ngày qua. Giọng anh buồn, nghe rất chân thật. Ở thì anh đã giúp tôi, đã nhiệt tình hướng dẫn tôi tham quan thành phố. Nhưng tất cả những điều đó không đáng để anh buồn bã quá sức khi tôi về Sài Gòn. Tôi thấy ngọt ngào khi phải nghe những lời thề lương, nặng nề.

- Có gì đâu mà anh làm em thấy... Anh đừng nói nữa có được không?

- Anh xin lỗi, nhưng...

- Anh chạy về nhà nhanh lên! Để người ta chờ
- Một lần nữa tôi hối thúc - Em lạnh lắm rồi!

- Tay em đâu?

- Trong túi!

- Đưa anh nắm cho đỡ lạnh! - Duy sẽ sàng đề nghị rồi đột ngột hỏi - Ngại gì?

Cũng chẳng có gì phải ngại, từ lúc tôi gặp Duy đến giờ anh nắm tay tôi khá nhiều lần. Lần đầu trong vũ trường, khi nhảy với nhau. Mấy lần sau lúc thì anh giúp tôi leo núi vào chùa Hương, lúc để đỡ xuống đò. Tôi không quan tâm đến những cái nắm tay đó. Còn lần này...

- Em để trong túi được rồi - Tôi từ chối - Cảm ơn anh Duy!

Tôi nghe Duy thở dài. Tự nhiên tôi thấy nặng nề. Lúc nhảy đầm, tôi chủ động đưa tay cho anh nắm, lúc đó tay tôi cũng rất lạnh. Duy tán tỉnh tôi vụng về và nhảy cũng không hay. Trong điệu rumba, gần như tôi phải đẩy anh đi thay vì theo luật, anh phải dìu tôi.

- Chắc anh phải theo em vào Sài Gòn quá! - Duy thì thầm - Cho không?

Tôi mỉm cười, không đáp. Tôi thấy nhớ *người đó*. Giờ này, trong lúc tôi đang nhảy với một người con trai mới quen được bốn tiếng đồng hồ ở Hà Nội, *người đó* ở đâu? Làm gì? Tết này *người đó* có phải đi công tác xa như năm ngoái không? Bất giác, tôi rùng mình, nhích người ra xa Duy. Biết đâu trong đám người ngồi dưới kia, trong bóng tối, có *người đó*. Từ lúc ở Hà Nội đến giờ, tôi cứ ao ước có một phép lạ xảy ra: *người đó* đi phiên dịch ở Hà Nội và tình cờ gặp tôi, giữa thành phố lạ không có những người quen hay trêu chọc, *người đó* sẽ mạnh dạn hơn.

Khi Duy nắm tay tôi leo dốc vào động Hương Tích, tôi lại nhớ đến *người đó*. Nhưng tôi không rút tay mình ra khỏi Duy như đã từng nhích người ra xa anh hôm ở vũ trường. Tôi cần bàn tay Duy trong lúc này.

Chưa bao giờ tôi dám nghĩ sẽ có một ngày tôi và *người đó* tay trong tay. Duy bóp chặt tay tôi, không phải anh chỉ muốn giúp tôi leo núi. Cái cách nắm tay

đó, tôi biết. Trước Duy cũng có nhiều người con trai nắm tay tôi và cũng chỉ ở trong những trường hợp đại loại như tôi và Duy bây giờ. Chưa bao giờ tôi thấy mình xúc động trước những va chạm như thế. Còn đứng trước *người đó*, chỉ đứng trước thôi. Cảm nhận ánh mắt dịu dàng thân thương, tôi đã gai người. Rồi tôi ngờ vực, biết người ta có gì với mình không? Còn Duy, ngay từ giây phút đầu gặp mặt tôi đã linh cảm anh thích mình. Rồi từ những câu tán tỉnh vụng về đến những lời nói đơn giản nhưng thiết tha, tôi biết mình có phần nào mến Duy. Tiếc là chẳng bao giờ anh để tôi nghĩ đến anh quá ba mươi phút. Anh vô tình làm gì đó hay nói gì đó khiến tôi lại nghĩ đến *người đó*.

Có lần Duy chiếu video cho tôi xem dạo anh qua Paris chơi. Anh thuyết minh đâu là tháp Eiffel, đâu là đài phun nước. Tới đoạn có hình ảnh một ngôi nhà thờ, anh bảo:

- Đây là nhà thờ Maria trong truyện "Thằng cụt" của Victor Hugo đó!

- Là nhà thờ Đức Bà trong truyện "Thằng gù" - Tôi ngao ngán - Sao anh nói "cụt"?

- Anh không rõ thằng đó gù hay cụt nữa - Duy cười hiền lành - Chắc em đúng, sinh viên văn chương mà!

Người đó cũng được qua Pháp, cũng đến Paris và cũng quay phim. Chiếu cảnh nhà thờ Notre Dame de Paris, *người đó* còn giảng rõ nhà thờ xây dựng theo

lỗi kiến trúc gì nữa.

Duy bận veston rất bảnh bao nhưng khi sổ mũi, anh chẳng có một cái khăn tay nào. Thấy anh lúng túng, tôi thương cho mượn khăn của mình. Vậy mà Duy phụ lòng tôi. Đang ngồi ăn miến lươn, anh hồn nhiên hỉ mũi ngay trước mặt. Lần đó, tôi bỏ dở tô miến đang ăn nửa chừng. Ngượng, quê, chán hòa lại chặn ngang cổ họng. Tôi nói dối lỡ bỏ ớt vào cay quá ăn không được. Tôi nhớ những trưa nắng gắt, đang đứng lớp, mồ hôi cứ túa ra đầm đìa, *người đó* nhẹ nhàng xin lỗi rồi đi ra hành lang rút khăn tay lau trán. Những buổi sáng trời lạnh, *người đó* khoác thêm chiếc áo gió đến trường. Mặt trời lên cao, *người đó* ra ngoài hay đi xuống cuối lớp. Những kỷ niệm về *người đó* làm thiện cảm tôi dành cho Duy không trọn vẹn. Duy hiền lành, thật thà với mọi người. Khác với những cậu ấm con ông cháu cha, Duy tuy không học lên cao nhưng rất chăm chỉ làm việc. Và tôi mến anh vì lẽ đó, chắc vì lẽ đó thôi.

- Tay em đâu rồi? - Duy lại đề nghị - Cho anh nắm đi! Anh sẽ làm nó nóng lên!

- Thôi, được rồi! - Tôi khổ sở từ chối - Anh chạy về nhanh đi!

- Mai em đi rồi, tất cả chỉ còn là kỷ niệm - Duy thì thầm - Sao chúng mình gặp nhau ít quá, rồi lại chia tay?

- Nếu muốn, anh cứ vô Sài Gòn đi! - Tôi nói to cố át cái không khí nặng nề - Anh sẽ thấy mặt em.

- Anh sẽ vào!

Duy đáp rất khẽ và chiếc xe chạy rất chậm. Tôi đâm hoảng:

- Coi như em chào tạm biệt anh tối nay luôn. Em cảm ơn anh mấy ngày qua đã giúp đỡ em rất nhiệt tình. Em rất nể anh, anh thật đáng hoàng, đứng đắn!

- Em đừng nói vậy anh còn buồn thêm - Giọng Duy rất tha thiết - Thà em vẫn nói với anh bằng cái lối đốp chát như mọi khi, anh thấy còn dễ chịu hơn.

- Ví dụ như nói: ở tuổi anh mà bày đặt dễ râu thì nhìn vừa già vừa đều đó hả? - Tôi cố gắng pha trò

- Anh thích em nói vậy đó phải không?

- Thật ra thì mấy ngày qua, em nhận xét anh là người thế nào?

- Thì em nói rồi, đáng hoàng và đứng đắn!

- Cảm ơn em!

Tôi nghe Duy thở dài. Có phải tại lời nhận xét của tôi đã đè nặng lên tình cảm của anh? Anh không thể làm khác đi những gì tôi đã nghĩ tốt về anh. Duy hơi tăng ga.

- Đã nhiều lần em nói với anh là em có người yêu rồi - Tôi nhắc lại - Sao anh không tin?

Tôi biết mình nói câu này hơi ác nhưng tôi không muốn Duy cứ dây dưa chuyện này mãi. Khi nhận thấy Duy có tình cảm với mình, tôi sợ nên bịa đã có người yêu và tả người yêu mình là người đó.

Duy không tin vì thấy tôi không nghiêm túc lắm.

- Nếu đến giờ phút này mà em còn nói điều này thì... - Duy cố nén một tiếng thở dài (lại thở dài)

- Anh đành tin vậy.

- Có gì đâu mà "đành tin" - Tôi nghe giọng mình lạnh lùng - Nói thật, anh đừng đặt nhiều tình cảm vào em. Em... em thực tế, thực dụng lắm. Em cân đo đong đếm lắm. Em sống bằng lý trí nhiều hơn bằng trái tim.

- Sao em cứ nói xấu về mình như vậy. Anh thấy không phải. Cho anh nắm tay em đi!

Giọng Duy tha thiết quá. Tôi chắc lưỡi, rút bàn tay trái lạnh cóng của mình ra.

- Nè! Nhưng em nói trước em không có cảm giác gì đâu!

Duy đón lấy bàn tay tôi nắm chặt. Tôi mỉm cười thấy quả thật mình không hề có chút cảm giác nào. Chỉ thấy tay Duy ấm hơn tay tôi một chút.

- Gần tới nơi rồi! - Duy tiếc nuối - Người ta đang đứng chờ chúng mình kìa!

- Phản xạ tự nhiên, tôi rút tay mình ra. Tay Duy giờ cũng lạnh. Anh không đủ sức làm ấm tay tôi như đã hứa.

Tàu đã chạy được một ngày một đêm. Ngày mai về đến Sài Gòn rồi. Tôi sẽ gặp lại người đó và lại

nhủ thầm như bao giờ: "*Aimer c'est pour aimer et ne pas être aimée*" (Yêu để mà yêu chứ không phải để được yêu). Sẽ có bao giờ, trong cuộc sống náo nhiệt và hối hả của Sài Gòn, tôi nhớ đến một người con trai ở thủ đô? Sáng hôm qua, Duy lặng nhìn theo tàu dẫn chuyển bánh trong làn mưa phùn lất phất.

Mưa phùn chẳng đủ để thấm ướt điều gì...

D.T

TÂM

HỒN

MỀM

NHU

GIÓ

Huỳnh Tài

Thuyền đứng chống
nạnh, thở ra cái
phì, mồ hôi nhễ nhại trên
trán làm tóc mai dính sát
hai bên mép tai, tay áo xắn
lên khỏi cùi chỏ. Thuyền bật
công tắc điện. Mất gần nửa
tiếng đồng hồ mới sửa xong
cái bóng đèn hư. Nếu nó
không cháy thì coi như nãy
giờ làm không công mà
chẳng để được tí "công đức"
gì. Đèn cháy thật. Cho
thằng Di biết tay! Con trai gì
mà yếu như sên. Mẹ cho đi
tập tạ, học võ rồi còn đi bơi
nữa. Thân hình rắn chắc,
body tương đối mà mỗi cái
bóng đèn hư cũng không
biết sửa, vậy sao gọi là
mạnh mẽ? Thuyền chuyển
bại thành thắng, dĩ nhiên là
có quyền chê nó rồi. Bảo nó

xem cái đèn bị hư gì, nó cũng đèn đầy cho thợ điện. Nó không giống ba. Tuy ba hay đi công tác xa nhà nhưng mỗi lần về là ba đều sửa lại cái ghế, đóng lại cái bàn, nhìn căn nhà vững chắc hơn. Nam nhi như đứa em trai mình là hồng bét!

Mấy hôm nay đến lớp toàn là ăn với chơi. Thi học kỳ vừa xong, bài mới không nhiều nên chỉ toàn bàn nhau những chuyện như đi picnic, cắm trại. Bọn học sinh như Thuyên đúng là lạ thật, khi học hành nhiều quá thì than với thở, nhưng nghỉ nhiều quá thì lại đâm chán. Nhiều lúc rảnh, không học hành gì lại tụ tập nói những chuyện "ruồi bu" - theo như Nghi nói. Con gái hết "tám"^(*) với nhau thì lại thủ thỉ chuyện làm đẹp "bạn gái chúng mình"; con trai chơi mệt lại viết giấy chọc ghẹo mấy nàng. Thuyên hay phùng mang trợn mắt với mấy cái trò này, còn Nghi có vẻ thích thú. Nhỏ lúc nào cũng chí chóc như chích chòe:

- Phong Vũ để ý mày đó. Tao thấy nó nhìn trộm mày hoài.

- Vậy là mày để ý nó phải không?

- Là sao?

- Thì không nhìn nó hoài sao biết nó nhìn tao hoài?

- Ờ.... Đồ khỉ!

Hình như Thuyên già hơn tuổi mười tám. Đứa con trai nào gửi thư "tình tở"^(**) là Thuyên điều tra

(*) Buồn chuyện (**) Tổ tình

xem... học lực và hạnh kiểm của hắn như thế nào. Thuyền khinh mấy đứa con trai học dốt. Trên thành phố này quanh năm sung sướng, có mấy công thức sin sin, cos cos mà không "lập trình" vào đầu nổi thì đáng vứt thùng rác. Thuyền dị ứng với tiếng chửi thề, cũng như buồn nôn trước những chàng theo phong cách ca sĩ trẻ bây giờ mà không biết là nó có hợp với mình hay không. Bởi vậy, nếu gặp một "boi"(*) nào trong khối 12, phỏng vấn một câu: "Bạn thấy Thuyền lớp 12A như thế nào?" thì nhận ngay câu trả lời: "Đẹp, giỏi nhưng... hơi chanh hời (chảnh)". Thuyền mặc kệ. Mình đâu tìm người yêu đâu mà sợ?

- Đừng nói với tui là Thuyền không thích kinh doanh.

- Tui sẽ nắm lấy cơ hội.

- Vậy tui mình hợp tác đôi bên cùng có lợi, OK?

Phong Vũ "chìa ra" mấy lời mời mọc ngắn gọn. Thuyền thích vậy. Cô động, súc tích, lại đỡ mất thời gian của nhau. Thuyền viết chữ đẹp, lại được học qua một lớp thư pháp cơ bản nên chữ viết thoát ra được cái ngữ "gà bay vịt múa". Tuy không bằng các bậc đàn anh, cha chú, nhưng Thuyền cũng có thể làm cho tui bạn trở mắt trong những lần viết báo tường cho lớp. Phong Vũ khai thác ngay đúng thế mạnh này, mời Thuyền cùng làm thiệp tay để bán trong giới học sinh trong trường, nếu có thể thì mở rộng địa bàn hoạt động. Thuyền thấy buồn cười với cái ngôn ngữ nửa kinh tế, nửa... xã hội đen của Vũ. Công việc của

(*) Boy - Cậu trai

Thuyên là chỉ cần viết những lời chúc theo yêu cầu của "khách hàng", còn Vũ sẽ lãnh phần đi-zai (design). Nếu Thuyên có ý tưởng thì cứ làm, bình đẳng, dân chủ mà. Lương ăn theo sản phẩm. Cũng hay đấy chứ!

Thuyên đứng chờ ở trước cửa. Giàn hoa tigôn hồng trên hàng rào hồng hồng màu tím vỡ đang rung rinh trong gió, nhìn yếu ớt, mỏng manh trong nắng. Tiếng chim trong sân vườn nhà Vũ kêu riu rít. Ai cũng biết nhà Vũ giàu nhưng chưa ai trong lớp về chơi. Nhà rộng, thoáng mát, có thể xem như một vila con con. Hàng hiên thì treo đầy những loại phong lan khác nhau, khoe đầy màu sắc. Mấy cây thiên tuế lâu năm to đùng ở ngay cái hòn non bộ. Kiến trúc lạ nhưng thể hiện được trình độ thẩm mỹ cao. Phong Vũ đi lấy hàng chưa về nên Thuyên được tự do trong phòng. Căn phòng tiện nghi, máy lạnh, tủ lạnh, tivi, đầu DVD, có đủ. Còn có thêm một dàn vi tính và một cây dương cầm treo trên tường. Thấy chưa nào? Con trai như Vũ mà cũng thích dương cầm mới lạ. Nhìn hẳn có vẻ khô khan như vậy, ai lại ngờ chứ? Đúng là không nên đánh giá con người qua bề ngoài.

- Xin lỗi, để Thuyên chờ lâu mới đi lấy giấy.

- Sao không design phong chữ rồi in ra luôn cho đẹp?

- Vũ làm công tác nghiên cứu thị trường rồi. Tụi nó thích viết tay hơn. Khách hàng là thượng đế mà.

- À há! - Thuyên gật gật đầu.

- Bây giờ tui mình làm mẫu trước, sau đó đi quảng cáo. Nếu nhận được đơn đặt hàng thì làm, ban đầu là phải chịu lỗ, cho nên phải kiên nhẫn.

- Vũ nói giống dân kinh tế quá.

Vũ vẽ đẹp, lại có ý tưởng kiểu mẫu cho nên không khó khăn trong việc thiết kế mẫu. Những tấm thiệp lần lượt ra đời sau khi Thuyên đem vào nét chữ mềm mại của mình. Một tuần làm ra mấy chục tấm thiệp để đi quảng cáo là cả một vấn đề. Xem vậy chứ không đơn giản chút nào. Nhất là những việc như sưu tầm những mẫu hoa khô nho nhỏ, những cánh bướm xinh xinh. Đôi khi Thuyên phải hái cỏ hoa dại bên đường, về nhà phơi khô rồi nhuộm lại cho đẹp. Lắm lúc, phải ngâm lá để lấy xác, rồi nhuộm màu... Thật là cực.

Đi học rồi về nhà dọn dẹp, xong lại sang nhà Vũ làm thiệp, Thuyên thấy mình bận rộn hẳn. Mà Thuyên thích vậy, làm đến quên mình. Có lúc đang làm, nhìn sang Vũ, thấy trán hấn đang rịn mồ hôi Thuyên thấy phục. Con trai phải như vậy chứ! Thuyên đi mãi nên mẹ cũng không biết. Mãi tới khi có một con bé phone tới đặt thiệp, mà lúc đó Thuyên không có nhà nên mẹ mới vỡ lẽ. Rồi việc đến tai ba. Ba phone về, ủng hộ con gái nhưng dọa nếu Thuyên để học hành sa sút thì sẽ bị ba phạt thích đáng. Thuyên chỉ cười hì hì.

- Người ta nói: chữ sao người vậy. Chữ Thuyên mềm mại, chứng tỏ tâm hồn không cứng như đá mà mềm như gió.

Thuyền hứ một cái khi nghe Phong Vũ phát biểu.

- Có bao giờ Thuyền khóc một mình không?

Thuyền giật mình:

- Sao lại hỏi tui câu đó. Lo làm đi!

Vũ điểm ngay huyệt làm sao mà Thuyền không chột dạ? Thuyền sợ cô đơn đến tái người. Ba hay đi công tác xa, mẹ thì nhiều khi ngủ luôn ở cơ quan. Chị em Thuyền phòng ai nấy ở, nhiều khi Thuyền thấy sợ. Chạy xuống phòng ba mẹ, sắp xếp gối mền mà Thuyền rơi nước mắt. Đành là ba mẹ thương con mới lo đi làm kiếm tiền nhưng Thuyền không muốn như thế này mãi. Người ta nói tiền bạc không đem lại hạnh phúc nhưng ba lại nói: "Đúng là như vậy, nhưng nó có thể mua những thứ đem lại hạnh phúc". Ngẫm thấy đúng!

- Thân Vũ kìa không lo.

Thật ra buồn vui gì cũng do mình cả. Nếu mình muốn thì đen cũng có thể thành trắng.

Nói xong, Vũ lấy cây bút lông đen, tô một đường ngắn, rồi lấy bút xóa quét lên một đường dài, che khuất mất màu đen, cười xòa. Thuyền lấy ngay cái dao lam, cạo ra lớp bút xóa, lộ ra lần đen mờ mờ ban nãy.

- Nó không biến thành trắng mà chỉ bị che mờ. Hi hi...

Lớp vẫn ồn ào, sôi động chuyện giáng sinh, Tết dương rồi Tết âm. Nhờ đấy mà Thuyền với Vũ trúng

mánh. Vả lại, đây là một hình thức mới trong trường cho nên tụi Thuyền có thể độc quyền, lũng đoạn thị trường - như lời Phong Vũ nói. Hai đứa đi hết lớp này rồi lớp khác, mệt nhưng cũng vui. Nghi hay chọc:

- Chà, tụi bây kết hợp ăn ý dễ sợ. Vậy mà ban đầu còn ỡm ờ.

- Mà nói tầm bậy tầm bạ.

- Nhưng đúng tùm lum tà la phải không? Đúng là lù khù vác lu chạy.

Công việc gần hoàn thành thì Thuyền ngã bệnh. Thuyền tức cho bản thân mình lắm, dồn thật nhiều loại thuốc vào bao tử nhưng bệnh cũng không thuyên giảm nổi. Thuyền cố gắng hoàn thành những câu chúc cuối cùng rồi nằm luôn. Thật ra, nếu ban đầu Thuyền chịu nghỉ ngơi thì mọi chuyện không đến nỗi. Vũ giành việc đi phân phối thiệp nhưng Thuyền đòi đi theo. Vũ không cho làm hai đứa cãi nhau một trận. "Thuyền đó, nhìn lại mình đi, như con mèo. Hồng lo cho bản thân mà đòi lo cho ai? Lại còn ngang như cua, khuyên hoài mà không nghe!".

Mẹ nghỉ làm ba ngày để chăm sóc cho Thuyền. Lâu lắm rồi Thuyền mới được mẹ chăm chút như thế này. Mẹ nấu cháo đút cho Thuyền ăn. Thuyền không bệnh nặng đến độ như vậy, nhưng mẹ bảo là mẹ thích làm như vậy. Thuyền cũng vui lắm.

- Nhiều lúc mẹ có ý nghĩ thật độc ác. Mẹ muốn con... bệnh như vậy để mẹ chăm sóc, được ở bên con hoài.

Thuyên cười, nhìn mẹ trù mển.

- Con gái giỏi giang, mẹ cũng mừng, nhưng lo cũng nhiều. Con giỏi quá, giành làm mọi chuyện rồi lại khổ cho bản thân, như vậy nè. Ba trách mẹ quá chùng.

Thuyên rưng rức, nhưng thấy lòng mình nhẹ tênh. Ba phone về, quát cho Thuyên một trận. Ba tưởng là con gái của ba đã lớn nhưng không ngờ là còn trẻ con như vậy vì vẫn còn chưa biết cách chăm sóc cho bản thân mình. Mai mốt ba về, ba sẽ phạt thật là nặng.

Gió ngoài cửa sổ mang theo hơi nắng ấm thổi phà vào làn tóc. Giờ này, chắc Phong Vũ đang chạy ngược xuôi để phân phối thiệp và... tính tiền. Hắn nói cũng đúng, tâm hồn Thuyên đang mềm như gió đây...

H.T

ĐƯỜNG

CHÂN

TRỜI

Lê Việt Hoa

"Mẹ ới, bé Thảo lại khóc đấy mẹ ạ! Trông giống em Ti nhà mình lắm. Nhưng em Ti hay cười hơn".

Con bé Vy ngúc ngoắc hai bím tóc, nghĩ một mình. Vy thương em bé lắm. Em vừa mới được đưa vào ở cùng nhà với nó cách chừng một tháng. Trong nhà, nó là chị cả vì lớn tuổi nhất. Con bé không hiểu tại sao người ta đưa nó vào ở chung với rất nhiều em bé và những người phụ nữ xa lạ thường chăm sóc và chơi với chúng. Thỉnh thoảng, một vài em được đưa đi đâu không rõ nhưng không bao giờ thấy người ta đưa về nữa. Một cô còn trẻ như mẹ nó bảo rằng

ba mẹ phải đi làm xa nên phải gửi các bé ở đây cho các cô chăm sóc. Nó nhớ ba mẹ và em Ti. Nhưng sao ba mẹ đi lâu về thế? Buổi chiều, nó hay ngồi ở bậu cửa nhìn ra cổng chờ đợi... Sao bờ tường cao thế nhỉ? Sau nó là lùm cây xanh um, chân trời như hạ xuống ở đó. Nó không thích như thế vì không thể nhìn thấy đường chân trời. Biết đâu ba mẹ lại ở đó? Vy thường thủ thỉ một mình những gì mắt thấy tai nghe với mẹ, như thể là mẹ nó lúc nào cũng ở bên cạnh. Hồi ở nhà, nó vẫn thường hay làm vậy. Vy yêu ba mẹ vì lúc nào họ cũng trả lời những thủ thỉ của nó bằng nụ cười hiền, hay cái xoa đầu rất mềm và nhẹ. Nó chẳng biết mẹ làm nghề gì nhưng thường rất hay về khuya, chẳng bao giờ nó gặp mẹ vào buổi tối cả, trừ khi mẹ có thêm em Ti. Sự có mặt của em khiến con bé rất vui nhưng không hiểu tại sao, cả ba lẫn mẹ lại thường hay sầu muộn. Đôi khi, thấy mẹ khóc. Và ba cũng khóc nữa. Nó tưởng vì nó không ngoan khiến ba mẹ buồn nên càng cố tỏ ra ngoan hiền, hết lắng xắng giúp mẹ quét nhà đến trông em, miệng lúc nào cũng líu lo như chim sẻ. Vy không hề biết rằng chính những cố gắng đó làm cho ba mẹ càng đau lòng về đứa con gái mới sáu tuổi đầu nhưng sắp phải chịu chung số phận nghiệt ngã với họ. Rồi một ngày, nó được đưa vào nơi mà... hiện tại nó đang sống.

Mấy cô bảo mẫu rất thương nó cũng như các em bé ở đây. Nhất là cô Thúy Diễm. Nó thấy cô có

gì đó rất giống mẹ, nhưng vẻ mặt xinh đẹp của cô hay buồn. Có lần, Vy để ý thấy mắt cô nhòe nhoẹt nước khi nhìn Vy và mấy em bé cười đùa. Vy lon ton chạy đến ôm cổ cô thủ thỉ: "Sao cô buồn thế?". Sự khôn ngoan trước tuổi của con bé khiến Thúy Diễm òa lên nước mắt. Con gái cô cũng trạc tuổi bé Vy, cũng thường nựng mẹ nó bằng cách bá lấy cổ hôn hít. Một gia đình yên ấm giờ chỉ như là một giấc mơ xa vời với vợ mà Diễm biết đã trở thành ảo ảnh, chỉ vì một phút sa chân. Con bé tưởng mình làm cho cô bảo mẫu tốt bụng khóc, bèn rối rít, vẻ tội nghiệp: "Cô ơi, cô đừng khóc nữa. Con không hỏi cô nữa đâu!". Diễm quệt nước mắt, nhoẻn miệng cười xoa đầu nó. Diễm tình nguyện chăm sóc những đứa trẻ non nớt như những nụ hoa chưa kịp nở nhưng đã sắp phải tàn trong những ngày cuối đời. Chúng là con của những người mẹ nhiễm HIV đã chết. Cũng không biết Diễm và những người như cô giúp các bé hay chính những thiên thần bé nhỏ ấy cứu rỗi cho linh hồn tội lỗi của cô. Mỗi lần nhìn bọn trẻ ngây thơ không cha không mẹ chơi đùa trong căn phòng nhỏ, lòng cô đau như cắt.

Con bé Vy thường ngồi thờ thẩn ngoài bậc cửa, mắt rưng rưng nhìn ra phía trước. Chẳng biết nó nghĩ gì. Từ chỗ nó ngồi ra ngoài kia chỉ cách một khoảng sân và con đường nhỏ, nhưng với nó, đó là một con đường xa tít tắp và chẳng bao giờ nó được đặt chân

đến. Nó mãi mê ngắm những mảng màu xanh trắng ở phía chân trời ngoài bức tường trắng. Diễm đã cố gắng san sẻ bớt nỗi đau của nó bằng thứ tình cảm của một người mẹ dành cho con. Nhưng dường như, những cố gắng của cô không bù đắp nỗi lỗ hổng quá lớn trong tâm hồn con bé. Ai có thể thay thế nỗi hình ảnh thương yêu của những người ruột thịt? Ngay cả với một đứa bé non sáu tuổi đầu, có thể nó chưa đủ biết cuộc sống là gì nhưng chắc chắn đã cảm nhận được điều đó. Diễm xót xa nuối tiếc, mắt mờ dần, mỗi một dòm theo hướng con bé Vy đang dán mắt một cách chăm chú...

"Mẹ ơi, tội nghiệp bé Thảo chưa kìa! Bé đang đau lắm, những giọt nước màu vàng cứ chảy ra từ các cái nhọt lở. Sao bé cứ nằm im thở một thế hả mẹ? Con thích bé dậy chơi với con như những em bé ngoan ở đây cơ!".

Chẳng ai có thể trả lời cho nó được. Và một ngày không xa, chính nó sẽ tự hiểu được điều đó ngay trên bản thân mình.

Một buổi sáng, vừa tỉnh dậy, không hiểu sao nó cảm thấy có điều gì bất ổn. Nó nhìn quanh, các bé khác đang say giấc, hơi thở ra nhẹ nhẹ. Phía trước khoảng sân, cô Diễm đang giặt quần áo. Giường bên cạnh nó trống không. Bé Thảo đã không còn ngủ ở đó nữa. Người ta đã đưa bé đi từ hồi tối, khi nó đã ngủ. Cô Diễm bảo bé Thảo chỉ đi một lúc thôi, nhưng chờ mãi chẳng thấy người ta đưa bé trở lại. Nó không biết rằng Diễm đã phải quay mặt đi và gạt nước mắt

nói dối. Nó buồn. Và lại ra ngồi bậu cửa lẩm bẩm điều gì. Chắc lại đang nói chuyện với mẹ. Nó cũng chẳng bao giờ biết được rằng ba, mẹ và cả em Ti sẽ chẳng bao giờ về với nó nữa. Bởi vậy, nó vẫn còn hạnh phúc hơn em Thảo khi vẫn có cái để hy vọng và chờ đợi. Khoảng trời ngoài kia chứa đựng thật nhiều điều bí ẩn. Vy nghĩ tất cả đang ở ngoài đó. Rồi một ngày không xa, ba mẹ sẽ về đón nó đi tới cái chỗ đường - chân - trời ấy. Nơi ấy thật thú vị. Buổi sáng là những vệt màu xanh xen lẫn những sợi mây trắng lững lờ. Buổi chiều về, bầu trời sáng hồng lên một lần cuối trên gam màu xanh lạt để rồi chuyển sang màu sẫm của đêm. Vào buổi chiều, thỉnh thoảng lại có những cánh diều đủ màu sắc sỡ chao liệng trong khoảng lặng bình yên. Thế giới tuổi thơ của Vy lẽ ra là ở đó. Ngoài kia hấp dẫn biết bao nhiêu. Mỗi lần ngắm nó, nỗi đau trên cơ thể như giảm xuống. Nó không hiểu tại sao từ khoảng sân chật hẹp ra ngoài đó thật gần mà nó và các bé không bao giờ được ra? Sao chúng nó chỉ được ở trong bốn bức tường với lạnh toát và chật hẹp? Vy không biết điều đó cũng như không biết rằng gia đình thân yêu của nó giờ cũng chỉ là hư ảo trong cõi hư không. Tội nghiệp con bé!

Chiều nay, bé Tâm và bé Phúc được chuyển đi khi thân thể các bé nhũn nhẽo, mặt đờ đẫn, người chỉ như cái xác không hồn. Vy hay chơi với chúng nhưng không dám sờ lên người, sợ làm chúng đau. Người ta đưa Tâm và Phúc đi. Chiếc cổng sắt mở to. Thấy mấy cô đưa chúng ra ngoài, Vy mừng vì các em được nhìn

thấy đường chân trời, thật sung sướng. Vy ao ước một ngày kia, mình cũng được như thế.

- Mẹ ơi, ba ơi! Đau quá! Cứu con! Hu... hu...

Con bé chỉ thều thào được mấy tiếng rồi lịm đi trong giấc ngủ nhọc nhằn. Toàn thân nó nóng ran, người xọp đi, vẹo vọ như một múi chanh vắt. Mấy ngày hôm nay, những cơn tiêu chảy hành nó không còn lấy một chút sức lực. Mái tóc dài đen óng ánh của nó vẫn thường được Diễm thắt hai bím ngưng nguẩy, giờ đã bắt đầu xơ xác và rụng dần từng mảng. Con bé đón từng thìa cháo của Diễm một cách miễn cưỡng và mệt mỏi. Đôi mắt đen lay láy, thường mở to trong veo nhìn Diễm giờ chỉ ánh lên những tia đục mờ, yếu ớt. Đôi mắt thể hiện cái thần sắc của một sinh linh bé bỏng, giờ chỉ còn lại chút sinh khí ít ỏi. Những vết chốc lở ngày càng loét rộng ra, bầy nhầy những chất dịch vàng ố. Diễm nhìn bé Vy ngủ. Con bé mang khuôn mặt của một thiên thần, giờ đang thoi thóp trên giường. Diễm gạt nước mắt xót xa, thương con bé đến thắt cả ruột. Với Diễm thì những ngày sấm hối trong trại cai nghiện chính là những ngày tâm hồn cô được gột rửa sạch sẽ nhất trong chuỗi ngày bụi bặm ngoài đời. Đứa con gái bé bỏng của Diễm - kết quả của một cuộc tình vụng trộm và cuộc sống buông thả - vẫn vui sống vì vẫn tin là mẹ nó đi làm ăn xa. Nó được sinh ra, mang khuôn mặt và dáng hình xinh xắn của người mẹ tội lỗi nhưng lại mang tâm hồn trong trắng của những thiên thần như Vy. Cuộc đời của nó sẽ khác và quá khứ của mẹ nó sẽ bị

đào sâu chôn chặt dưới ba thước đất. Nghĩ vậy, Diễm nhất định không để bất kỳ người thân nào mang nó đến thăm. Sức chịu đựng của những ngày sống xa con gái là một hình phạt còn đau hơn cả hình phạt cay đắng mà số phận sắp dành cho cô. Bởi vậy, có bao nhiêu tình thương, Diễm dồn hết cho đám trẻ bơ vơ bệnh hoạn. Diễm coi bé Vy như đứa con thứ hai. Nó đang nhích dần, nhích dần về phía bóng tối u ám nhất của cõi sống khiến lòng cô như có muối xát. Bao nhiêu linh hồn vô tội đã lìa xa cõi sống khi chưa kịp hiểu gì về cuộc sống. Đó là những khoảnh khắc xót đau nhất trong những góc khuất của cuộc đời mà Diễm phải chứng kiến. Những đứa trẻ chết đi mà không kịp hiểu tại sao phải chết, tại sao cuộc đời lại khép cửa với chúng một cách quá sớm như thế.

Những ngày cuối, nằm bệt trên giường nhưng mắt bé Vy lúc nào cũng hướng về phía cửa sổ, mỗi mồn trông ra như chờ đợi một điều gì.

Một buổi sáng, trời trong và mát, Vy không đủ sức để nói, chỉ mấp máy đôi môi khô nẻ, tay khuơ chỉ về phía ngoài kia. Con bé hình như đã cảm nhận được điều gì sẽ đến với mình. Diễm hiểu ý, đưa nó ra ngoài thêm. Vy nở nụ cười sung sướng và mãn nguyện. Nét mặt nó rạng rỡ trên một cơ thể gầy guộc, như một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời xám xịt. Cả ngày hôm đó, Vy không ăn uống thêm được miếng nào dù cho Diễm đã cố bằng mọi cách. Nhưng, vẻ mặt bé Vy vẫn rất tươi tỉnh, đôi mắt lúc nào cũng hướng về phía ngoài bầu trời xa xôi kia. Nó say sưa

ngắm những tia nắng bình minh cho đến khi bầu trời đã lấp lánh sao đêm. Trong giấc ngủ chập chờn, nó mơ thấy mình bay vút lên trời bằng một đôi cánh trắng muốt như một con thiên nga giữa muôn ngàn vì sao lung linh. Xung quanh, ba, mẹ và cả em Ti nữa, cùng nắm tay nó yêu thương bay về trời.

Sáng sớm, người ta thấy con bé không còn thở nữa. Nó nằm trên giường, nhỏ bé như một con mèo con. Trên gương mặt ấy, nụ cười như còn đọng lại, hồn nhiên và thánh thiện như một thiên thần...

L.V.H

CHUYỆN

TÌNH

MÙA

ĐÔNG

La Thị
Ánh Hường

Mùa đông năm nay không lạnh. Bọn Hiền đổ thừa đó chính là lý do khiến chuyển đi chơi đêm Noel mất vui. Nói thế thôi chứ vui hay không thì liên can gì đến thời tiết. Năm nay, thiên hạ mừng lễ lớn hơn mọi năm, đi đến đâu cũng thấy đèn điện sáng choang, loại đèn trang trí cũng hiện đại và đa dạng hẳn so với năm trước. Mọi người đổ dồn đến những nơi đông người, dồn đại với nhau hướng đó có ông già Noel làm bằng điện tử nhảy rất đẹp, hay bên góc bùng binh ngã sáu có hẳn một hàng thông trang trí tuyệt với lắm!

Thế đấy, có gì mà đổ

thừa không vui kia chứ! Đó là chưa kể bọn Hiền bây giờ khá hơn nhiều, đứa nào trong túi cũng tiền bạc xông xênh. Ăn gì, vào quán nào không cần phải đắn đo như trước. Lỡ như ổ bánh mì trong quán Phá Lấu này có nhỏ hơn quán kia chút đỉnh cũng không phải xuýt xoa tiếc rẻ. Thế mà sao không hồ hởi được như mọi năm? Mấy tên con trai gân cổ lên ngân nga những bản thánh ca mùa đông, chúng nó bảo "cho có không khí". Nhưng "không khí" đâu chẳng thấy, chỉ thấy bụi bay vào cổ ho sặc sụa. Nga gạt đi: "Thôi mấy cha làm ơn đừng hát, có biết Chúa là ai đâu, hát thế nghe vô hồn lắm!". Đám con gái cố tạo ra vẻ tươi tắn bằng thứ phấn son dễ ăn bụi, không quen nên cứ thấy nhớp nhớp thế nào, được một lát liền lấy khăn giấy bôi sạch. Chúng cố phá tan không gian im lặng bằng những tiếng "ồ", "à" khi phát hiện ra thứ gì đó hay hay trong tầm mắt, nhưng rồi cứ thấy gượng gạo thế nào nên im luôn.

Trong nhóm, chỉ có Xuân là làm được điều đó. Tiếc thay, Xuân lại im lặng từ lúc mới khởi hành. Nó đang giận Phong. Tội nghiệp! Tại cái điện thoại trong túi Phong cứ réo lên liên tục chứ Phong có lỗi gì đâu. Bây giờ thì đã khoá máy hẳn rồi nhưng lỡ làm mất giận nên giận luôn cho biết tay. Phong đã nhiều lần khổ sở với kiểu giận hờn vô cớ này của Xuân, vẫn kiên nhẫn hạ mình xin lỗi, mà phải xin lỗi sao cho trơn tru nó mới thành khẩn, mặc dù chẳng biết mình phạm tội gì. Lắm lúc tự ái nổi lên, Phong muốn dẹp bỏ thứ tình cảm hết sức trẻ con ấy sang một bên nhưng lần nào cũng thế, chưa kịp vênh váo lên để nói

với Xuân: "Thôi nhé, lần này thì dừng hòng, tôi bỏ mặc tất cả rồi!", Phong đã nhận ra quãng đường phía trước mặt mình sẽ chênh vênh như thế nào nếu không có Xuân, một Xuân vừa lạnh lùng vừa gần gũi, một Xuân vừa lém lỉnh nhưng cũng thật ngoan hiền. Lúc ấy, Phong nhận ra mình đã yêu Xuân thật rồi, yêu cả những lúc giận hờn của Xuân, như lúc này đây Xuân cần cho Phong biết bao và cũng cần cho cả nhóm biết bao...

Chưa mười giờ, tức là chưa đến thời điểm để giải tán. "Để đứa nào có người yêu thì về tạo cơ hội cho người yêu bày tỏ tấm chân tình" - một đứa nào trong nhóm đã thốt lên câu đó cách đây... ba năm, thế là thành lệ. Nhưng năm nay đành phá lệ, bởi chúng nó nghe phong phanh phía trước kẹt xe dữ lắm, không khéo chen ra không được, trễ hẹn con Hà lại phải khổ với "ông" người yêu khó tính của nó ở nhà. Hơn nữa, khói bụi và tiếng động cơ xe máy khiến đứa nào cũng ngán ngẩm. Thôi thì giải tán.

Đức quay ra sau hỏi Hiên: "Em có muốn đi đâu không?". Hiên chỉ được trả lời "có" hoặc "không". Là thật, quen nhau lâu, sao Đức vẫn không hiểu Hiên, không hiểu cho cái lẽ thường tình nhất: trong những trường hợp tương tự như thế này, miệng lưỡi con gái bao giờ cũng thốt ra chữ "không". Đức gật gù ra về lúc nào cũng hết sức mình vì Hiên. Điều đó làm Hiên thấy khó chịu, vẫn phải nghe giọng Đức thốt ra đầy quan tâm: "Em về nghỉ đi, khói bụi như thế này không tốt cho tình trạng sức khỏe của em lúc này

đâu!".

Một năm làm việc mệt mỏi, Hiên mong mỗi có mỗi ngày này. Bây giờ chỉ biết trách chính mình mà thôi, cứ sao lại yêu mùa đông đến như thế, cứ sao lại mong chờ mùa đông đến như thế! Nói ra chỉ tổ cho người ta cười mà thôi, đây là đất phương nam kia mà. Nhưng ai bảo "*Ở Sài Gòn không có mùa đông*" kia chứ! Hiên đã thấy cái lạnh phảng phất đâu đây, lạnh ở trong lòng, lạnh tận tim gan.

- Anh ạ, cho em xuống đây nhé! Đây, ngay chỗ nhà bạn em, em có chút việc.

Hiên nói rất nhẹ, nhẹ như thể không muốn câu ấy thoát ra, không muốn nó đến tai Đức. Vì chính Hiên cũng... chưa biết mình xuống đây để làm gì, hay lại gom thêm cho mình nỗi trống trải khi biết chắc rằng chẳng có đứa bạn nào ở trong phòng lúc này, ngày này. Quen nhau ba năm trời, chưa lúc nào Đức đọc được suy nghĩ trong đầu Hiên, chưa một lần làm trái những gì Hiên nói. Tiếc thay, Hiên chỉ nói những điều để mong người ta làm... ngược lại. Hiên cảm thấy mình cũng thật lạ. Cuộc đời này có quá nhiều việc lớn lao để làm nên người ta thường dễ quên những việc nhỏ nhặt. Hiên lại cần những cái gọi là nhỏ nhặt ấy. Đứa bạn có lần bảo: "*Mày thành công nhưng lại không giống những người thành công*". Hiên không hỏi đâu là điểm khác nhau nhưng nó vẫn nói: "*Họ cứ cỏi gần đến góc độ tàn nhẫn, như thế mới bớt khổ*". Hiên cũng nghĩ vậy nhưng không làm được vậy, thế nên hằng đêm, cô vẫn nhét headphone

nhỏ vào tai, nghe những thông điệp yêu thương người ta tặng nhau trên chương trình "Quà tặng âm nhạc" và mong chờ. Hay trong lúc này đây, Hiền thèm có ai đó ngồi bên cạnh, chỉ để nghe Hiền kể cảm xúc lần đầu tiên khi cô nghe bài hát "Có đôi khi" để một lần khát khao được "đến bến đảo hoang tìm nơi vắng bóng người, rồi cười nói một mình, và lặng khóc một mình...".

- Em xuống đây thật à?

- Vâng.

- Thế thì anh phải đi về một mình vậy!

Ngã tư. Nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn người là người. Cái cảm giác không biết đi về đâu thật là đáng sợ. Hiền kéo cao cổ áo như một thói quen, không có gió, chỉ có hơi nóng bốc lên từ mặt đường và phía sau ống khói xe máy. Biết đâu như thế này cũng tốt, Hiền muốn biết cảm giác một mình trong đêm Noel như thế nào. Dòng người đang đổ dồn về phía giáo đường. Cô hoà vào họ, bỗng thấy lòng nhẹ tênh.

Ngôi nhà thờ vắng tanh. Không có đèn chớp, cũng chẳng có hang đá nên không ai buồn đến. Chỉ có hàng thông đứng co ro trong bóng tối, nhìn cô độc lạ. Vị xơ già thấy Hiền vội lọc cọc chống gậy đi ra, bảo Hiền:

- Con vô đây làm gì, chẳng có ai trong ấy cả. Mọi người đang chuẩn bị tổ chức cho nghi lễ bên ngoài kia.

Hiền nhìn theo phía tay xơ chỉ. Một khoảng trời

sáng rực. Hiên bỗng thấy sợ thứ ánh sáng chói lòa, sợ cả chốn ồn ào náo nhiệt ngoài ấy.

- Con muốn ở đây cho yên tĩnh để cầu nguyện xơ a!

- Tùy con vậy.

Chờ cho tiếng gậy của vị xơ già lọc cọc đi về phía gác chuông, Hiên thông thả dạo bước vào ngôi thánh đường.

Hóa ra không phải mình Hiên đến đây. Đã có sẵn đứa con gái trạc tuổi Hiên ngồi bên góc trái, hàng ghế cuối cùng. Tối quá, Hiên tiến lại phía cầu dao, với tay định bật đèn. Chợt, đứa con gái lên tiếng:

- Đèn họ gỡ mang ra ngoài hết rồi. Bạn đến đây ngồi với mình được không?

Giọng nói cô gái thiết tha như thể đã quen thân với Hiên từ lâu lắm. Mặc dù rất muốn ngồi một mình trong lúc này, nhưng Hiên không thể chối từ. Về như trong giọng nói ấy đang chứa đựng những nỗi niềm cần tâm sự.

Qua thủ tục làm quen ban đầu, Hiên biết được cô gái tên Quỳnh. Quỳnh bằng tuổi Hiên nhưng sanh trước hai tháng. Cô có nước da trắng và mái tóc thật dài. Chỉ tiếc là tối quá nên Hiên không nhìn được Quỳnh cười, nhưng chắc là đẹp lắm vì cô đang hạnh phúc mà!

Quỳnh hồ hởi khoe:

- Bọn mình quen nhau cũng tại ngôi giáo đường này. Vì hoàn cảnh nên không được gần nhau nhưng

mình luôn hạnh phúc ngay cả lúc xa nhau, cứ như anh ấy đang ở bên mình trong mọi lúc. Mỗi năm một lần, bọn mình hẹn gặp nhau ở đây...

- Hóa ra bạn đang chờ người yêu à?

- Có lẽ hôm nay anh ấy không đến. Nhưng chỉ vài ngày nữa thôi, bọn mình được ở bên nhau rồi.

- Đám cưới à?

Quỳnh không trả lời. Trong bóng đêm, Hiền vẫn nhận ra nét mặt cô đang rạng ngời trong hạnh phúc. Cô nói rất nhiều và cười cũng rất nhiều, Hiền chỉ ngồi nghe nhưng thấy lòng vui lắm, vì đã lâu rồi chưa ai nói với Hiền chuyện tình yêu là có thật. Hiền nhắm mắt lại, tưởng tượng ra ngày Quỳnh mặc áo cô dâu đứng cạnh người con trai cười tươi rạng rỡ. Đó phải là đôi vợ chồng hạnh phúc lắm. Họ xứng đáng được hưởng hạnh phúc như thế, vì xem ra yêu nhau lâu phải chỉ ngồi một chỗ để mà giữ nhau. Hiền chợt nhớ ra tại sao mình không hỏi thời gian cũng như địa điểm tổ chức tiệc cưới để có thể chúc phúc cho họ. Hiền rất muốn làm điều đó. Hiền quay sang thì Quỳnh đã ra đến cửa giáo đường. Cô quay lại, vẫn giọng nói hồ hởi ấy khoe với Hiền:

- Anh ấy đến rồi, mình đi đây!

- Khoan đã, chờ mình...

Hiền đuổi theo nhưng Quỳnh đi vội quá, bóng cô đã khuất hẳn sau hàng thông dưới bậc thềm. Hiền cố gọi với theo:

- Quỳnh ơi, chờ đã!

Nhưng tiếng gọi của Hiền nhỏ quá, chỉ gom lại bên hiên giáo đường và lọt vào tai vị xơ già với nỗi ngạc nhiên bất thành câu hỏi:

- Con gọi ai vậy?

- Một người bạn mới quen vừa ở đây với con. Bạn ấy mới đi khỏi đây.

Vị xơ già càng lộ vẻ kinh ngạc:

- Ta đứng đây có thấy ai ra đâu? Chẳng phải trong giáo đường chỉ có mình con thôi sao?

Hiền bắt đầu ngờ ngợ. Cô rùng mình nghĩ đến câu chuyện về những vong hồn. Vị xơ già chợt thay đổi nét mặt, vẻ kinh ngạc thay bằng nỗi khắc khổ, người vỗ nhẹ vai Hiền:

- Ta hiểu rồi!

- Sao cơ ạ?

- Hai đứa nó đáng yêu lắm, chiều nào cũng chờ nhau trên xe đạp đến đây để cầu nguyện. Nhưng có lẽ Chúa sắp đặt cho chúng sống bên nhau nơi cuộc sống vĩnh hằng chứ không phải trần gian này. Trần gian chỉ là nơi tạm bợ thôi con ạ!

Càng nghe, Hiền càng cảm thấy... rồi mù:

- Xơ nói rõ hơn được không?

- Nhưng con cần phải bình tĩnh đấy nhé! Thực ra, cô gái ấy đã chết cách đây ba năm vì tai nạn đột xuất, đêm Noel nào cũng về giáo đường này, bởi chính nơi đây đã khai sinh ra mối tình đẹp đẽ của họ.

- Còn người con trai bây giờ thế nào, thưa xơ?

- Đây, anh ta mắc bệnh ung thư thời kỳ cuối. Người nhà đưa anh đến đây để thực hiện nguyện vọng cuối cùng: giữ trọn lời hẹn với người yêu.

Xơ già đưa tay chỉ về phía hàng thông, nơi mà cô gái vừa khuất bóng. Nỗi sợ hãi lớn dần lên trong Hiên, nhất là khi ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt nhợt nhạt, gầy gò của anh thanh niên và nhớ lại giọng vui mừng của cô gái: "Vài ngày nữa thôi, bọn mình được ở bên nhau rồi...".

Bên ngoài, thánh lễ đã tan từ khi nào.

Hiên khóc. Lần đầu tiên đi dự lễ đám tang một người lạ mà Hiên khóc. Chúa ở trên cao cũng không hài lòng, Hiên biết, Chúa giận Hiên nhiều lắm vì thực ra Hiên chưa bao giờ tin có kiếp sau, có một cuộc sống vĩnh hằng nào đó. Biết họ có gặp được nhau hay không?

Đức đón Hiên trước cổng giáo đường, lúng túng một cách khổ sở khi nhìn khuôn mặt đầm nước của Hiên. Chỉ tay về phía đám tang, giọng anh chùng xuống:

- Người đó là bạn em hả?

Hiên không nói gì, lẳng lặng ngồi lên sau xe. Hiên định sẽ kể cho Đức nghe tất cả, nhưng đến khi xe lăn bánh, Hiên bỏ quên ý định ấy nơi giáo đường. Biết phải kể như thế nào? Kể từ đâu? Mà từ ngày mới quen đến giờ, Đức xếp cô vào loại người lãng

mạn nhất thế gian nên có chuyện gì buồn là chính đáng đâu? Thôi thì không kể nữa vậy. Mà hình như cũng khá lâu rồi, Hiền chẳng có chuyện gì để kể được với Đức.

Bỗng, Hiền muốn gặp cô gái ấy quá, để nghe cô khẳng định lại thêm một lần nữa, rằng tình yêu là có thật - cái điều mà Đức chẳng thể chứng minh được với Hiền...

L.T.A.H

BÔNG
VẠN THỌ
CHIỀU
CUỐI NĂM

Phạm
Thanh Phúc

Tháng chạp, trời se se lạnh. Gió chướng lũ lượt kéo về đùa giỡn xoàn xoạt quanh mấy bụi chuối sau vườn. Nhà vắng tanh. Hai đứa em Dị sang nhà hàng xóm chơi vẫn chưa về. Chiều đang xuống. Tiếng chuông nhà thờ tí tách phía chợ Thủ Đức vọng rền rĩ. Bất giác, Dị ngừng tay nhặt rau, ngược nhìn lên bàn thờ. Ở đó có đặt hai tấm ảnh ba mẹ kề cận nhau "Mới đó mà đã một năm" - Dị thoáng nghĩ ngợi. Chưa biết năm nay mình sẽ ăn tết như thế nào nữa, vái trời cho đừng giống năm ngoái.

Ngoài trời, nắng thưa dần, màu vàng của nắng

đột ngột yếu ớt đi, rồi tắt hẳn. Bóng đêm lặng lẽ đến. Dịu gọi to: "Thành! Dững ơi! Về ăn cơm...".

Lẽ ra ba mẹ sẽ về nhà đúng vào ngày lễ Giáng sinh. Cả hai đi nghỉ phép năm ở Đà Lạt tuần rồi. Nhưng không hiểu sao đã quá tuần lễ, vẫn chưa thấy tin tức. Dịu bắt đầu lo thầm trong bụng.

- Chị Hai ơi, có ai kiếm kìa!

Người khách lạ nhìn quanh, rồi e dè ngồi xuống ghế. Ông này chưa tới nhà Dịu lần nào thì phải. Ông ấy có một vẻ gì đó không bình thường, khiến Dịu ngại ngại.

- Có phải má cháu tên Liên, còn ba cháu tên Nhu?

Dịu rụt rè:

- Dạ phải!

- Cháu lớn nhất nhà?

- Dạ!

Giọng người khách run run:

- Ba má cháu còn bà con, anh em gì gần đây không?

Dịu hoàn toàn không hiểu ông khách muốn gì.

- Thưa...cháu loáng thoáng có nghe ba mẹ nói là còn ông cậu, nhưng ở tuốt ngoài Trung lận...

Ông khách kêu "Trời!" một tiếng nhỏ, sau đó là

một chuỗi im lặng dài. Dịu tần ngần định cất tiếng hỏi thì ông khách ra dấu để ông nói.

- Chú là người đi cùng chuyến xe hôm ấy với ba má cháu. Xe vừa xuống dốc thì bị đứt thắng lao xuống vực. Trên xe chỉ còn vài người sống sót, nhưng cũng bị thương nặng. Chú may mắn bị xây xát nhẹ. Còn ba má cháu thì...

Dịu không muốn nghe thêm nữa. Tai họa ập đến quá đột ngột. Vài ngày sau, người ta mang ba mẹ về. Thành, thằng Dũng nhỏ quá, biết ba mẹ không dậy được nữa, tụi nó khóc suốt ngày. Còn Dịu thì câm như hến, lúc nào mắt cũng chực rân rân nước. Cũng may hàng xóm xúm vào quây góp, phụ bán bớt đồ vật trong nhà để chu toàn việc chôn cất ba mẹ. Chị em Dịu nghỉ học cùng một lúc. Đồ vật trong nhà cứ đội nón ra đi từ từ mà chẳng ai chịu nhận Dịu vào làm ở đâu cả. Càng về gần tết, Dịu càng lo lắng: sẽ lấy gì cho mấy đứa em đón năm mới đây? Gánh nặng lo toan đè lên đôi vai non mười chín tuổi.

- Chị Hai, nhà mình mua mứt chưa? Nhà thằng Bi mua mứt đủ thứ luôn. Nó có cho em ăn thử một miếng nữa nè. Ngon ác...

Thằng Dũng - em kế Dịu - đột ngột kể. Giọng nó hân hoan như mứt là thứ ngon nhất trên đời này vậy. Dịu còn chưa định trả lời ra sao, thằng Dũng lại tiếp lời:

- Dì Ba mới mua cho con Linh, thằng Bi mỗi đứa một cái quần "ging" (jeans) xanh bạc, mới tinh hà! Chị

Hai ơi! Em...

Nói tới đó, nó bỗng im bật vì thấy mắt chị Hai long lanh nước. Dịu biết thằng Dũng sắp nản nì mua quần mới, biết mình sắp lâm vào tình trạng khó xử, bởi chẳng làm sao Dịu có đủ tiền để làm việc đó. Số tiền 40.000 đồng còn sót lại - là những đồng tiền cuối cùng dư ra bằng cách bán chiếc máy may cũ kỹ - thì Dịu đã phòng xa mua gạo hết tất cả, để ba chị em có thể sống tháng nữa, nếu Dịu vẫn chưa đi làm được. Dịu nói thật nhỏ:

- Để rồi chị mua cho em quần "ging" như thằng Bi. Chị mua cho thằng Thành cái áo nữa...

Nhưng thằng Thành lắc đầu phụng phịu:

- Hồng! Em hồng cần áo mới đâu. Em cần mẹ hà. Chị kêu mẹ về cho em. Kêu m... m...e... ẹ về ch... ch...o e...em...

Nó dẫy dụa khóc ròng. Giọt nước đã tràn ly, Dịu không còn chịu nổi nữa, bật khóc ngon lành. Thằng Dũng mở tròn mắt nhìn chị Hai và em, rồi nhớ tới ba mẹ, nó rú lên to hơn cả tiếng khóc của Dịu và thằng Thành gộp lại.

Sáng hăm chín tết, Dịu vẫn chưa đào đâu ra tiền mua thức ăn đón năm mới. Hai đứa em nằm buồn thiu, chẳng thèm đi chơi hàng xóm. Dịu quét sân. Cái sân rộng thênh thang và cũng trống hoác như trong nhà. Đột ngột, Dịu nhìn sống phía trước. Một màu vàng rực phủ đầy khoảng xanh cách đó không xa. Mùi thơm hăng hắc của hoa Vạn Thọ. Phải! Đó chính

là đám hoa Vạn Thọ mà ba mẹ đã trồng ngoài giờ làm việc để chuẩn bị cuối năm mang ra chợ bán, có thêm khoản tiền tết. Như chợt phát hiện ra điều gì thích thú, Dịu tủm tỉm cười một mình.

- Thành, Dũng ơi! Có nhà hông?

- Gì?

Thằng Bi thì thầm:

- Xin phép chị Hai mày đi. Viếng mộ ngoại tao nghen. Tuất Củ Chi lận. Đi nghen. Đi cả nhà, mai về. Vui lắm. Thiệt mà...

Nó nói liên thoảng. Hai đứa em Dịu nhìn nhau rồi cùng đưa mắt sang chị Hai, dò hỏi. Dịu gật đầu:

- Nhớ mặc áo lạnh đang hoàng nghen!

Hai đứa em nháy mắt lên, chạy như bay theo thằng Bi. Chờ cho bóng mấy thằng bé khuất sau những dãy nhà, Dịu mới đội nón bước ra vườn.

Đường phố chiều giáp tết đông nghìn nghịt. Chợ đầy ắp những hoa và người, nhưng không ai ngó ngang gì tới những bó Vạn Thọ của Dịu. "Xì... bông gì cất rồi lung tung. Ai thèm mua!". Dịu suýt khóc khi nghe được câu ấy. Cuối cùng, khi biết không thể nào bán được ở chợ hoa, Dịu tha thẩn mang vào tận trong xóm lao động ở quận Tư, mời mọc từng nhà. Hoa rẻ, lại mang đến tận nhà nên Dịu bán được thật nhanh. Từ chiều tới tối mịt, Dịu chạy đi, chạy lại như con thoi mang hoa đem bán. Mãi đến lượt thứ sáu, khi trong nhà chỉ còn độc nhất bó hoa dành cúng bàn thờ ba mẹ, Dịu mới thở phào xếp lại các tờ giấy bạc 200

đồng thành từng tập 1000 đồng. Con số 90.000 vui vẻ theo Dịu ra chợ.

- Chị Hai ơi! Tụi em về nè, mở cửa...

Dịu ra giọng bí mật:

- Nhưng mà hai đứa phải nhắm mắt lại, chừng nào chị kêu mới được mở mắt ra nghe không!

Dịu mở toang cửa. Hai đứa nhỏ mò mẫm đi vào nhà.

- Mở mắt được chưa chị?

- Rồi!

Thằng Thành reo lên đầu tiên:

- A! Mứt bí, mứt dừa, hạt dưa nữa...

Thằng Dũng thì không nói không rằng, ướm chân vào cái quần "ging" mới toanh. Nó đi qua, đi lại ngấm ngấm rồi cười toe toét. Lúc đó thằng Thành mới phát hiện ra đám Vạn Thọ vàng rực đã biến mất. Nó kéo tay Dịu chỉ ra cửa:

- Chị... ai... đứa nào đã hái trộm bông của mình hết?

Thằng Dũng ngắt lời:

- Mà ngu quá hà. Chị Hai bán mua đồ tết nè...

Dịu cười thích thú:

- A... Em chị giỏi ghê!

Thằng Thành quay lại ôm chầm lấy chị, kể tiếp

là thằng Dũng. Dịu choàng tay ngang qua lưng hai đứa em cười sung sướng.

Tiếng cười ròn rã, phá tan không khí tĩnh lặng của buổi chiều cuối năm. Dịu thoáng thấy mắt hai đứa em long lanh, sáng rực. Trước khi mắt nhòa đi mọi vật, Dịu còn kịp nghe tiếng thằng Dũng thắc mắc: "Chị Hai ơi, sao chị cười mà có nước mắt?".

P.T.P

KHÔNG CÙNG TĂNG BAY

Dương
Nữ
Khánh
Thương

Mùa đông ở đây
nhiều sương mù
lắm. Sương che cả cái cây
cơn nguội mà anh vẫn
thích.

Anh và Hoa vừa chia
tay thảng trước. Hai người
vẫn gặp nhau, gọi điện hỏi
han nhau thường xuyên.
Hoa bảo: "Cái gì cũng giữ
nhịp thăng bằng". Bạn bè
vẫn chưa biết là vì vậy. Hoa
tươi cười. Trước mặt bạn bè
nắm tay anh hơn hơn như
trẻ nhỏ nhưng về đến cái
ngã tư anh hay gặp đèn đỏ
là chia tay. Hoa về chỗ bà
ngoại. Anh về căn nhà
chung của hai đứa. Anh
nhường Hoa nhưng cô từ
chối: "Bà em ở một mình.
Giờ lại thêm mùa đông. Em

về sưởi ấm cho bà" rồi cười nhe cái răng nanh mà thời sinh viên anh mê mệt.

Anh cũng thấy chia tay là phải. Vui vẻ thật nhưng nhạt nhẽo. Cầm phích nước đổ đầy bồn lọc. Tươi bình cúc nhỏ xúu vàng rực, anh đi làm. Ở cơ quan, việc nhàn quá. Sếp đang thời gian công tác mà. Tự dưng anh nghĩ đến Hoa. Giờ này Hoa đang ở cơ quan. Làm đủ việc, pha trà, quét nhà, đọc hết một chồng báo cao ngệu. Có tin thì chạy long sông sọc, công tác xa cũng bị ùn đi đầu tiên, viện cớ tuổi trẻ. Anh thương cô quá và nhớ nữa.

Giọng Hoa như đang ở trên đường, giữa biển người và xe. "Ờ, ờ, gặp nhau hả? Có cần lắm không anh? Em đang đi đến chỗ triển lãm tranh mới mà. Được, 7 giờ nhé!".

Tối. Anh đắn đo. Nói với Hoa những gì nhỉ? Nói thế nào cho khỏi mất lòng nhau. Quá rành tính nên mới sợ. Hoa hay mũi lòng. Căn nhà chung đã từng là tổ cúc cu của hai đứa giờ xử trí thế nào? Hai người yêu nhau từ thời sinh viên. Hai cái nhà trọ hai đầu thành phố. Mà rốt cuộc đều là nhà trọ. Bố mẹ anh xác định đường nào thì anh cũng ở trên này nên cho anh tiền mua một căn nhà vừa phải. Sau này, thích coi nơi gì thì coi nơi. Anh cũng nghĩ cô sẽ là vợ anh vì thế chẳng giữ gìn gì cho cô. Hoa là gái ngoan. Cự nự mãi, giải thích mãi, chia tay, giận dỗi cũng nhiều sau những lần thẳng đàn ông trong anh trỗi dậy. Nhưng rồi cũng làm lành. Cô khóc tức tưởi khi thành đàn bà. Ngoại đã dặn: "Con gái mồ côi phải

khôn, kéo thiệt thân. Chữ trình đáng giá nghìn vàng cháu ạ!". Thế mà ngàn vàng ấy phải đổi để giữ tình yêu. Hoa cũng không hiểu vì sao lại cần phải như vậy. Hai đứa đã cưới xin gì đâu. Anh có nhà rủ cô về cho đỡ tốn tiền trọ. Chứ ở hai nơi cũng chỉ là hình thức mà lại tốn kém. Gia đình anh cũng phong phanh biết chuyện. Hỏi anh có ý cưới xin gì không để gia đình còn lên. Anh lẩn tránh, biện hộ vì những suy tính có vẻ cao xa nhưng thực ra, sau những đam mê anh bắt đầu lộn cợn những điều chưa định hình.

Tối nay cô có vẻ rục rở vì cái áo khoác đỏ. Không phải, khuôn mặt cũng yêu kiều lạ thường. Một ly sữa không đường cho Hoa. Chồn, số 8^(*) cho anh. Câu chuyện của hai người đã từng yêu nhau thật khó khăn.

- Hôm nay trời nhiều sương mù thế. Sáng ra, anh nhìn cây cơm nguội và nghĩ mọi khi là được thấy bóng em dắt xe qua đấy. Trong làn sương mù, quay lại vẫy anh.

Hoa cười:

- Anh ăn cơm bụi hay tự nấu ăn?
- Anh... anh ăn ở nhà bạn.
- Bạn nào? Bạn nào của anh mà em chả biết.
- ...
- Anh có tưới nước cho bồn hoa không?

Rõ ràng trong ý nghĩ của cô, ngôi nhà đó vẫn

(*) Một loại cà phê

thân thương lắm. Anh chưa xót. Ngôi nhà là tiền của anh nhưng khi thiếu một ít định xoay sở thêm thì cô đưa cho anh. Đây là tiền hiện hữu. Còn nội thất trang trí thì Hoa cứ kéo về đắp điểm từng ngày. Khi là bức tranh, khi là tấm rèm cửa cho đến lúc ngôi nhà xinh xắn và đẹp đẽ như một tổ chim cu.

- Thế em sống với bà có thoải mái không?

- Bà mừng như bắt được vàng, lại còn ép: "Chừng nào chưa lấy chồng phải ở với bà". Anh ngửi tóc em xem có thơm không? Bà hái trong vườn bao nhiêu lá sả, hương nhu để gọi cho em đấy!

Anh nghịch tóc Hoa. Tóc cô lúc nào cũng mềm và lả lơi, mỏng mảnh từng cọng. Thế mà nó chẳng phải là của mình. Khó nhọc anh cất giọng:

- Chúng mình đã quyết định như thế... thì... thôi vậy, nhưng anh muốn gửi lại cho em... anh vay lúc mua nhà.

Hoa nhìn trân trân vào phong bì rồi òa khóc. Cô khóc rất lâu rồi dần giọng từng âm:

- Tuổi trẻ, những gì quý giá nhất của em anh có trả được không mà anh đòi sòng phẳng vậy?!

Cô gục xuống bàn. Ở vài bàn gần, mọi người nhìn hai người tò mò. Anh bối rối đụng vào vai cô. Cô hất ra, bất ngờ đứng dậy rời khỏi quán.

Chiếc phong bì nằm trơ khấc trên bàn. Nếu mà đòi trả, đúng là chẳng có gì trả được. Có điều, anh thiện tâm chia sẻ...

Rõ ràng là tôn trọng nhau, yêu quý nhau nhưng không hiểu sao ở với nhau hai người cứ cãi nhau hoài. Không cãi nhau thì cũng xa cách với với. Hoa kêu là anh không hiểu cô. Nhiều lần cô bực tức đòi chia tay. Lần nào cũng dầm nước mắt. Rồi trước khi đi lại lo lắng y như mẹ chăm con. Mua đủ thứ lật vật để anh không phải đi chợ khoảng hai tuần. Lúc ấy anh lại không nỡ. Anh đến bên cô:

- Ở lại với anh, anh cần em! Anh sẽ cố gắng hiểu em!

Sau đó là nông nản pha lẫn mùi hối cải. Anh cũng không hiểu cô thật. Cũng như cô không thể hiểu anh. Cứ đòi cưới nằng nặc trong khi anh chuẩn bị đi công tác. Lúc bảo làm tiệc đứng nhẹ nhàng tại một nơi nào đấy, chỉ mời bạn bè thân. Lúc lại mơ màng: cả đời chỉ có một lần, cưới cho ra cưới. Nhưng đòi cưới hôm trước, hôm sau lại giận nhau. Thành ra hai người chẳng biết nên cưới hay nên chia tay.

Anh lại đi về một mình. Cây cơm nguội đứng sững im lìm. Đang tiết sương muối. Tội nghiệp mày, mày cũng lẻ như tao. Đợt trước, có cây hoa sữa thơm lắm, làm bầu làm bạn nhưng rồi thằng ôn nào nghịch ác tưới axít vào gốc. Cây lá dần rồi chết.

Anh tắt máy, dựng xe, mò túi tìm chìa khóa. Cửa không khóa. Anh hơi chột dạ. Rõ ràng không quên khóa. Lẽ nào trộm. Nhưng mở cửa vào bây giờ trộm nó quai cho một quai thì cũng gay. Mà dắt xe đi chờ nó khoắng xong mới mò về thì cũng vô lý. Thận

trọng. Anh xô cửa thật mạnh. Sờ vào chỗ có công tắc. Chợt có người ôm cứng lấy anh. Anh định hét lên thì nhận ra thân thể kẻ trộm mềm mại và nóng ấm thốn thức. Anh cúi xuống ôm... trộm và khẽ khàng đặt lên môi... trộm một nụ hôn dịu dàng. Hai người say sưa như nụ hôn đầu. Rồi trộm thả anh ra, giục anh dắt xe vào nhà. Tối đấy, lại một tối làm lành đầy nước mắt. Nửa đêm, hai đứa bò dậy. Hoa nũng nịu:

- Em đói.

Trong tủ còn ít ruốc, trứng, vài quả dưa chuột. Hoa xào mì. Chưa bao giờ anh được ăn ngon như thế. Và anh lại nghĩ ngày mai không có cô thì thật là khó sống nổi.

Thế mà chỉ dăm bữa, nửa tháng lại không thể chịu được nhau, thậm chí không nhìn được mặt nhau. Lần này, lỗi tại anh. Đang đêm có nhấn tin. Anh ngủ. Hoa đọc thấy dòng chữ tình tứ: "Ngủ chưa anh yêu? Em buồn quá. Giá như...". Giá như cái gì? Hoa thấy vòng tay của anh sao mà lỏng lẻo. Và khuôn mặt đang ngủ ngon lành kia giả dối đến tột độ. Hoa hất chân anh ra. Anh vẫn ngủ ngon lành. Tức tối, Hoa quật luôn mấy phát vào người. Anh mở mắt:

- Ngủ đi em!

- Không ngủ được. Không tài nào ngủ được!...

Hoa ném thẳng cái máy vào ngực anh. Anh đọc. Hiểu ngay sự việc.

- Chắc ai đó đùa anh, ngủ đi em...

Anh vòng tay kéo cô xuống nhưng Hoa lỏng lên:

- Anh giả dối! Mới có một tháng xa nhau. Đây là còn liên lạc luôn luôn đấy! Anh giỏi thật đấy!

Anh im lặng. Thanh minh khác nào thú tội. Càng thanh minh Hoa càng không tin. Thây kệ.

- A! Đúng đến nỗi chẳng có cơ gì mà biện hộ nữa phải không?

- Anh nói rồi, của một anh bạn đùa...

Hoa thừa khôn để không bao giờ tin vào lời giải thích vớ vẩn ấy. Cô cấu, véo, dằn vặt anh. Mệt mỏi, anh đáp:

- Ừ, em muốn nghĩ sao tùy em!

Tức thì, Hoa ngồi phất dậy. Thu dọn đồ đạc trong mấy ngày làm lành cô vãi ra. Nước mắt lưng tròng, Hoa lao ra khỏi nhà. Anh gọi nhưng không thèm giữ lại. Những lần trước đã cho thấy kinh nghiệm giữ lại của anh đều thất bại. Chỉ khi nào thích thì cô lại trở về.

Hoa đi rồi, anh không thấy hối tiếc, ngược lại cảm giác nhẹ nhàng lan tỏa. Mấy ngày qua, vui thì vui thật nhưng cũng căng thẳng quá. Hoa sắc sảo làm anh sợ, nhõng nhẽo làm anh cứ phải gồng mình lên mà chiều chuộng. Đi đứng ăn ngủ đúng giờ. Phải thế này, phải thế nọ. Chi tiêu cứ như thẳng hà tiện. Mà việc cần tiêu cứ phải tiêu. Lại còn bạn nữa. Thăng Hải vợ mỗ không còn một đồng, qua chỗ anh. Mọi

khi anh đưa ngay, hoàn lại hay không không cần biết. Cũng không phải vòng vo tam quốc làm gì. Đằng này, cô tiếp đón rất ân cần rồi thế thọt đạo này anh túng quá. Hải tiu ngầu ra về. Anh giận sôi lên. Chẳng nhẽ cho mấy bạt tai. Số tiền định đổi xe vẫn còn nằm yên trong tủ. Xe không đổi thì thôi chứ Thảo không mở là không xong. Ấy náy, anh hộc tốc lao đến nhà Hải. Hải đã chở Thảo đến viện. Ở đó, Thảo nằm chổng chơ còn Hải thì đang đi xoay tiền nộp viện phí, tiền mổ. Anh chạy long sông sọc giữa các phòng để kịp làm thủ tục cho Thảo mổ ngay. Bác sĩ bảo chậm 20 phút nữa là chết. Trong khi Hải tận 2 giờ chiều mới bợ phờ quay về. Khổ. Bố Hải vừa mất. Bao nhiêu tiền vét sạch lo hậu sự cho ông chu đáo. Càng nghĩ, anh càng giận Hoa. Hoa căn cơ không phải phép cả với đứa bạn thân nhất của anh. Mà cô đã là gì của anh cơ chứ. Giận thôi nhưng không nói. Còn tối nay thì...

Cuộc nhấn tin ấy là của Nhi. Anh vui đầu vào chấn tận hưởng cảm giác của tưởng tượng. Nhi làm cùng phòng, cùng cơ quan. Nhỏ nhắn như cái kẹo mút dở. Trưa, anh không xuống ăn cơm được đã có Nhi mang lên tận phòng. Anh hơi sứt sứt, Nhi đã có sẵn thuốc. Ai có việc cần Nhi đều giúp đỡ nhiệt tình, vô tư, trong phòng ai cũng mến. Chuyên môn lại khá. Lúc đầu anh cũng chẳng chú ý đến Nhi. Cũng như mọi người, anh quen hưởng thụ cảm giác dịu dàng, chu đáo từ cô bé. Cùng lắm thỉnh thoảng rồi hơi trêu chọc vài câu, bẹo má, xoắn tóc như em gái. Cho đến

hôm Nhi nghỉ ốm thì mọi người mới thấy hết sự vắng mặt của Nhi. Những việc không tên vẫn không ai tự giác làm, hôm ấy cứ ngồn ngộn. Còn anh thì cảm thấy vắng cô bé thực sự. Cái chỗ Nhi ngồi trống toác, bóng bím tóc đung đưa anh hay bắt gặp trong kính cửa sổ biến mất. Rồi Nhi khỏe. Mới đầu đi uống nước mừng Nhi bình phục. Rồi cơ quan có đợt đi công tác. Hai nam, một nữ. Trẻ trung lại "được" ùn đi. Dĩ nhiên có cả Nhi và anh. Bao nhiêu dịp để gần nhau trong giai đoạn xa Hoa. Nhi thì lại mến anh từ lâu. Tình cảm cũng nhẹ nhàng, trong sáng thôi, nhưng dễ chịu. Nó vừa mạnh bạo vừa rụt rè. Khác hẳn với Hoa, Hoa tỏ tình với anh. Hoa chủ động hẹn trước. Anh vừa gợi ý, Hoa đã không nề hà dọn về cùng. Hoa thúc anh đổi điện thoại, đổi xe. Hoa bỏ đi. Hoa lại tự quay lại. Anh biết ơn Hoa nhưng sợ sự thống trị ấy. Nhi thì khác. Cô bé như đốm lửa nhấp nháy niềm vui. Luôn chọn thế đứng sau để tôn vinh lòng tự ái, tính sĩ diện của đàn ông. Âm thầm, nhũn nhặn nhưng chắc chắn, dứt khoát. Khi anh thầm so sánh Hoa và Nhi, anh đã gật mình: "Thôi chết rồi, mình vừa làm điều không phải, dù chỉ trong ý nghĩ".

Mùa đông năm nay dờ dờ ương ương. Không lạnh nhưng toàn sương muối. Anh vẫn chờ Hoa trở lại. Như một người biết phận mắc lỗi. "Tuổi trẻ, tất cả những gì quý giá nhất của em, anh có trả được không mà đòi sòng phẳng vậy?". Anh không bao giờ trả được thật. Sai lầm nào cũng là sai lầm thứ nhất và sai lầm rồi mới biết là sai. Nhưng nếu Hoa bắt anh

phải sai tiếp thì chắc anh cũng sai. Lương tâm không cho phép anh làm khổ Hoa. Cô ấy chẳng có lỗi gì, ngoại trừ không cùng một tần số, một suy nghĩ, một tầng bay. Đam mê đã lui tắt dù yêu thương vẫn còn. Anh biết mình mến Nhi thực sự. Nhi mới là vợ của anh, là người anh cần để ghép nối thành một gia đình. Anh đi suốt trong màn sương mùa đông ương dở ấy mà không tìm ra lối thoát. Sương ướt đầm vai áo. Rồi Hoa cũng trở lại. Cô đang tần ngần trước cây cơm nguội. Hoa nhìn anh xót xa:

- Anh có còn yêu em nữa không?

-...

- Anh không trả lời, có nghĩa là không?

Anh im lặng dắt hộ Hoa chiếc xe. Một quả cơm nguội rụng cóc vào trán anh lạnh buốt. Một quả nữa. Tay anh cứng lại. Trong tim anh đang dần tan ra, một cái gì đó vỡ vụn, cạnh rất sắc đâm qua sườn anh.

- Em không vào nhà đâu. Đây không phải là nhà em nữa. Có những thứ người mượn không bao giờ trả được nhưng giả dụ người ta tìm cách trả, mình cũng không nên chìa cả cuộc đời còn lại của mình ra mà đón nhận vô vập. Em yêu anh. Chỉ có điều là em không cùng tầng bay với anh. Hôn em đi. Rồi chia tay. Ngày mai, nhà Việt mang lễ về quê em ăn hỏi. Bà em đã về trước mấy hôm. Chia tay thật thà anh nhĩ! Cưới, anh nhớ đến nhé!

Giọng Hoa như giễu, như cười dù không trách móc, dù rất tự nguyện. Anh không tài nào hôn nổi

Hoa thật ngọt ngào. Nụ hôn mặt chát nước mắt. Không cùng tầng bay, không cùng tầng bay... Nếu cùng tầng bay như Nhi, chắc gì đã bay nổi? Đến phút cuối, anh hoang mang thực sự. Mọi chuyện có cần đến cùng cực, rõ ràng như thế hay không?

Một mùa đông không mong đợi, không kết thúc, không một ngày rét đậm, hay nắng đẹp cho riêng anh sao?

D.N.K.T

ĐÔI

CHỖ

Phan
Hồn
Nhiên

1. Tỉnh mơ đột nhiên tràn về thành phố một đợt gió cắt da. Lạnh đến nỗi buổi tập trung đầu giờ dưới sân trường được bãi bỏ. Nhìn từ trên cao, những cái mũ len, mũ vải dày chuyển động hỗn loạn, như vô số điểm màu sắc sỡ băng vụt qua khoảng sân xám trắng rồi biến vào các phòng học cửa đóng chặt. Trên tầng ba, cửa lớp 11A2 khép kín, ngoại trừ một cánh cửa sổ chính giữa không thể kéo vào được. Một cậu học sinh mảnh khảnh chốc chốc đôi mắt ra ngoài, ánh nhìn bồn chồn lo âu.

Tiếng chuông vào học lóe lên xuyên qua bầu

không khí im ắng. Bóng người nhỏ bé như mũi tên đỏ bắn xuyên dãy hành lang vắng vẻ. Một cô nhóc mặc áo bông vải con công chân ô quả trám, đầu trần, cuống quít đập mạnh cánh cửa lớp 11A2. Ai đó nghịch ngợm bấm ổ khóa từ bên trong, không thể tìm thấy chìa. Vài phút nữa thầy giám thị sẽ đi dọc hành lang. Bất hạnh cho ai đi học trễ, còn lảng cháng đứng ngoài. Hồi An đập cửa bằng cả hai nắm tay, miệng hét lạnh lạnh. Vài tên con trai ngoác miệng cười khoái trá trước tình thế cấp bách mà con nhóc hung hăng mắc vào. Bỗng dưng, Linh - cậu bạn trắng xanh ngồi cạnh cửa sổ mất cánh - đứng vụt dậy, thò đầu ra ngoài, lên giọng vừa đủ nghe: "Hồi An, lại đây!". Con nhóc ngoảnh lại. Nhận ra người gọi là ai, nó cau mày giận dữ. Nhưng Linh gõ vào mặt đồng hồ đeo tay, dấu hiệu khẩn cấp. Không còn chọn lựa khác, con nhóc chạy vội về cửa sổ. Tháo ba-lô ném vào trong. Bám tay lên khung gỗ... Tiếng gót giày giám thị nện trên các bậc cầu thang vắng tới rõ ràng... Buột tay. Người đánh đu rơi đập xuống lối đi. Nhồm dậy. Hoảng hốt tới mức tóc dựng đứng. "Đưa tay đây!" - Linh thở gấp. Con nhóc lắc đầu: "Kệ tao!". Ráng sức một lần nữa. Co giò đu mạnh người... Tiếng chân giám thị đã lên bậc thang trên cùng. Thấy con bạn mãi treo lơ lửng, phát hoảng, Linh đưa tay kéo mạnh. Hấp! Con nhóc bay vọt vào trong, gọn gàng tựa trái banh tennis. Đám bạn ngạt thở quan sát diễn biến bấy giờ liền nhe răng cười rộ lên, khoái trá lẫn nhạo báng. Con nhóc thoát nạn đột nhiên sững cổ. Quay qua Linh, nó quạt sừng sộ:

- Sao mà dám đụng vào tao?

Thằng bạn lùi lại một bước. Con nhóc quá tính lẫn tới bước nữa, mắt tóe lửa:

- Mà mà còn như vậy thêm một lần, biết tay tao đó nha!

Một nửa số người trong lớp liếc nhìn cậu bạn gây mảnh đang tái nhợt đi, đầy áy ngại. Nửa còn lại, những cậu bạn phá phách nhiều sự, nhóm lên huyết sáo âm ỉ:

- Hê, chiến tranh... Chiến tranh đi!

Ngang dãy hành lang, nghe ồn ào náo loạn, thầy giám thị đập cửa. Lớp trưởng cuối cùng cũng tìm ra chìa khóa. Ngay tức khắc, thầy nhận ra nguyên nhân sự náo loạn: "Hồi An, vẫn là em gây rối đó sao?". Con nhỏ mím chặt môi. Cả Hồi An và Linh bị dẫn xuống phòng giám thị. Sau khi viết xong bản kiểm điểm, cả hai được thả về lớp. Ở khúc quanh cầu thang, con nhóc nhảy lên trước vài bậc, quay phắt lại chống nạnh chặn đường Linh. Nó cất giọng khê khàng nhưng đầy uy lực: "Nghe đây, tránh xa tao ra!". Cậu bạn mảnh khảnh nép sát vào góc, mặt trắng bệch: "Ý bạn là sao? Mình chẳng hiểu gì cả!". Đôi mắt to tướng tiến sát mặt Linh: "Đừng thương hại. Tao không cần sự giúp đỡ! Hiểu chưa?". Chịu đựng cái nhìn thiêu cháy từ con nhỏ quá gở, cậu bạn lấp bắp: "Được... Hiểu... hiểu rồi. Mình sẽ không đụng chạm vào bạn đâu!". Dứt câu, cậu cầm cổ chạy một mạch, lao vào lớp, ngồi thở dốc. Còn lại một mình ở chiếu nghỉ cầu thang, Hồi An đứng im sững. Nó không ngờ

mình có thể hung hãn như thế, khiến người khác khiếp sợ đến thế. Nhớ đến vẻ mặt thất đảm của Linh, đột nhiên nó hiểu ra. Linh mới chuyển về từ đầu năm. Cậu ta hoàn toàn không hay biết câu chuyện bí hiểm của nhà nó xảy ra năm ngoái, từng khiến cả trường xôn xao rất lâu.

2. Sau khi ghi lên bảng thời khóa biểu mới, lớp trưởng nghiêm trang thông báo tuần sau, môn Hướng nghiệp chuyển qua chương trình thực hành. Nam nữ không học chung như trước. Vì chỉ là môn học lấy điểm phụ, mọi người chẳng mấy chú ý lắng nghe. Tuy nhiên, Linh thành lình đứng dậy, giọng hơi run, yêu cầu cung cấp thông tin rõ hơn. Lớp trưởng thở dài ngao ngán:

- Đơn giản lắm. Tiết Hướng nghiệp mỗi tuần một buổi, các bạn nam học lý thuyết và qua phòng thí nghiệm điện. Còn các bạn nữ, học may. Chỉ có thể thôi!

Tuy nhiên, Linh vẫn đứng nguyên. Cậu vươn cổ về trước, căng thẳng:

- Nếu được, cho tôi ghi tên sang lớp học may!

Không khác gì một quả đại bác nổ đoàng ngay trước mũi cả lớp. Cánh con gái ngoài nhìn Linh lom lom. Tụi con trai há hốc miệng hoảng sợ. Vài tên láu cá cười nắc nẻ. Mau chóng lấy lại bình tĩnh, lớp trưởng chậm rãi:

- Có thể được. Với điều kiện một ai đó trong các bạn nữ đồng ý đổi sang học điện. Vì số lượng học sinh mỗi lớp đã được đăng ký chính xác với thầy cô tổ bộ môn.

Xem như điều kiện bất khả thi. Con gái, ai ham rờ tay vô chuyện điện đóm kia chứ. Khi Linh thất vọng ngồi xuống, từ góc kia lớp, áo bông chần đỏ đứng vụt lên:

- Tớ muốn đổi!

Cả lớp lặng phắc. Những cái đầu hết ngoảnh sang Hồi An lại ngoái về phía Linh. Con nhỏ lặp lại ý định với lớp trưởng, một cách rành mạch:

- Tớ thích học điện. Không thương lượng gì nữa. Cậu cứ ghi vào danh sách!

Cho đến khi rời hẳn khỏi lớp, lớp trưởng vẫn chốc chốc ngoái về hai thành viên lạ lùng, kiên nhẫn chờ vào phút chót, các ý tưởng bốc đồng kỳ quái được thay đổi. Nhưng chẳng có thay đổi. Cuối giờ học, mọi người vội vã chen nhau trên cầu thang. Trái với thói quen điềm đậm thường ngày, Linh cũng lao vào đám đông. Cậu luôn vào từng khoảng hở, đẩy bật những kẻ chậm chạp bằng sức mạnh đáng kinh ngạc. Nhưng mục tiêu của cậu còn nhanh hơn. Mái tóc đen duy nhất giữa những chòm mũ sặc sỡ thoảng chốc đã lao ra vĩa hè, chạy thẳng đến trạm xe bus cách cổng trường chừng hai chục mét. Linh guồng chân, chạy đua với chiếc xe khổng lồ màu xanh cũng sắp trở vào bến. Thật may, cậu kịp đến trước khi Hồi An nhảy phốc lên sàn xe kim loại. Quên sạch ngại

ngắn, cậu tóm chặt khuỷu tay cô nhóc, kéo mạnh về phía sau:

- Hồi An, mình muốn nói với bạn điều này. Mình muốn bạn nhận thứ này...

Cô nhóc ngoảnh lại. Đôi mắt nâu thẳng thốt chất đầy cău kính, đen sẫm lại:

- Nói mau lên, tao không có nhiều thời gian!

- Mình muốn cảm ơn bạn đã đổi chỗ môn Hướng nghiệp cho mình - Linh khề khàng. Một cách vội vã, cậu mở cái ba-lô màu olive, lấy ra một hộp nhung xanh thẫm, đựng loại bút máy sang trọng. Cup mắt, cậu nói thật nhanh - Mình muốn tặng bạn thứ này. Không tệ đâu. Mình đã chọn nó vì đoán bạn sẽ thích nó...

Nhanh hơn cả cái chớp mắt, hộp nhung bị gạt văng xuống đất. Hồi An vươn cổ về phía trước, đôi vai gầy gò so lên, hung tợn đáng gờm:

- Tao cần cây bút để làm gì? Khoe mẽ ư? Không, chỉ tụi ngực hõm hĩnh mới khoái mấy món đồ sang trọng thế này. Tao cần thứ khác kia!

- Nói đi, bạn cần gì? Mình sẵn sàng đi kiếm! - Linh nhìn thẳng vào mắt cô bạn.

Câu hỏi đơn giản, nhưng đốn quỵ về ngang ngạnh của Hồi An. Đột nhiên, con nhóc chùng xuống. Nó quay mặt đi rất nhanh. Một chiếc xe bus khác đã hiện ra phía cuối con đường, như một con vật cô độc khổng lồ sắp vào bến.

- Đừng nghĩ nữa về việc đổi chỗ. Tao không cần

gì sắt. Biển đi, Linh!

Câu nói rành rọt được kết thúc bằng một cú nhảy gọn ghẽ của áo bông chần đỏ lên sàn xe. Cánh cửa gấp đóng lại, êm ru. Linh đứng im trên vỉa hè lộng gió rất lâu. Cái hộp nhung xanh nằm trên vỉa hè, lặc lỡng và buồn bã. Linh cúi nhặt, cúi cúi quay vào trường, lấy xe. Cậu không thể nào ngờ cũng chính cái thời điểm buồn chán ấy, Hồi An trùm cái áo bông chần lên đầu, cúi kính chùi những hạt nước bỗng dưng lăn khỏi mắt. Giá như có một người bạn như Linh từ năm ngoái, thì...

3. Giờ học tách lớp đầu tiên môn Hướng nghiệp. Cánh con trai hào hứng cuộn quyển tập mỏng, dặt thêm cây viết vào túi quần sau, nhón nháo kéo xuống dãy phòng thực hành đầu kia sân. Đợi đến khi tụi con trai đã vào hết trong lớp, Hồi An mới cắm cổ chạy một mạch xuống phòng học. Thấy bộ môn vừa vào lớp trước đó nửa phút. Nhận ra một cô nhóc lén lút thò đầu lách qua cửa, nhón mũi chân rảo xuống băng ghế cuối lớp, thầy giáo thật sự kinh ngạc. Thỉnh thoảng, khi quá ngạc nhiên, ông thường nói vấp. Lũ học trò thường lén bắt chước kiểu nói cà- lăm của thầy như một cách bày tỏ lòng quý mến và chú ý đặc biệt.

Sự bàng hoàng sửng sốt không thể biến mất phút chốc. Tai nạn tức khắc xảy ra ngay từ lời giảng đầu tiên của bài nhập môn. Sau khi ghi lên bảng tựa

bài bằng chữ in lớn, quay xuống lớp, nhìn những gương mặt háo hức tò mò, thầy hắng giọng rành rọt: "Chúng ta ưu tiên phần thực hành nhiều hơn. Các em phải nhớ, dòng điện không còn là sát thủ nguy hiểm nếu ta biết rõ về nó và có những biện pháp tự bảo vệ thích hợp. Trước hết, khi tiếp đất, dòng điện sẽ đi từ chân đến chim...". Cả lớp lặng phắc, kinh ngạc. Bất giác, một tên nhóc quái quỷ nào đó cười rúc lên. Tiếng cười lan tỏa, sung sướng, vui vẻ. Sau vài giây bối rối, thầy cũng cười theo, phân bua: "Xin lỗi vì thầy nói nhầm: Từ chân đến tim. Không sao, hả? Chúng ta là đàn ông với nhau...". Những người trong phòng học quay về cuối lớp. Hồi An ngồi im, tái mét. Như một tia lửa điện đỏ lóe, nó lao vọt về phía cửa, chạy thốc ra ngoài.

Nó chạy về băng ghế đá vẫn quen ngồi khuất sau một gốc cây. Nhưng không chỉ có mình nó. Đầu kia băng ghế, một tên nhóc đang ngồi, cũng co ro. Cô nhóc khịt mũi, toan bỏ đi. Nhưng Linh đã ngược lên, sững sốt gọi với theo: "Hồi An, sao bạn ra đây?". Cô nhóc ngoảnh lại, giọng nói đột nhiên yếu ớt: "Còn mày, lẽ ra đang trong lớp học may chứ?". Linh lắc đầu: "Các bạn châm chọc quá!". Ngập ngừng, Hồi An bước tới gần cậu bạn. Nó nói rành rọt: "Đừng bao giờ bỏ ngang điều mình thích, nếu vì lý do bên ngoài. Thật ngốc nếu làm thế. Tội mình cũng quay trở lại lớp!". Hai cái bóng mảnh khảnh đi về dãy phòng học phía cuối sân trường. Có một lúc, cái bóng cậu bạn hơi rung lên, cười khe khẽ khi nghe kể tình huống bỏ chạy lạ lùng của Hồi An. Con nhóc tò mò: "Bên lớp

May đang học bài gì?". "Mọi người đang tập đàn len. Thú vị lắm! - Linh chợt mỉm cười - Vài năm trước, khi mẹ mình chưa mất, mình xem mẹ đàn mũ cho mình. Nhìn mãi, nhìn mãi, tự dưng biết nhiều mũi đan lạ lùng...".

4. Lên xe bus, Hồi An luôn chọn chỗ sát cửa sổ, bất kể những ngày nóng rát, mưa tầm tã hay như thời gian cuối năm, gió lạnh làm vầng trán hay bàn tay để trần nhói lên thon thót. Nỗi buồn bã và sự cô độc đang nhạt dần đi, hay chính xác hơn, nó không còn cắn vào cảm xúc Hồi An như trước. Một người đang lớn có thể rơi vào trạng thái khó khăn khi gặp các rắc rối không thể tự kiểm soát, phải đương đầu với sự châm chọc, chế nhạo của những ai thiếu lòng cảm thông. Nếu ta là người ấy, ta chẳng biết cách chống cự nào ngoài việc tạo cho mình lớp vỏ bọc cứng rắn, đôi khi hung hãn. Thế nhưng, vào một lúc không ngờ, ta bỗng thấy chìa ra cho ta một bàn tay ấm áp, của một người bạn cũng chẳng ngờ trước. Chạm vào không? Có để bàn tay ấy dắt ta ra khỏi nỗi sợ hãi? Lời đáp cho mấy câu hỏi ấy khó khăn làm sao. Vậy thì ngồi cạnh ô cửa xe bus, không nghĩ gì nữa về chuyện u ám ngày hôm qua, không phòng thủ dữ tợn nữa với những ân cần từ người bạn chân thành. Hãy để mọi việc nối tiếp, thật tự nhiên. Vì Hồi An là một cô nhóc đang lớn, nên chỉ biết hành động thế thôi.

Đợt thi học kỳ. Những môn phụ thi trước. Linh

hoàn tất bài thi Hương nghiệp sớm 15 phút. Ra khỏi phòng, cậu ngồi im lặng trên băng ghế khuất. Những phiến lá khô nâu rụng xuống khoảng sân xám trắng từ đêm trước, thì thoảng khua lên bởi gió, âm thanh như những bàn chân rón rén, vội vã chạy vội vào các phòng học đầy ắp người, chăm chỉ và bận rộn. Rồi có tiếng chân khác, của một cô nhóc. Hồi An ngồi xuống đầu kia băng ghế. "Bạn làm bài ổn chứ?". Linh hỏi. Cô bạn gật đầu: "Không tệ!". Bỗng, Linh ngoảnh nhìn sâu đôi mắt nâu: "Hồi An này, sao bạn biết mình thích học may đan để nhớ người mẹ đã mất? Sao bạn đổi chỗ học cho mình? Mãi sau này, mình mới biết bạn rất sợ điện giật". Hếch mũi như con ngựa nhỏ hít thở không khí trong lành, một lúc sau, Hồi An mới nói, thật khẽ: "Vì mình đã bị điện giật. Đó là khi bạn nắm bàn tay, kéo mình bay qua cửa sổ lớp, vào buổi sáng đầu tiên của mùa đông...". Linh lặng đi. Cho đến khi Hồi An đã rời băng ghế, đi một quãng khá xa, cậu mới sực nhớ điều quan trọng nhất khiến cậu ngồi đây chờ cô bạn. Cậu guồng chân đuổi theo, đặt vội vào tay bạn chiếc mũ len màu đỏ, nói gấp gáp: "Mình đan đấy. Giá như mẹ mình còn sống, thế nào mẹ cũng tự tay đan cho An. Để bạn không bị lạnh trong những ngày giá rét thế này...". Cô nhóc cúi mặt, dụi mắt vào chiếc mũ. Rất lâu, cô mới ngẩng lên, mắt đỏ hoe, nhưng môi mỉm cười: "Mình còn thích có một đôi găng tay len đỏ nữa cơ!" Linh thở nhè nhẹ: "Mình sẽ làm được, Hồi An ạ. Cho bạn...".

P.H.N

TRĂNG

ĐỢI

Nguyễn Thị
Quỳnh Nga

Rời thị xã, chiếc xe khách 80 từ từ chuyển bánh. Những ngôi nhà cao tầng lùi lại hai bên ngoài cửa kính. Diên cảm thấy mơ hồ trong suy nghĩ, chẳng biết vui hay buồn. Ngôi bên cạnh Diên là Mai đã dựa vào vai cô ngủ từ lúc còn ở bến xe. Diên biết, mình sẽ không thể ngủ ngon lành như Mai, như những lần đi xe khách trước đây. Còn lý do thì cô lại không thể lý giải. Nhưng trước mắt Diên là Bản Vằm, là ngôi nhà sàn thân yêu có mẹ đang chờ cô.

Diên là một đứa con gái mười chín tuổi. Tóc ngắn, da nâu và cao lêu nghêu như một cái sào - cái

sào mế vẫn hay dùng để chọc quả trên cây bứa trước nhà. Ngày tròn mười tám thì Diên xa mế, xa bản Vầm ra thị xã học sư phạm. Diên đã đi qua mười tám mùa bứa chín, mười tám mùa trăng tháng mười lạng lẹ và dịu hiền trên mái ngói đen nâu màu khói bếp. Ngày cô đi, mế chỉ bảo:

- Đi học rồi về làm cô giáo dạy học mấy đứa con nhà chú Nhình, nhà bên ấy còn đói lắm!

Cô đã đi. Diên cũng biết rằng mế còn mong đợi ở cô nhiều hơn thế.

Những ngày đầu ở trường, tối đến Diên cần môi ngồi ngoài lan can trước cửa phòng để nghe nước mắt chảy ngược vào trong. Đứa con gái búng bình trong Diên không cho phép cô khóc. Những lúc ấy, cô sợ có đứa bạn nào hỏi đến một câu, vì như thế môi Diên sẽ bật máu hoặc cô sẽ bỏ đi. Diên nhớ những đêm trăng. Diên nhớ con suối nhỏ dưới chân đồi, ngay dưới nhà, đêm lung linh ánh trăng. Trăng nhô lên từ sau ngọn đồi, tưởng như trăng mọc ở những gốc cây hồi trên đỉnh đồi. Rồi trăng đứng lại trên nóc mái nhà sàn. Ánh trăng tắm mình dưới dòng suối trong vắt. Suối bản Vầm uống no nê ánh trăng. Đám trẻ con sung sướng vẫy vùng trong dòng nước kỳ diệu ấy. Còn Hải thì đem sáo trúc ra thổi. Tiếng sáo buồn lẫn vào tiếng cười đùa của bọn trẻ con. Khi bọn trẻ kéo nhau về nhà thì chỉ còn tiếng róc rách của suối chảy và tiếng sáo buồn da diết của Hải. Lần nào cũng vậy, phải đến khi trăng sang bên kia đồi trước nhà thì Hải mới buông sáo đứng dậy. Và lần nào mế

Diên cũng bắt Hải lên nhà, ngồi cạnh bếp lửa cho khô hết sương ở tóc, áo thì mới cho về. Hải hơn Diên ba tuổi và cũng là người đầu tiên học hết cấp ba ở bản Vầm. Người thứ hai là Diên. Hải cao hơn Diên một cái đầu, da sáng trắng, hiền lành, trầm tính nhưng cương quyết. Ngày Diên ra phố huyện học cấp ba thì Hải lên đường đi bộ đội. Anh xung phong đi thực hiện nghĩa vụ quân sự. Khi cô nhận được giấy gọi đi học cao đẳng sư phạm ở tỉnh thì cũng là lúc Hải trở về. Hải cũng ở cùng mẹ, mồ côi cha như cô. Đường như vì thế mà tình bạn giữa cô và Hải thân thiết hơn. Mẹ cô và mẹ Hải cũng là bạn thân từ nhỏ. Cô cảm nhận rõ một điều rằng, cô quý Hải như một người anh trai ruột. Những ngày mang trên mình bộ quân phục màu núi rừng, Hải vẫn gửi thư về cho cô đều đặn. Những lá thư viết trong đêm đứng gác, gần gũi và giản dị.

Nhưng ngày Diên đi nhập học ở thị xã thì Hải vắng mặt. Anh không đến, còn cô thì tự ái không tìm. Lòng tự ái trong cô lúc ấy cao hơn cả núi Nà Lùng chỉ hạ xuống sau một tháng sống ở đất lạ. Và Diên viết thư về. Cô nghĩ Hải sẽ hỏi thăm tình hình qua ai. Mẹ cô không biết chữ nên không thể viết thư. Đến khi về nghỉ Tết mẹ bảo Hải và gia đình đã chuyển vào Nam. Diên lặng người. Hải không nhắn gì lại chỉ để cây sáo trúc lại cho cô. Cô cảm thấy niềm tin trong mình như muốn vỡ vụn. Diên bật khóc, những giọt nước mắt không thể chảy ngược vào trong. Mẹ ôm cô

vào lòng, vỗ về cô như những ngày Diên còn nhỏ. Tiếng hát Sli rạo rực ngoài bản nhưng Diên không cảm thấy hơi thở mùa xuân đã về. Cô nhớ tiếng sáo của Hải.

Diên bảo mẹ muốn ra trường khi hôm sau là hội bản Vầm. Mẹ không nói gì, chỉ lẳng lặng xếp bánh khảo, khẩu sli, chè lam vào túi cho cô mang đi. Sơn đến phòng chơi, nhìn mấy đứa con gái tranh giành nhau quà mẹ Diên gửi thì lắc đầu cười. Cả một đám con gái mười chín, hai mươi tuổi cả mà như trẻ con khi có cái gì đó ăn được bày ra trước mắt. Vì thế Sơn nhất định không chịu cầm mấy phong bánh khảo về, cứ bảo để lại cho mấy đứa. Mai chẳng nói chẳng rằng, bóc luôn giấy gói rồi chia cho từng giường. Ăn xong nó nhìn Sơn cười giòn tan:

- Rụt rè, khiêm tốn là thiệt đấy anh Sơn. Bọn em toàn tự nhiên như người Hà Nội cả. Anh nhẽ ra phải vô tư chứ.

Cả bọn cười rũ ra. Trên giường tầng mấy đứa cầm gối đập xuống chiếu loạn cả lên.

Sơn chỉ cười, nụ cười quá hiền lành.

Sơn là anh họ của Mai - đứa bạn thân nhất trong phòng với Diên. Diên gặp Sơn lần đầu tiên chính ngay ở nhà anh. Đợt ấy ký túc xá mất nước mấy tuần liền. Mai rủ cô sang nhà bác giặt quần áo. Hôm ấy bác Mai đi công tác, Sơn lôi ra một chậu quần áo to dùng nhờ giặt hộ rồi biến mất. Mai bảo, anh đã đi làm. Sau hôm ấy, Sơn đến phòng bọn cô,

mang theo một túi hồng nhâm bảo đấy là thù lao cho hai đứa. Diên không hiểu vì nguyên do gì mà bọn phòng cô rất quý Sơn. Sơn vui tính, cởi mở bao nhiêu thì cô khép kín, trầm lặng bấy nhiêu. Diên ít khi nói chuyện với Sơn mỗi khi anh đến phòng chơi, chỉ kiếm cơ đi làm việc khác hoặc ngồi im lặng nghe mọi người trêu đùa nhau và nhìn xem nụ cười hiền lành của Sơn có giống nụ cười của Hải không.

Những lúc ấy cô nhớ Hải vô cùng.

Nhưng Hải đang ở đâu thì cô không thể biết.

Mai hay chở Diên đi lòng vòng trên con đường hai bên xanh mướt hoa sữa. Giữa thu hoa sữa nở ngọt trong thị xã. Diên sinh ra vào một ngày giữa tháng mười, cuối mùa thu, trăng đẹp nhưng buồn kỳ lạ. Đã bao nhiêu mùa trăng cô ngồi bên suối gần nhà nghe Hải thổi sáo. Đã bao mùa thu đi qua với những kỷ niệm tuổi thơ của bọn cô. Tóc Diên vẫn ngắn, da vẫn nâu. Nhưng hình như cô đã mất đi một tình bạn thiêng liêng nhất của mình. Vì lẽ gì không biết được mà khiến cô hẫng hụt. Chỉ có Hải biết nhưng anh im lặng. Sự im lặng làm Diên đau đớn.

Không phải sự im lặng nào cũng là vàng, cô nhận ra như vậy. Sự im lặng của Hải là con dao nhỏ mà vô cùng sắc cứa vào trái tim đứa con gái mười chín tuổi.

Thế mà chưa bao giờ Diên nghĩ mình căm ghét anh.

Sinh nhật Diên, Sơn mang đến hai mươi nụ

hồng đỏ thắm. Bọn phòng cô ồ lên vì khám phá ra bí mật bấy lâu nay. Diên lạnh cả người. Cô không thích như thế dù cô yêu những bông hồng kỳ diệu nhưng lặng lẽ ấy. Cô sợ nhìn vào đôi mắt Sơn. Và cô nhớ Hải, nhớ cồn cào tiếng sáo và những mùa trăng.

Mùa thu đi qua.

Mùa đông cũng qua đi trên núi Nà Lùng.

Và rồi mùa xuân cũng sẽ đi qua.

Diên lại về bản, về với ngôi nhà sàn chín bậc cầu thang của mẹ. Cô rủ Mai về, vì cô muốn Mai tận mắt nhìn thấy con suối tuổi thơ và những rừng hồi quê mình. Mai vẫn gác trên vai cô ngủ ngon lành, yên bình và thanh thản. Cô thêm được như Mai biết mấy, muốn đập tan được lưỡi dao vô hình đang kề cận con tim. Xe khách về đến thị trấn khi sương đã trắng mờ những ngọn núi đá nên tối mịt xe ôm mới chở hai đứa về đến nhà. Việc đầu tiên Diên làm là dẫn Mai xuống suối. Nước suối lạnh ngắt nhưng Diên vẫn vục mặt xuống. Cảm giác tê rần thấm vào trong đầu song cô thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Đến khi ngồi bên mẹ, ngồi bên bếp cháy hừng hực, cô mới thật sự cảm thấy bình yên. Lúc này, cô mới phát hiện tóc mẹ đã rụng nhiều và lốm đốm màu trắng của thời gian. Lòng Diên se lại. Mẹ ngồi giữa cô và Mai, luôn miệng hỏi chuyện. Mai trêu tôi và nhắc đến Sơn. Diên bảo với mẹ rằng lúc nào cô cũng chỉ nghĩ mình sẽ về bản, cô không quên lời mẹ dặn. Sơn đã quen với cuộc sống thành thị còn cô không

thể quên và tách rời chín bậc cầu thang đã chứng kiến những ngày cô tập đi. Sơn là người của phố thị còn cô lớn lên bằng nước suối bản Vầm, lớn lên trong những mùa trăng, trong hương hồi quê mình...

Rồi Mai sẽ hiểu và không trách cô.

Cả Sơn nữa.

Diên và Mai giúp mẹ già lá cẩm để ngâm gạo nếp làm xôi. Mai có vẻ thích thú với những hạt gạo màu tím tím. Mùi lá cẩm làm Diên nhớ tới Hải. Ngày xưa, bao giờ cũng là Hải cắt lá cẩm trong vườn mang sang cho mẹ cô làm xôi để đi thanh minh. Năm nào đi cũng có cô và Hải theo sau hai bà mẹ. Bố Hải và bố cô cùng nằm giữa rừng hồi của bản. Đặt chỗ xôi lên bếp, cô kéo Mai sang ngôi nhà cũ của Hải mà chẳng biết mình định làm gì. Cô cầm theo cây sáo của Hải để lại cho mình. Diên không nói gì với Mai. Ngày xưa, mỗi lần cô bảo tập thổi thì Hải nói anh sẽ thổi cho cô nghe bất kỳ lúc nào. Cô không biết thổi sáo. Chỉ có Hải trong những mùa trăng.

Người con trai ngồi im lặng ở góc vườn làm Diên thót tim. Cô chợt nghe tiếng sáo bên suối ngày nào vọng lại. Không phải là ảo ảnh. Hải đang ngồi kia. Ánh trăng mùa xuân cũng đủ để cô nhận thấy đôi mắt anh vẫn giống như ngày xưa. Cô thấy mình như chôn chân tại chỗ nhưng tự lúc nào Hải đã ở bên cô. Mai về khi nào cô cũng không biết nữa. Cô đưa sáo cho Hải. Anh mỉm cười:

- Diên không biết thư anh nhét trong sáo à?

Nhưng không sao đâu. Anh đã về. Còn những mùa trắng, phải không Diên?

Hải cầm tay cô:

- Ra suối, anh sẽ thổi cho em nghe bài chín bậc tình yêu.

Diên thấy bước chân mình nhẹ bẫng. Trăng trên kia ấm hơn cả mùa xuân.

8-2000

N.T.Q.N

TÔI, GÃ

VÀ

ĐÊM

NOEL

Trần
Huyền Trang

Cậu về xách tôi lên đây, bỏ lại sau lưng cái nắng ngọt nhạt của Sài thành, thay vào đó là cái rét những ngày cuối năm giữa thành phố xa lạ đầy mộng mơ này. Đà Lạt gieo vào lòng tôi một cái gì đó bàng bạc, lạnh lùng. Tôi đối diện với nó cũng lạnh lùng, vô cảm...

Từ ngày lên đây, tôi chỉ đi độc nhất một con đường: đường từ nhà ra quán cà phê của cậu rồi từ quán cà phê về nhà. Một cuộc chạy trốn không cho phép người ta có tâm tư ngoạn cảnh nữa. Vâng, tôi đã chạy trốn. Mà tôi chạy trốn gì cơ chứ? Mặc kệ. Tôi chạy trốn tất cả. Quên

những gì nên quên.

Đã gần một tháng trôi qua. Tôi tự hỏi: mình đã quên được chưa? Dường như, nỗi buồn ngày càng đặc quánh trong tôi.

Đêm nay Noel. Đã bao mùa Noel tôi bị nhốt trong nhà vì lý do đơn giản: con gái không được đi chơi đêm! Tôi chỉ còn biết dán mắt vào chiếc ti vi rồi mừng tượng ra cảnh bạn bè tung tăng dưới phố. Trong khi đó, giờ đây, cậu lại năn nỉ tôi... rời khỏi nhà. Chỉ còn ba ngày nữa là tôi rời khỏi đây, bỏ lỡ cơ hội được tự do như thế này thì tiếc thật. Tôi quyết định xuống phố với chiếc áo len dày cộm và chiếc khăn choàng cổ vắt qua vai...

Đà Lạt về đêm như một chiếc nhẫn nam kim cương lấp lánh. Lần đầu tiên, tôi thật sự kinh ngạc trước vẻ đẹp quyến rũ của thành phố này. Một mình, chỉ một mình tôi thôi lững thững dạo bước dưới những cánh tay dang rộng của những cây thông - loài cây biểu tượng cho người quân tử. Đám bạn thường bảo tôi lãng mạn, nhưng lúc này đây, tôi không muốn nhớ về chúng, về cái nắng hanh hao của Sài Gòn, về những gì đã gắn với tôi bấy lâu. Tất cả, tôi muốn gửi vào gió, nhờ gió mang nó đi thật xa...

Tôi muốn sống thật với lòng mình, muốn tìm lại chính mình, một con bé lãng mạn thích thơ thần, hồn nhiên và tình nghịch. Có tiếng cười trong veo trong gió! Là tôi đó! Con bé của ngày xưa...

Tôi đưa hai tay áp lên má. Lạnh buốt. Đâu đó từ những quán cà phê vang lên điệu nhạc Giáng sinh

trầm ấm. Tôi thả người trên thảm cỏ xanh lấm tấm sương đêm. Xa xa, hồ nước phẳng lì không chút gợn. Cao cao, những cái chao lá thông giăng kín trời. Ngồi chán, tôi nhóm dậy nhảy lò cò trên những thớ đất đỏ hồng tươi xốp. Thông reo vi vu. Những tán lá xòe ra như rừng cánh tay vẫy gọi. Tôi nhấc hai chân khỏi mặt đất nắm lấy bàn tay xanh rì ấy. Phịch! Tôi ngã nhào. Một tiếng cười vang lên. Không phải của tôi. Vừa ngẩng đầu, mắt tôi chạm phải cái nhìn chăm chú của một "thằng nhóc" đứng cách đó không xa. Thằng nhóc cao hơn tôi một cái đầu với điều kiện tôi không tự "đôn" mình lên bằng đôi giày tám phân rưỡi. Hấn tiến về phía tôi. Tôi biết, thế nào hấn cũng sẽ nói "Chào cô bé!" rồi sau đó sẽ bắt đầu một cuộc so tài hùng biện để giành quyền làm chị làm em.

Tôi còn đang lui cui ngồi dậy thì hấn đã ở ngay bên cạnh:

- Chào chị!

Tôi thoáng ngạc nhiên pha chút thất vọng. Sẽ chẳng có cuộc so tài nào ở đây cả. Chưa chiến đấu mà đã đầu hàng rồi? Hèn quá! Chị ư? Bộ mình già lắm sao? Hấn cũng cỡ tuổi tôi chứ mấy? Thật là khó ưa! Hấn còn giữ nụ cười trên mặt như muốn trêu chọc tôi nữa chứ!

Càng thêm tức, tôi đứng phắt dậy nguyệt hấn một cái thật dài:

- Tui không có em trai!

- Thì chị làm... em tôi vậy?

Ôi, cái gã này cũng không vừa! Hấn đã giăng sẵn cái bẫy rồi kìa. Nhưng thông minh như tôi, lẽ nào lại sập bẫy? Nghĩ vậy, tôi háng giọng:

- Tui cũng không có anh trai.

- Vậy chúng ta làm bạn đi! Tôi tên Thông.

Trời đất! Vừa bị đau ê ẩm vì ý định muốn "nắm tay" thông, lại bị hấn xen vào không gian chỉ của riêng tôi với thông cách đây chốc lát, lại còn đòi làm bạn người ta nữa. Thật quá quất!

Gã vừa tháo cặp kiếng vắt trước ngực áo, vừa nói:

- Cho Thông biết tên đi, Thông sẽ chỉ cho chiếc giày còn lại "núp" ở đâu?

Chiếc giày chết tiệt! Chắc nó có phép độn thổ hay sao á? Làm sao mình có thể đi chân trần xuống nhà thờ được? Tôi thầm nghĩ rồi quay về phía gã:

- Ủ! Nó núp ở đâu?

- Cho Thông biết tên đã!

- Chỉ cho tui trước đã.

- Không! Con gái hay nói ngược lắm.

- Hứ! Tên... Chi. Được chưa? - Tôi ngập ngừng sau một hồi đấu tranh tư tưởng.

- Vậy là biết tên rồi nhé! Chiếc giày hả? Nãy giờ nó núp dưới chân Thông nè. Miệng nó cứ cười khúc khích hoài, tại Chi không để ý đó thôi.

Nói xong, gã đưa tay lên nhìn đồng hồ:

- Chết, trễ rồi! Thông đi trước. Hẹn gặp lại sau

nhé Chi!

Gã chạy phăng xuống dốc, ngoảnh lại vẫy tay chào tôi. Chờ bóng gã khuất xa, tôi mới phì cười. Mình đã thua gã với tỉ số "oanh liệt": 0 - 3

Tôi cẩn thận bước xuống dốc, đi về phía có những chiếc đèn nê ông sáng choang và những dây kim tuyến treo lấp lánh. Nhà thờ hiện ra nguy nga tráng lệ. Tôi không có đạo và chưa một lần đặt chân đến nhà thờ. Đây là lần đầu tiên. Tôi lơ ngơ, lạ lẫm với những gì hiện ra trước mắt. Cứ ngỡ mình đang lạc vào xứ sở cổ tích với tòa lâu đài cổ được xây bằng đá nguyên sơ. Xung quanh "lâu đài" được giăng mắc hàng trăm bóng đèn đủ màu thi nhau chớp tắt, những dây ren, dây kim tuyến, trái châu, chuông đồng, lục lạc... Đám trẻ con tùm nập năm tùm bảy chạy ra chạy vào trong bộ đồ đỏ chót của ông già Noel. Từ hang đá hắt ra thứ ánh sáng vàng vàng ấm áp.

Tôi thích thú nhìn ngắm mọi thứ. Bỗng... Rầm! Một "con quái vật" từ đâu lao tới đâm sầm vào người tôi, đau điếng. Tôi lấy hết sức bình sinh gượng dậy phóng thẳng tia nhìn vào mục tiêu:

- Mất mũi để đâu đó hả?

Tức thì, từ trong đồng lẳng nhằng, con quái vật loạng choạng đứng lên.

Trời! Chính hấn - gã bốn mắt! Mà không, hai mắt chứ. Còn hai mắt kia gã cất đâu rồi? Thật không thể tin nổi! Gã nhìn tôi... mỉm cười:

- Ủa Chi, tụi mình có duyên quá hén?

- Hử! Có duyên kiểu này vài lần, chắc tui... mất mạng.

- Xin lỗi nha! Thông đang gấp, phải đem mớ này vô trong. Sắp làm lễ rồi.

- Đụng người ta rồi nói vậy là xong ư?

Tôi cố sức nói với theo. Vô dụng. Gã đã lao đi cùng với mớ dây mơ rễ má ấy rồi. Con thịnh nộ trong tôi cứ tăng dần, quên cả đau đớn.

Người gì đâu mà... Hôm nay thật đúng là xui xẻo! Ở đây lỡ gặp gã lần nữa, chắc phen này tôi dám mất mạng thiệt à. Nghĩ vậy tôi đảo mắt tìm chiếc khăn choàng rơi trên đất thì phát hiện hai "con mắt" của gã cũng nằm chổng chơ bên cạnh. Người nào của nấy. Cả hai đều đáng ghét như nhau. Mình giữ luôn cho bổ tức.

Tôi rời khỏi nhà thờ với sự bức tức chưa thể nguôi ngoai. Lang thang mãi đến chán, tôi mới chịu về nhà. Thay đồ xong, tôi nhìn cặp mắt kiếng, chưa biết xử lý sao với nó thì nghe tiếng anh họ:

- Chi! Mang ra giùm anh hai ly nước.

Tôi vắt luôn cặp kiếng lên cổ áo, chạy xuống. Khi bước ra tới phòng khách, tôi chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng. Gã ngồi chễm chệ trên chiếc salon giữa nhà. Thấy tôi, gã cười xòa:

- Chi là em họ của Tuấn sao?

- Ủa, mày biết Chi hả? - Anh tôi ngạc nhiên

- Ừ, bạn... cũ!

- Mà quên khi nào?

Gã nhìn tôi nháy nháy đôi lông mi cong vút:

- Cách đây khoảng vài... giờ đồng hồ.

Anh Tuấn lộ vẻ khó hiểu, nhìn tôi trân trối:

- Để nước đây cho anh đi Chi!

Gã nhanh nhẩu tận dụng thời cơ:

- Chi cho anh xin lại hai "con mắt". Hay Chi định giữ làm tin?

Giọng hấn cố ngân dài tiếng "anh" như sợ tôi nghe chẳng rõ không bằng.

Tôi đặt cặp kiếng xuống bàn, không quên ném vào gã một cái nhìn sắc lẹm đầy tức tối rồi đi một mạch lên lầu.

Ồi, tức không chịu được! Tức quá!Ồi, ánh mắt gã nhìn tôi... Oái! Tức thế này, tối nay làm sao tôi ngủ được?

T.H.T

CÓ MỘT
MÙA
ĐÔNG
TRONG
MÙA
HẠ
Đình
Minh Toán

Nam lơ đãng nhìn ra sân trường, vợ lấm bầm một bài hát nào đấy. Trái hẳn với khuôn mặt lo lắng của các bạn trong lớp, Nam vẫn thản nhiên, một thái độ điềm tĩnh mà ít ai có được. Lớp học bồi dưỡng Văn chỉ vỏn vẹn mười người trong đó có đến chín cô nàng. Nam là một tên con trai hiếm hoi học văn. Điều này chẳng khiến cho Nam ngại ngùng hay tỏ ra lẻ loi gì cả, vì những năm vừa qua Nam đã quá quen với hoàn cảnh này rồi. Sức học của Nam rất tốt, có thể nói trội hẳn so với mấy cô bạn trong lớp. Đầu đặn mỗi tháng, Nam vẫn có một vài truyện ngắn

đăng trên một tờ báo học trò. Điều đó khiến Nam tự hào và được mọi người nhìn bằng con mắt mến phục.

Hôm nay, cô giáo sẽ trả bài kiểm tra và sẽ chọn ra năm học sinh được tham dự kỳ thi học sinh giỏi sắp tới. Vì số lượng có hạn nên ai cũng rất cố gắng để tên mình được nằm trong danh sách. Tuy vậy, Nam vẫn nghe được tiếng thì thào của đám bạn.

- Chắc tao không được chọn rồi chúng mày ơi!

Nam thừa biết bề ngoài chúng nó ra vẻ khiêm tốn chứ trong lòng vẫn rạo rức một niềm tin lớn lao. Bài kiểm tra lần này - bài mà cô giáo sẽ căn cứ để chọn ra những học sinh đạt tiêu chuẩn - Nam viết rất cảm xúc, với cảm nhận tinh tế của một người viết truyện, câu văn của Nam rất trau chuốt, sáng tạo mà không dễ gì bắt bẻ được. Nam nghĩ thầm: "Chắc chắn mình sẽ là một trong năm học sinh được chọn".

Sau khi đảo mắt quanh lớp, cô giáo bắt đầu đọc tên năm học sinh may mắn kia. Khuôn mặt ai cũng tỏ ra thấp thỏm, trừ Nam. Nhưng, cái tên "Nam" lại không được cô nêu lên. Quá bất ngờ, Nam không tin rằng sự thật như vậy.

Cô giáo nhận xét bài làm của mỗi người. Bài của Nam, cô giáo khen câu văn rất bóng bẩy, sắc sảo nhưng do quá sa đà vào cách viết đó mà bài văn xa rời hiện thực nếu chưa muốn nói... lạc đề. Nam tỏ ra phớt lờ không quan tâm đến lời nhận xét của cô, nhưng rõ ràng Nam là người nghe rõ nhất. Giận dữ, Nam tức luôn mấy đứa bạn trong lớp. Bài văn chẳng có ấn tượng gì sao cô lại khen hay? Nam đâm ra ngờ

vực, chắc cô ghét mình, có thể mình học giỏi hoặc đã có mấy truyện ngắn được đăng báo?

Nam bắt đầu nhìn cô với con mắt khác. Cô gầy đét, xanh xao, khô cứng như cây củi. Một người như thế làm sao hiểu được giá trị đích thực của văn chương! Đôi mắt cô phảng phất một màu đỏ hiu hiu tựa ánh mặt trời yếu ớt khi hoàng hôn chập choạng ập xuống. Hai gò mắt hơi sưng và trề, tưởng chừng bao nhiêu lo lắng, trăn trở từ khóe mắt đều tù đọng ở đấy. Đã vậy, đôi gò má cao càng làm cho khuôn mặt thêm khắc khổ. Không dưới một lần Nam nghĩ cô là người còn trẻ, chưa đến ba mươi tuổi mà đã như một "bà già". Nam còn thắc mắc, tại sao cô cứ mặc một chiếc áo dài ngày này qua ngày khác, mà đẹp dễ gì, đường chỉ khô cứng lại thêm bạc màu.

Hết giờ, Nam bỏ ra khỏi lớp bất chấp mọi ánh mắt ngơ ngác nhìn theo. Nam vẫn gằm gù cúi mặt, không phải nó sợ cái nhìn của mọi người mà đơn giản nó không muốn thấy mặt ai trong lớp này, kể cả cô giáo!

Một tuần sau, nghe tin cô giáo bị ốm. Cả lớp Văn kéo nhau đi thăm, trong đó có Nam. Lúc đầu Nam tính ở nhà, đi làm gì nữa! Nhưng cả lớp có mặt đông đủ, không đi cũng kỳ. Rốt cuộc, Nam cũng đi cho có lệ mà tâm trạng chẳng thiết tha.

Ngõ mòn trơn trượt ngoằn ngoèo làm đám học trò suýt ngã mấy lần. Con đường vốn đã hẹp vậy mà

đám dậu dầm bụi vẫn cố vươn mình chắn ngang lối đi, làm cả lớp tường mình đang đi lạc vào ngõ cụt nào đó.

Cuối cùng cũng đến được nhà cô. Nam thắng xe đạp, hơi khựng người. Nhà cô nghèo quá! Căn nhà nhỏ bé lọt tòn khi Nam bước vào, ánh nắng rọi vào mắt khiến nó phải ngước lên. Mái tôn đã lấm chấm mấy lỗ thủng. Nắng đã thế, chắc mưa là đột. Đồ đạc trong nhà thật đơn sơ, được sắp xếp gọn gàng. Nam nhìn ra ngoài cửa sổ. Một giàn mướp đang ra trái, hoa vàng rực cả một góc sân. Màu vàng ấy chỉ đủ làm cho căn nhà bớt chơ vơ, còn không gian vẫn bao trùm một vẻ buồn. Nam còn thấy chiếc áo dài cũ của cô đang phơi ngoài sân.

Cô ngồi trên giường. Dù rất mệt mỏi, cô vẫn nở một nụ cười - một nụ cười của bà tiên đã cạn phép mầu. Đám học trò hỏi thăm cô riu rít. Nam không dám mở miệng, đứng khép nép sau đám bạn như vừa gây ra một lỗi lầm lớn. Cô nhìn Nam bằng một ánh mắt triu mến.

- Kìa Nam, em ngồi xuống ghế đi chứ!

Nam "Dạ" một tiếng rụt rè.

Nhỏ My vừa nắm tay cô, vừa thắc mắc:

- Cô ơi, sao cô không chọn một nghề khác cho đỡ cực, làm giáo viên vất vả lắm!

Cô cười, ánh mắt rưng rưng, hiền từ quá đỗi.

- Tại vì ba cô cũng làm nghề giáo, cô muốn nối nghiệp ba mình. Vả lại được dạy dỗ học trò của mình

là cô vui lắm rồi.

Đám học trò nhìn nhau. Chưa bao giờ chúng thương cô hơn lúc này.

- À, muộn rồi, mấy đứa ở lại ăn cơm với cô cho vui. Hai đứa em cô về rồi kìa, để cô bảo chúng nó nấu cơm cho mấy đứa ăn luôn.

Những lời của cô khiến tất cả xúc động. Nhìn hai tấm ảnh ba mẹ cô treo trên bàn thờ, có ai tưởng tượng được cô đã một mình vất vả như thế nào để nuôi hai đứa em ăn học mà quên lo cả tương lai của mình.

Bữa cơm trưa thật giản dị mà lại đầy ắp niềm vui.

Buổi chiều, mấy đứa con gái hăm hờ nấu chè. Nồi chè đậu đen của Hương quá ngọt đường trong khi đậu sũng nhão, thế mà chẳng mấy chốc nồi chè đã cạn. Chén chè của Nam dù rất ngọt nhưng Nam lại cảm thấy đắng đắng...

Tối hôm đó, tại căn gác nhỏ của mình, Nam mộng lung nhớ đến cô. Nó lấy bài kiểm tra văn hôm nọ ra. Nam đã đọc bài của mình mấy lần rồi nhưng bây giờ lại muốn đọc lại lần nữa. Mở bài khá hay - Nam nghĩ vậy - nhưng càng đọc Nam thấy hình như bài văn của mình như một ngôi nhà sang trọng trong khi chủ nhà lại tiếp đón khách rất lạnh lùng. Những ngôn từ bóng bẩy chỉ thể hiện ở vẻ bề ngoài chứ thực

sự nó sáo rỗng và chẳng mang một ý nghĩa nào cả. Một bài viết chỉ tồn tại khi nó gắn liền với hiện thực cuộc sống. Nam chợt nhớ câu nói của một nhà văn "Văn chương không cần những người thợ khéo tay". Phải! Nam đã lầm. Nam thật xấu hổ vì bài làm của mình. Nam đỏ mặt khi nhớ lại những suy nghĩ xấu xa của mình về cô giáo.

Nam nhận ra mình đã nợ cô một lời xin lỗi!

Trời về đêm, sao lạnh quá!

Đ.M.T

MẶT
TRỜI
MÙA
ĐÔNG

Thùy An

1. Không biết từ bao giờ, chị Như không còn tham dự vào những trò chơi trẻ con với tôi nữa. Từng chiều, thay vì ra vườn bẻ cọng bông cần làm gương đeo mắt hoặc tước bẹ lá dừa khô làm xe kéo chạy đua từ hàng chè tàu đến gốc cây sấu đông trước nhà, chị lại ra thêm đứng vắn vợ, khi thì lắng tai nghe tiếng chim hót chuyền cành, khi thì thả hồn theo đám mây trắng lang thang. Mấy lúc gần đây, chị thường ra đứng bên cửa sổ, nghiêng mái tóc mượt mà, kín đáo nhìn sang vườn nhà bên cạnh, đôi mắt đẹp của chị khẽ chớp, không hiểu chị đang chờ đợi ai. Có nhiều lúc chơi buồn bán

một mình buồn quá, tôi dẹp bộ nổi niêu bằng đất vào học bàn, chạy đến bên chị Như, tựa đầu vào vai chị, tò mò theo dõi hướng mắt chị. Nhưng tôi chả thấy gì cả ngoài mấy bụi lá gai và hai cây trần bì quen thuộc bên vườn bác Phán Tần. Vườn nhà bác hẹp và xấu hơn vườn tôi nhiều, không biết chị Như đã nhìn thấy gì bên đó?

Mấy hôm nay trời chuyển mùa, ông mặt trời cứ mãi giấu mình sau những đám mây xám đục làm áo quần tôi giặt phơi hoài chẳng khô. Rồi những hạt mưa mỏng bắt đầu rải nhẹ bụi phấn lẫn tăn trên mặt sông Bến Ngự, mưa bay vào hòn non bộ vườn nhà tôi làm ướt áo các ngư ông, mưa lấm tẩm rắc hoa lên chiếc dù xanh của chị Như đi học về, miệng vừa run vừa hát: *Mưa rơi chiều nay vắng người*(*)...

- Lạnh quá. Lạnh vô hạn.

Chị Như quăng cặp xuống ghế, leo lên giường kéo mền quấn hai chân lại. Một lát, đã đủ ấm, chị giở mền ra, với tay lấy chiếc cặp căng phồng:

- Tâm ơi, tới chị cho coi cái ni.

Đang chán trước bài sử dài dòng tụng mãi không trôi, tôi xếp vở lại:

- Chi rửa bà?

Chị lôi trong cặp ra hai cuộn len màu xanh đậm:

- Nì, dễ thương chưa? Chị sẽ đan cho Tâm và chị hai cái áo kiểu dài tới đầu gối...

Tôi giặt cuộn len, sấm soi:

(*) Bài Mưa rơi của Ung Lang

- Màu chi mà giống mụ tra. Răng chị không mua màu đỏ?

Cụt hứng, chị Như nguyền:

- Mi nhà quê quá, màu ni mô đen nhất Huế đó.

- Màu hủ lậu nhất Huế thì có, em không ưa mô.

Chị Như cất cuộn len dưới gối rồi đứng dậy:

- Tâm còn con nít lắm, chả biết cảm thụ màu sắc chi cả. Không thèm cãi với Tâm nữa, chị đi nấu cơm đây.

- Chị nhớ rang bắp tối ni ăn học bài cho mau thuộc nghe.

Chị Như cốc vào đầu tôi:

- Không để cho cái miệng đậm da non.

2. Bụi mưa càng lúc càng dày mang theo sương lạnh. Đêm xuống dần. Mùa đông xứ Huế bắt đầu trong cái rét ngọt ngào thấm vào da thịt vừa tê tái vừa băng khuâng. Hai chị em cuộn mình trong mền, bật thêm ngọn đèn 100W cho ấm, vừa học bài vừa ăn bắp rang nóng giòn tan.

- Tâm nì, tuần sau lớp chị đi cắm trại ở đồi Vọng Cảnh đó.

Tôi rùn vai:

- Lạnh bắt chết mà cắm trại chi. Chờ ra Tết trời đẹp rồi tổ chức có hơn không?

- Khi đó không có thời gian mô. Tụi chị còn phải

thi học kỳ, thi tốt nghiệp, rồi còn ôn thi đại học nữa.

- Em sợ mai một mưa gió dầm dề, mấy chị lên đồi Vọng Cảnh hóa thành heo đông lạnh hết.

- Thành chi cũng được. Quan trọng là có những tấm ảnh kỷ niệm ba năm chung học dưới mái trường. Tụi chị bàn với nhau...

Đôi mắt tôi riu lại, hàng chữ trước mắt nhảy múa lung tung.

- Chị Như ơi, em buồn ngủ quá. Chị cất vở cho em đi.

- Ừ. Xích vô trong một chút để chị đăng mừng.

Tôi kéo mền tận cằm. Hơi lạnh len qua khe cửa lùa vào phòng buốt giá. Tôi thấy những hạt bắp nở bung ngàn bông trắng, tôi thấy chị Như nô đùa cùng các bạn trên đồi Vọng Cảnh tím ngắt hoa mua... Tôi chìm vào giấc ngủ say cho đến khi đầu mũi tôi chợt lạnh buốt, đôi má cứng ngắt như biến thành nước đá, tôi mở choàng mắt ra. Gió lùa vào từ hai cánh cửa kính mở toang, tràn ngập căn phòng nhỏ. Đưa tay sang bên tìm chị Như, cảm giác trống không khiến tôi hoảng hốt ngồi dậy. Kia chị Như! Chị đang đứng im lìm bên tấm màn cửa phất phơ, áo măng tô dày cộm phủ từ đầu đến chân. Chị điên rồi sao. Nửa đêm không chịu ngủ lại ra cửa sổ hóng làn gió đông lạnh buốt. Tôi định la lên thì bỗng... Từ phía vườn nhà bác Phán Tần, trong đêm khuya tĩnh lặng, một tiếng hát tình tứ bay sang: *Em là gái trong song cửa, anh là mây bốn phương trời*(*)... Giọng ca thật ấm hòa vào tiếng đàn

(*) Bài Người em sầu mộng của Y Vân

guitare bay bướm lẳng sâu vào không gian tím ngắt. Tôi trùm mền kín đầu, chừa hai con mắt quan sát chị Như. Chị vẫn đắm vào giấc mơ màng bên cửa sổ, đôi mi cong khẽ chớp. Dù trời càng lúc càng lạnh, nét mặt chị vẫn tươi như hoa.

3. Buổi sáng đi học, tôi mặc nính chiếc áo len •vàng của chị Như. Áo còn mới tinh, vậy mà chị định bỏ để đan áo màu xanh đậm già ơ là già. Mấy người lớn sao nhiều chuyện ghê. Gió từ mặt sông thổi lên lạnh buốt. Trời tạnh nhưng vẫn không thấy ông mặt trời. Ông phiêu du nơi nao cho cỏ cây buồn nhớ nắng, cả tôi nữa, vắng ông rồi tôi chả muốn ra vườn chơi. Chợt có hai điểm sáng màu đỏ lập lờ trước mắt tôi rồi vụt băng qua đường. A, đôi bướm! Chưa bao giờ tôi thấy loài bướm có màu sắc rực rỡ như vậy. Phải lại gần xem mới được. Không nghĩ ngợi, tôi chạy theo, không để ý chiếc Honda từ xa trở tới. Két... két... Chiếc xe thắng kịp nhưng bánh trước chạm vào ống chân tôi đau điếng.

- Ui da.

Tôi ngồi bệt xuống đường trước đôi mắt lo ngại của người thanh niên cầm lái. Người phụ nữ lớn tuổi ngồi phía sau lật đật nháy xuống:

- Trời đất, cháu Tâm đây mà.

Tôi nhận ra bác Phán Tần nhưng hoảng quá, tôi

không nói được tiếng nào. Người thanh niên hấp tấp dựng xe bên đường, chạy lại:

- Em có sao không?

Bác Phán Tần đưa tay nắm bắp chân tôi:

- Đau nhiều không cháu?

Tôi thử co duỗi chân. Không việc gì. Tôi hoàn hồn trở lại:

- Dạ... cháu đau sơ sơ thôi.

Bác Phán Tần nhìn người thanh niên:

- Chi à, đây là Tâm em của Như đó.

Hình như cái tên của chị Như đã làm cho anh chàng Chi xúc động. Anh bối rối lượm chiếc cặp vắng cạnh đó đem đến cho tôi:

- Em đi có được không? Để anh chở em đến trường nhé.

Bác Phán Tần gật đầu tán thành:

- Phải rồi. Cháu Tâm lên xe anh chở đi học, đừng ngại chi hết. Anh Chi là cháu ruột của bác đó.

Bây giờ thì tôi đã hiểu được lý do chị Như hay đứng bên cửa sổ nhìn sang vườn bác Phán Tần. Tôi cũng đã thấy được mặt mũi anh chàng có giọng hát truyền cảm đã chiếm trọn tâm hồn chị Như xinh đẹp của tôi.

Ngày xưa có gã Trương Chi

Người thì thật xấu, hát thì thật hay.

My Nương đã tương tư tiếng hát Trương Chi, đến khi gặp mặt chàng thì mộng vàng tan vỡ. Đẳng

này, khác hẳn chuyện cổ tích, tuy anh chàng này cũng mang tên Chi nhưng lại chẳng xấu trai tí nào. Dáng người cao ráo, mắt sáng mũi thẳng, giọng nói đầm ấm dịu dàng, hỏi làm sao chị Như chê cho được? Ghét ghê! Nghe nói anh Chi ở tuốt bên Vỹ Dạ, nay nhà anh coi thêm lâu nên bác Phán Tần gọi về "tạm trú" cho tiện đi học. Bác khoe với mẹ là anh đang học Y khoa năm thứ tư. Anh học giỏi đâu tôi không biết, chỉ thấy anh có mắt tinh đời, mới chân ướt chân ráo về đây đã trông cây si thật đúng chỗ. Từ năm học lớp mười, chị Như đã nổi tiếng là hoa khôi Bến Ngự, càng lớn, chị càng đẹp, càng nét na. Mỗi lần chị đi học về có hàng chục "cái đuôi" bám theo, nhưng chị không để ý đến ai cả. Chị chỉ lo học hành, phụ ba mẹ làm công việc nhà và kèm cho tôi học. Nhà chỉ có hai chị em nên bao nhiêu tình cảm chị dồn hết cho tôi. Vậy mà khi không từ bên Vỹ Dạ về sang một anh Chi mảy râu nhẵn nhụi đáng gờm. Nếu anh không có giọng ca thiên phú ấy thì đừng hòng gạt tôi ra khỏi trái tim chị Như. Lạy trời cho quỷ tha ma bắt anh Chi đi!

4. Cả tuần nay ông mặt trời cũng lạnh hay sao mà cứ đắp chăn mây ngủ mãi cho cây sầu đông trước sân nhà tôi rụng lá miên man. Người Huế tôi gọi đây là cây sầu đâu. Vào mùa hè cây rất xanh tốt, lá sum xuê mang nhiều hơi ấm nên mẹ thường dùng lá lót ổ cho gà ấp. Tôi thích chơi dưới

bóng mát của cây và đến mùa thu, khi cây bắt đầu nhú những nụ hoa màu tím nhạt, tôi lại bắc thang lên hái bày hàng buôn bán. Bây giờ trên cây chỉ còn lại những chùm trái tròn đong đưa trong gió lạnh, chắc chúng cũng buồn theo tôi kể từ ngày chị Như bỏ tôi để đi vào thế giới mộng mơ chỉ có chị với anh Chi mà thôi.

Lá rụng khắp vườn. Chỉ có hàng dừa là vẫn xanh tươi đón chào những hạt mưa rơi tí tách. Mưa khóc giọt vắn giọt dài trên mặt hồ đầy bèo tấm, mưa dầm dề từ ngày này sang ngày khác cho trời đất âm u, đường sá bùn lầy. Những sợi mưa trên đường tôi đi học châm buốt thịt da, chẳng biết có phải lòng tôi đang rầu rĩ hay không mà sao thấy vườn nhà ai cũng xám xịt, buồn thiu. Vậy là chị Như sắp về nhà người ta rồi. Nghe mẹ nói Tết này chỉ làm đám hỏi thôi, chờ anh Chi ra trường mới cho cưới. Dù sao, chị Như cũng đã thuộc về nhà khác, càng nghĩ tôi càng ghét cay ghét đắng anh Chi.

Chiều hôm qua mưa rất to, vậy mà anh Chi vẫn chạy xe về Võ Dạ lo đám giỗ. Bỗng dưng tôi có một mong ước rất độc ác, lạy trời cho xe anh Chi đi ngang Đập Đá bị nước lụt dâng lên lôi cả xe lẫn người ra cửa Thuận An cho đáng đời! Ai biểu khi khổng khi không tới cướp mất chị Như của người ta.

Sáng nay nghỉ hai giờ sau, một mình thả bộ về nhà sao mà nghe cô đơn theo từng bước. Qua khỏi cầu Ga, trời đang lâm râm bỗng đổ mưa lớn. Quên đem áo mưa, tôi đành đội cặp lên đầu chạy ù về nhà.

Đường trơn ướt làm tôi suýt té mấy lần. Đến trước cổng, chiếc dép tôi bị bung quai, bùn văng đầy áo, dính cả vào mặt, tóc tai nước chảy thành dòng. Chưa kịp tìm khăn lau, tôi đã nghe tiếng cười vui rộn ràng nơi phòng khách. Vậy là chẳng có dòng nước lụt nào lôi anh Chi đi cả, chỉ có dòng nước mắt tủi thân chảy tràn trề trên má tôi. Ba mẹ đi làm hết, còn mỗi chị Như ở nhà cũng chả thèm chạy ra hỏi thăm tôi đang như con mèo ướt. Buồn quá, tôi nằm vùi xuống giường, mặc cho mái tóc sưng nước, quần áo lấm lem. Vắng ngoài nhà, tiếng đàn cùng giọng hát anh Chi: *Có hay lúc em về, gót chân bước gieo âm thầm trên đường một mình ngoài mưa, mưa như mưa trong lòng anh*(*)... Tôi bịt tai lại. Không thèm nghe. Tôi ngủ quên trong tiếng mưa rơi đều hiu trên mái ngói, cho đến khi có tiếng kêu của chị Như:

- Trời ơi, Tâm để đầu ướt mà ngủ hả? Đau đầu chết.

Tôi mở mắt nhìn chị Như lảng xảng đi tìm khăn lông lau tóc cho tôi, đầu óc lâng lâng không cảm giác.

- Dậy ăn cơm với chị rồi đi xi nê.
- Em không đi mô hết.
- Rửa thì ra ăn cơm. Bữa ni có chả tôm ngon lắm.
- Em không ăn chi hết.
- Ủa, Tâm lạ thiệt đó.
- Em mà lạ với quen chi.

(*) Bài Em đến thăm anh một chiều mưa của Tô Vũ

- Bộ Tâm giận chị hả?

Tôi lắc đầu rồi nằm yên nhìn những hạt mưa lăn dài ngoài cửa kính. Có tiếng anh Chi:

- Như ơi, Tâm làm sao vậy?

- Nó không chịu ăn cơm, không chịu đi xi-nê anh nờ.

- Như xem Tâm có bị cảm mưa không?

Chị Như luống cuống đặt tay lên trán tôi:

- Anh Chi ơi, trán nó lạnh ngắt. Anh mau xuống bếp làm giùm Như một cái lồng ấp để sưởi cho nó.

- Được rồi. Như lấy dầu xoa tạm cho Tâm đi.

Tôi nhắm mắt hít lấy mùi hương bạc hà dễ chịu đang tỏa ra từ bàn tay mềm mại của chị Như. Sao nghe lòng rưng rưng. Bỗng một làn khói đen mù mịt từ bếp xông thẳng vào phòng làm hai chị em ho sặc sụa. Chị Như vừa thở vừa la:

- Anh Chi, bộ anh đốt nhà hả?

Anh Chi xuất hiện nơi cửa phòng, nước mắt nước mũi ràn rụa:

- Than còn nhiều củi quá, lại bị ướt, anh thổi hoài mới cháy được. Chờ nghe.

Anh biến đi một thoáng rồi trở lại với chiếc lồng ấp tròn trịa trên tay, màu than hồng ửng lên ấm áp. Chị Như loay hoay:

- Để Như sưởi đôi bàn chân của Tâm trước. Anh bắt mạch cho nó thử xem.

Nhìn nét mặt lo lắng của chị Như, cả anh Chi

nữa (anh cũng tỏ ra quan tâm đến tôi quá đấy chứ), tôi bỗng hối hận. Đúng tôi là một con bé ích kỷ, không xứng đáng với tình thương của chị Như chút nào. Tôi thương chị Như có nghĩa là tôi muốn cho chị được hạnh phúc. Vậy thì anh Chi đó. Anh có học, con nhà đảng hoàng lại đàn giỏi hát hay, rất hợp với tâm hồn bay bướm của chị Như. Hạnh phúc chắc chắn sẽ đến với anh chị, tại sao tôi lại cản ngăn một mối tình đẹp như thế? Rồi mai đây, tôi sẽ lớn, tôi sẽ có những phút giây mơ mộng như chị Như và tôi cũng sẽ yêu... Tình yêu dẫn dắt con người vào một thế giới lung linh muôn màu sắc và chị Như đang say sưa trong vầng hào quang đó. Tôi đã sai lầm khi muốn giữ mãi chị trong vùng trời thơ ấu của tôi. Tôi hư quá. Vậy mà chị Như không trách tôi một lời, còn lo cho tôi đủ thứ. Nghĩ mà thương chị Như ghê. À, mà cũng... hơi thương anh Chi nữa.

Anh Chi nắm cổ tay tôi một lát rồi buông ra:

- Không sao. Mạch vẫn bình thường.

Tôi ngồi dậy, hơ hai bàn tay lên lồng ấp, xoa xoa vào nhau rồi ép tay vào má. Ấm ghê.

- Tâm còn mệt không?

- Em khỏe rồi.

Nét mặt chị Như tươi lại. Chị vén những sợi tóc lòa xòa trên trán tôi, rồi vuốt má tôi âu yếm. Tôi được thế:

- Chị Như ơi, em đói bụng.

- Thì ra ăn cơm với chị.

- Em đi xi nê nữa.

- Hay quá. Rửa mà mai chừ Tâm làm chị lo bắt chết.

Tôi theo chị ra phòng khách. Anh Chi đưa cho tôi viên thuốc và ly nước lọc.

- Em không đau mà.

- Em cứ uống để phòng xa. Ngoan.

Thuốc không đắng nhưng tôi vẫn giả vờ nhăn mặt. Anh Chi và chị Như cùng nhìn tôi thương yêu. A, có thể vậy mà hên. Tôi sẽ có thêm một người anh nữa để tha hồ nhõng nhẽo.

Chị Như sửa soạn bàn ăn. Anh Chi cầm cây đàn vui vẻ bảo tôi:

- Anh hát tặng Tâm một bài nghe, để mừng Tâm đi học về bị mắc mưa mà không sao cả.

Giọng anh Chi lúc nào cũng hay như ca sĩ: *Em bước vào tuổi mười lăm, bao mới lạ đến dần theo tháng năm, bao ước vọng và mộng mơ...*

Tôi ngồi im trên ghế dựa, vui vui nhìn lên cây sấu đông đang rung rinh những chùm quả tròn bóng trẻ trung. Mưa đã tạnh hẳn, lần đầu tiên trong mùa, ông mặt trời len ra khỏi đám mây, soi ánh mắt rạng ngời xuống trần gian làm cây lá trong vườn tôi như mướt xanh hơn...

T.A

(*) Bài Tuổi mười lăm của Trương Quang Lục

NƠI
MẮT
TRỜI
KHÔNG
LẤN

Đỗ
Thanh Vân

1. Tiết học thứ năm, đứa nào đứa nấy ngáp ngấn ngáp dài, đến nổi thằng Ngọc ngồi phía sau tôi đã phát hiện ra khi buồn ngủ người ta không chỉ chảy nước mắt mà còn có thể chảy nước mũi nữa (eo ơi!). Không gian "trầm mặc" một cách đáng sợ, chỉ có tiếng cô giảng đều đều, tiếng quạt quay lạch xạch, và nếu có tiếng gì nữa, họa chăng chỉ có tiếng ngáy rất "kín đáo" và "tế nhị" của gã con trai ngồi mé trong bàn hai, phía gần cửa sổ. Cái thằng ngủ ngày không sợ... súng ấy được ba mẹ đặt tên là Khoa, nhưng đứa nào cũng gọi nó là Khoa hói, vì

cái trán hơi bị "cao" (theo lời biện minh của khổ chủ!). Sẽ chẳng có gì đặc biệt khi kể về một anh chàng hói (ngay cả khi hắn đang ở độ tuổi trăng tròn), nếu như không có sự đặc biệt: khi hắn thức không ai có thể ngủ, còn khi hắn ngủ, thì mọi người sẽ ngái ngủ theo(?!). Và như để cứu vãn tình hình học tập xuống dốc cao độ của cả lớp, hắn vươn vai thức dậy như một trang "nam tử hán", bắt đầu nghĩa vụ "thiên lương" và "cao cả" thường ngày của hắn. Ngược lên nhìn cô, yên trí cô đang say sưa giảng bài, hắn quay sang thẳng kể bên:

- Ê, đố mày, trên hoang đảo có một con lừa đói bụng, trước mặt nó là một thùng cám, làm sao nó ăn được bây giờ?

Thằng kể bên tỉnh ngủ hẳn, dẫn đo một hồi, nó bảo:

- Tao không biết!

- Ha ha, con lừa nó cũng nghĩ giống mày, nên muôn đời nó không sao hóa sang kiếp người được.

Trong vòng năm mười phút sau đó, câu đố được lan truyền với vận tốc ánh sáng. Kết quả là, lớp tôi ngót nghét có khoảng ba mươi chín "con lừa" trên tổng số bốn mươi, thật mỹ mãn.

Hình như cô rất phấn khởi bởi không khí lớp học trở nên sôi động hơn, bèn ra câu hỏi (mà câu hỏi nào của cô cũng treo điểm cả):

- Em nào nêu cho cô tính nhân đạo trong truyện ngắn Lão Hạc?

- Thưa cô, trong truyện ngắn Lão Hạc, Nam Cao đã nêu lên một tinh thần nhân đạo vô cùng sâu sắc.

- Em nói cụ thể xem nào.

- Thưa cô, đó chính là tình yêu thương súc vật, đặc biệt là chó ạ!

Bằng sức mạnh của một bộ óc "sáng sủa nhất làng Vũ Đại", hần đã giải thoát cho chúng tôi khỏi tiết học cuối ngày một cách hoan hỉ và tỉnh táo.

2. Đầu giờ sáng nay, Bí thư Chi đoàn lớp mang một vẻ mặt cực kỳ thiếu ngủ và u ám bước lên lớp, khẽ khàng cầm cái micro thông báo:

- Đề nghị các bạn đóng tiền ủng hộ trẻ em nghèo ăn Tết!

Có nhiều khi biết rằng người ta không sai, và việc người ta nói mình làm là đúng, nhưng đấy là với người lớn cơ, nghĩa là với những người đã trưởng thành ấy, chứ còn với những đứa đã có chứng minh thư hần hồi, nhưng mãi không chịu trưởng thành như học trò chúng tôi, thì chân lý ấy muôn đời chỉ là cái lý có chân, mà có chân thì có quyền chạy nhảy, hay đá vào mông ai một cái ra trò! Trong khi cô nàng Bí thư đau khổ đi một vòng để thực hiện công vụ trước sự kêu ca than nghèo kể khổ, thái độ "tuyệt tình" ra mặt, thì Khoa hời hợt tay vào công cuộc phá đám của mình. Hần bước lên trước mặt Bí thư, và chấp hai tay lại, ra chiều năn nỉ:

- Giang ơi, tui nghèo lắm, khi nào bà thu tiền xong, nhớ cho tui tiền ăn Tết nha!

Mặc kệ khuôn mặt dở khóc dở cười của Bí Thư, cả lớp đồng thanh phụ họa:

- Bí thư ơi, để dành cuối năm làm party liên hoan nha sếp.

- Nhớ mua nước ngọt nha sếp!

- Mua cả bánh kẹo nha sếp!

- Mời Tuấn Hưng dzới Mỹ Tâm đến biểu diễn phục vụ bà con nghen!

Từ lúc đó trở đi, cả lớp xôn xao bàn về buổi party "huyền thoại", như thể nó sắp sửa diễn ra vào ngày mai vậy. Đến lúc ra về, khi Bí thư đã "tẩu thoát" ra tận bãi giữ xe, một "con nai" ngây thơ vô số tội còn chạy theo kịp:

- Gì nữa đây? - Bí thư sợ sệt.

- Tui nói bà nghe cái này...

- Gì?

- Bữa party liên hoan mời thêm Diễm Quỳnh làm em-xi được không?

3. "Ng nghiêm!". Mặc kệ lớp trưởng gào thét đến khản cả giọng, cả lớp vẫn mặc sức nhốn nháo. Xui cho lớp học thân yêu, hôm nay cô không được vui. Mà khi cô không vui nghĩa là cô không sẵn sàng nở một nụ cười "duyên dáng" và

"thân thiện" trước những câu phát ngôn "dĩ dỏm" của học sinh, kể cả đó là lớp trưởng hay danh hài của lớp. Hình phạt "nhỏ nhỏ" mà cô dành cho lớp là đứng đó tha hồ tận hưởng mọi quyền lợi của con người như: hít thở, nhấp nháy mắt, quay bút, lè lưỡi... ngoại trừ một quyền lợi căn bản của học sinh: được ngồi và được học. Thế nhé, cả lớp cứ đứng đó mà "suy gẫm" và "tự kiểm điểm".

Lúc lớp trưởng và lớp phó học tập sắp mếu đến nơi (mà lớp trưởng và lớp phó học tập không hiểu vô tình hay hữu ý đều là nữ), thì anh hùng Khoa hói lại ra tay "nghĩa hiệp", hấn giơ tay lên xin phát biểu ý kiến với thái độ cực kỳ thành khẩn.

- Gì đây ông tướng?

- Thưa cô, có chuyện này rất khó nói!

- Nói đi!

- Thưa cô, bọn em thật sự xin lỗi cô, mong cô tha thứ và tiếp tục giảng bài ạ.

- Thôi được rồi, ngồi xuống đi, tha cho lần này thôi.

Vừa nói cô vừa nhìn về phía Khoa hói đầy "trìu mến":

- Ông tướng con rốt cục cũng thành người lớn rồi đấy.

- Thưa cô, em có ý kiến!

- Trời ạ, gì nữa đây?

- Cô ơi, hôm nay trông cô đẹp quá!

Cô chưa kịp phản ứng thì cả lớp hòa theo, như cách đấy vài phút chưa biết mùi chịu phạt là gì:

- Cô ơi, cô đẹp y như Mai Phương vậy đó!

- Hồng dám đâu, cô giống Min-chu!

Thằng Kim ở cuối lớp vụt gào lên:

- Đứa nào, đứa nào nói cô giống Pikachu?

Tiết học vẫn tiếp tục, cả lớp đều rất "thoải mái", kể cả lớp trưởng (vì cô không ghi sổ đầu bài), lớp phó học tập (vì cô không ghi sổ điểm), lẫn "ân nhân" của lớp. Chỉ có một người không mấy thoải mái trong tư thế đứng viết bài, đó là con pikachu "ngu ngốc" đã dám "đồng hóa" cô thành 'đồng loại' của mình.

4. Hôm nay, như mọi ngày, khi mặt trời vẫn mọc ở đằng Đông và lặn ở đằng Tây, khi bên khung cửa sổ lớp học chim vẫn hót ríu rít trên cây, khi Khoa hói ngồi ôm micro mãi mê chuỗi liên khúc *Hòn vọng phu 1, 2, 3, Tình anh bán chiếu, Dạ cổ hoài lang* lẫn *Mùa bông điên điển* trong sự nhiệt tình "chửi rửa" của ba mươi chín con người còn lại, thì cô Sủ bước vào:

- Chào buổi sáng, cả lớp lấy giấy ra kiểm tra mười lăm phút!

Mặc dù vội vàng vừa làm giấy, vừa "câu nguyện", cả lớp vẫn nghe thấy vọng lên từ góc bàn hai phía gần cửa sổ mấy lời "mê sảng":

- Merry Christmas and happy new year! Happy birthday and Valentine day! Happy Mother day, Father day and Teacher day!

Đ.T.V

GIẤC MƠ

NHỎ

ĐÊM

GIÁNG

SINH

Trần
Tùng Chinh

Lành hỏi: Thi xong
lắm tụi mình về
nhà hay ở lại Long Xuyên đi
chơi Noel?

Nhóm "Lục cô nương"
gồm sáu đứa con gái "ồn
ào" nhất lớp Vân nhao nhao
hưởng ứng:

- Sao lại về? Noel ở
quê đâu có gì vui?

Châu chen vào:

- Quê tao ở toàn theo
đạo Phật giáo Hòa Hảo, đâu
có tổ chức Giáng Sinh gì!
Buồn lắm. Tao tình nguyện
ở lại.

Oanh ra vẻ hiểu biết:

- Nhưng bây giờ
Giáng Sinh là ngày hội của
toàn cộng đồng rồi. Quê
tao, người dân tộc Khơ Me

cũng đi nhà thờ coi người ta trang trí hang đá nữa.

Châu hỏi:

- Vậy là mày về quê để đi nhà thờ với anh "kép" Cam pu chia của mày hé?

Oanh nhảy lên:

- Con quỷ sứ! Nói tầm bậy. Tao cũng ở lại luôn!
Hi hi...

Cả nhóm con gái bắt đầu hào hứng bàn tán chương trình Noel. Vân băn khoăn. Tự dưng, thi xong Vân muốn bay về nhà ngay lập tức. Mà sao Vân lại thay đổi ý định nhanh như thế? Khi chép lịch thi, thấy môn thi đầu tiên là ngày đầu tháng 12, kỳ thi kéo dài 3 tuần đến 23 tây tháng 12 thì kết thúc. Còn đúng một ngày là Noel. Lớp Vân háo hức lắm. Tất nhiên, Vân cũng vậy. Năm ngoái, năm thứ nhất, khai giảng muộn nên ngày thi đầu là ngày 25 tháng 12, ngay sau đêm Chúa Giáng Sinh. Có thêm đi ngắm nghía thành phố có khác gì so với ở quê không cũng đành cắn răng mà chịu để ở nhà học bài. Năm nay, năm thứ hai, kỳ thi qua đúng thời điểm lý tưởng, ai cũng cố gắng học bài cho tốt để sau khi thi tha hồ "xả hơi" bằng một chương trình đón Noel đầy lý thú. Cả bọn, những khi học bài mệt mỏi bắt đầu chụm đầu bàn tán. Đứa thì có sáng kiến sẽ ra sau ký túc xá trường bẻ lấy nửa thân cây dương thay vào cây thông để trang trí. Đứa thì vạch ra một chương trình hấp dẫn: Chiều ăn uống, chuẩn bị sớm; tối đi bộ tà tà ra nhà thờ lớn chen chúc vào xem hang đá, sau đó cả bọn góp tiền vào cà phê "Góc Phố" vừa uống nước, vừa

ngắm nhìn thiên hạ ăn mặc đẹp đi chơi; và bình chọn xem cặp tình nhân nào là xì - tin nhất. Vân nghe mà miên man nghĩ tới Lộc. Để rồi hy vọng sẽ tiếp tục có một thành viên của "Lục cô nương" tách ra khỏi nhóm đi chơi riêng với lý do chính đáng là đã chính thức có một *boyfriend* "trân trọng rước đi". Nhóm của Vân tuyên bố rất "thoáng" là không hề ràng buộc thành viên của mình một cách cứng nhắc. Chủ trương của nhóm là "giải phóng tình cảm", "giải phóng phụ nữ". Ở lớp Văn, nơi mà con gái đông như kiến, lại ràng buộc kiểu đó, chẳng khác nào tạo cơ hội cho các cô nương "ế" dài dài. Vả lại có buộc cũng không buộc được. Hồi năm ngoái, nhóm là "thất cô nương" đấy chứ! Nhưng đã có một thành viên tự nguyện xin ra khỏi nhóm vì lý do "tình cảm riêng tư". Nhỏ Lành, nhóm trưởng tuyên bố xanh dờn, ai có bồ thì cứ tự nhiên bước ra ngoài một cách vui vẻ, nhóm chỉ dành cho những đóa hoa chưa có chủ mà thôi. Cứ "lục cô nương" rồi đến "ngũ cô nương", "tứ", "tam" rồi đến "nhị". Chẳng nào "độc cô cầu bại" thì giải tán, "khỏe". Không có dài dòng chi hết.

Nhưng đó là chuyện tình cảm đã rõ ràng. Còn chuyện của Vân với Lộc thì vừa mờ như trời tối vừa rối như canh hẹ. Hồi mới lò dò vào trường, gặp Vân, Lộc kêu bằng chị. Để coi, ừ, đúng rồi. *Chị lớp phó đời sống ơi* (tại vì Vân là lớp phó đời sống mà), *chị hỏi giùm là đơn xin vô Ký túc xá nộp ở đâu vậy?* Lúc đó, Vân nhớ, Vân đã trở mắt nhìn Lộc như thế nào. Một chàng trai có đôi mắt biết cười, một mái tóc đen và khuôn mặt rất thư sinh. Vân nhìn Lộc đến nỗi quên

mất là Lộc hỏi gì. Lộc chắc là cũng ngạc nhiên lắm nên đã hỏi lại một lần nữa, không quên kèm theo một câu rất ngây thơ kiểu con trai công tử nhà lành: *Ủa, chị có gặp tui hồi nào chưa mà sao nhìn tui kỳ quá vậy?*

Sau này, Vân còn biết rõ là cả hai có cùng năm sinh và Lộc còn lớn hơn Vân đến mấy tháng. Nhưng cái tính tình "ngây thơ" của cái anh chàng "con nít lâu năm" thì quả là làm cho Vân dở khóc dở cười. Mà Vân là con gái, không khéo mà mấy đứa trong "lục cô nương" phát giác được biết đâu tụi nó sẽ bêu rếu Vân là "cọc đi tìm trâu" thì tự ái lắm. Giống như ông Đỗ Trung Quân viết là *"ai cũng hiểu, có một người không hiểu"* thì thà chết sướng hơn!

Trước hết phải làm sao "tẩy" ra khỏi đầu Lộc cái tiếng "chị" dễ xa nhau đó. Ngay cả cái anh chàng *chíp hôi* trong bài thơ *Lá Diêu bông* của Hoàng Cầm yêu cô gái Kinh Bắc nhưng lỡ kêu cổ bằng chị nên suốt đời chỉ lẻo đẻo theo đằng sau mà dòm ngó hạnh phúc của con người ta thôi đó. Còn Lộc, chưa biết thế nào mà cứ "chị chị - tui tui" kiểu này chắc là Vân ôm mối tơ lòng rối nùi mà thi lại dài dài quá (tại tối ngày cứ ước gì cái đôi mắt biết cười đó đừng có cười tùm lum với ai khác ngoài mình thì làm sao có thể tập trung tư tưởng mà học bài đây?)

Lần đó, quãng sau hai tuần đầu năm, cô chủ nhiệm tổ chức cả lớp đi dã ngoại ở núi Cấm để các bạn làm quen với nhau cho có tình "đoàn kết". Đó là do ý của cô chứ không phải ý của Vân đâu nhưng Vân có thay mặt ban cán sự lớp phân công các bạn

nam giúp đỡ lớp phó đời sống một số việc hậu cần và có giả bộ tình cờ như ngẫu nhiên phân công đúng ngay bạn Lộc chở Vân đi mua bánh mì. Cũng như các bạn nam khác của lớp Văn hiếm hoi nam giới này, Lộc rất nhiệt tình:

- Chị đứng chờ đây nhe, tui chạy ra lấy xe đạp rồi mình đi liền.

Vân thấy chữ "mình" dễ thương bao nhiêu thì chữ "chị" thấy ghét bấy nhiêu. Nhưng Vân đã có kế hoạch rồi. Vừa ngồi lên sau yên xe của Lộc, Vân đã nói liền:

- Ủa, bộ tui già lắm sao mà ông kêu tui bằng chị hoài vậy?

Vân nhong tai lên nghe phía trước Lộc lí nhí cái gì đó không rõ. Kệ, Vân tấn công tiếp:

- Tui nắm danh sách lớp, thấy ông lớn hơn tui đến mấy tháng. Từ nay không được kêu bằng chị nữa nghe! Ai kêu người nhỏ tuổi hơn mình bằng chị nữa là...chó cắn đó!

Bỗng nhiên, xe thắng một cái "rét" làm Vân ngã đầu về đằng trước "cụng" vào lưng Lộc. Trong một thoáng, Vân nghe mình như choáng váng. Hình như là áo sơ - mi trắng của Lộc không chỉ có mùi vải mới? Tuy nhiên, phản xạ tự nhiên làm cho Vân kêu lên:

- Ui da, cái gì vậy?

Lộc lại lí nhí:

- Tại... con chó, con chó nó băng qua đường mà không ra hiệu...

Vân bật cười:

- Không phải đâu, nó cố tình xuất hiện để nghe ông mà kêu tui bằng chị nữa là nó cần ông liền đó!

Chỉ đơn giản vậy thôi mà kết quả thật không ngờ. Sau bữa đó, Lộc thôi không kêu Vân bằng chị nữa. Nhưng Lộc cũng hay nói trống trống, lâu lâu mới nghe được một câu hiem hoi như:

- Lớp phó ơi, chừng nào có học bổng, tui hết tiền rồi!

Nghe vậy, Vân làm mặt giận:

- Nhiều lớp phó lắm, ông nói lớp phó nào?

- Thì lớp phó đời sống - Lộc lúng túng.

- Nhiều lớp phó đời sống lắm, lớp nào cũng có. Ông hỏi lớp phó đời sống nào?

- Thì lớp phó đời sống của lớp mình đó! - Lộc đỏ mặt.

Vân nhất quyết không buông tha:

- Ủa, ai? Tên gì?

- Tên là "mây"! - Nói xong cái câu bất ngờ đó, Lộc lủi mất bỏ lại Vân ngơ ngẩn...

Chỉ có một câu vậy thôi mà Vân mất ngủ đến mấy ngày. Lộc nói vậy là sao? Chắc là Lộc đã suy nghĩ nhiều lắm về tên của Vân rồi. Là mây, là mây. Mà Vân là Thanh Vân, chắc là theo Lộc nghĩ, tức là Mây Xanh. Ôi, thật là ý nghĩa. Mây thì không thể có màu xanh lá cây rồi. Mà màu xanh dương lại là màu hy vọng. Lộc mà nghĩ như vậy, phải chăng anh chàng

không quá ngây thơ và trẻ con như Vân tưởng? Màu xanh hy vọng đó trong hoàn cảnh này chắc là phải dành cho Vân rồi, Vân có quyền hy vọng về một ngày tốt đẹp hơn trong quan hệ của hai người không?

Nhưng hy vọng đó chỉ ưu ái dành cho Vân có ba ngày thôi!

Ngày thứ nhất, Vân thấy Lộc rất bình thường. Trong lớp ngồi học chăm chú, thỉnh thoảng, quay sang Bình ngồi bên cạnh, nói nhỏ điều gì đó rồi lại ngược lên bảng. Ngày thứ hai, hai người tình cờ đụng ngay cửa lớp, Lộc nheo mắt cười, nhưng ngay lập tức Vân phát hiện ra là Lộc cười với Huy vừa đi ngay phía sau Vân. Sau đó hai người khoác tay đi vào lớp rất thản nhiên như không nhìn thấy Vân. Ừ, thì Lộc vốn nhút nhát mà, thêm nữa trước mặt rất nhiều các bạn trong lớp thì Lộc đâu thể nói tiếp gì về cái tên mây hôm trước? Ngày thứ ba, Vân lên tổ chức thuyết trình, may mắn sao giờ Văn học dân gian hôm đó thầy cho mỗi người tự chọn một câu ca dao ưa thích mà phân tích, thảo luận với lớp. Vân phân vân giữa hai bài.

Bài một là:

Mấy khi rồng gặp mây đây

Để rồng than thở với mây đôi lời

Lỡ mai rồng ngược mây xuôi

Biết bao giờ gặp nổi lời nước non ?

Bài kia là:

Trên trời có đám mây xanh

Ở giữa mây trắng, xung quanh mây vàng

Ước gì anh lấy được nàng

Vân suy nghĩ rồi quyết định chọn bài thứ hai vì bài một rất hay nhưng lại nói về chia tay xa cách không "hên" một chút nào. Còn bài hai, lại có mây mà là mây xanh nữa thì "ẩn dụ" quá rồi còn gì. Sinh viên lớp vẫn chẳng lẽ không hiểu điều ngụ ý ấy. Thế là Vân mời các bạn tham gia thảo luận và giả bộ kêu một số bạn trước khi mời Lộc đóng góp ý kiến.

Lộc đứng lên và nhúu mày tỏ vẻ suy nghĩ câu hỏi của Vân:

- Theo bạn, bài ca này có thể dùng cho nhân vật nữ tỏ tình được không, "*Ước gì em lấy được chàng*" chẳng hạn...

Ai ngờ Lộc suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói:

- Theo tui thì không. Nói như vậy hoàn toàn không hợp với nhân vật trữ tình bài ca một chút nào. Bởi lẽ, cô gái phải có một cách khác để bày tỏ ước muốn tình yêu của mình chứ không thể sỗ sàng như vậy.

Lộc có nói ẩn ý gì không thì Vân không biết nhưng Vân đã tiếp thu trọn vẹn câu nói đó như là một lời nhắc nhở. Thế là Vân quyết định mình sẽ không bày tỏ điều gì với Lộc nữa. Nói thẳng ra là Vân cố gắng không thêm hy vọng gì ở Lộc nữa.

Nhưng hình như muộn mất rồi. Sau cái giờ thảo luận định mệnh đó, lớp bắt đầu xầm xì, bàn tán. Và khủng khiếp hơn nữa là tụi nó ghép đôi Vân với Lộc.

Hôm rồi sinh hoạt chủ nhiệm, cả lớp chia tổ hát đối nhau bằng mấy bài hát sửa lời. Chính thằng Hưng bắt giọng cho tổ nó hát bài *Chuyện tình Lan và Diệp* mà đã sửa lại tên hai nhân vật chính là *Chuyện tình Vân và Lộc*. Vân nghe hai má mình nóng bừng và muốn làm con nhên nhện giăng tơ trốn dưới gầm bàn cho đỡ mắc cỡ. Tụi nó thì nghe ngao: *Tôi kể người nghe, chuyện tình Vân và Lộc, một chuyện tình cay đắng...* Còn Vân thì tự nhủ một cách chua chát: Đúng là cay đắng thiệt rồi chứ còn gì nữa...

Từ cái ngày đó đến nay thì Vân ngại gặp Lộc lắm. Bởi vì hai đứa gặp nhau không còn tự nhiên nữa. Thật ra là Vân tránh gặp mặt Lộc. Nhưng ngày nào mà không nghĩ tới Lộc là Vân không chịu được. Vân cũng không ngồi bàn nhất ở dãy của Lộc như từ hồi đầu năm tới giờ nữa. Bởi lẽ Vân không chịu nổi Lộc đang nhìn mình từ phía sau. Vân xách tập vở chuyển sang dãy giữa rồi chọn lấy một cái bàn cuối để trống mà ngồi. Từ vị trí này, Vân có thể nhìn thấy mái tóc đen của Lộc phủ lên cái ót cao cao mà thanh tú, thỉnh thoảng lại được ngấm nhìn nửa gương mặt thư sinh ấy khi Lộc quay sang Bình thì thầm điều gì đó, và nhìn cả cái áo sơ - mi trắng mà Vân thắc mắc đó có phải là cái áo hôm nào Vân đã cụng đầu vào nó hay không?

Cứ thế mà năm thứ nhất qua đi, năm thứ hai tới. Mọi chuyện cũng dần nguôi. Cả lớp sau vài lần ghép đôi chỉ như là một trò đùa vui đã chẳng thêm quan tâm nữa khi thấy hai *đương sự* dường như chẳng

có tình ý gì với nhau. Chỉ có Vân, không người được cái ý nghĩ là một ngày nào đó, cái chỗ của Bình đang ngồi bên cạnh Lộc kia, Vân sẽ ngồi thay thế. Những buổi học bài trên thư viện, Vân sẽ không ngồi cùng "Lục cô nương" mà đầu óc để đâu đâu nữa; Vân sẽ cùng ngồi với Lộc trên băng đá dưới một gốc cây nào đó trong trường để cùng tra bài, thảo luận cùng nhau. Những chiều thứ bảy về quê, Lộc sẽ đưa Vân ra tận bến xe rồi mới quay về mà mong chủ nhật qua mau để thứ hai gặp lại...

Nhưng càng nghĩ càng buồn. Mùa thi đi qua, Vân không còn hứng thú gì với lễ Giáng Sinh nữa. Đôi khi học bài mệt mỏi, Vân cũng chợt nghĩ biết đâu mình sẽ nhận được tấm thiệp từ Lộc cùng một lời hẹn hò đi loanh quanh đâu đó. Nhưng rồi Vân biết rằng hy vọng chỉ để mình thêm thất vọng mà thôi. Thôi, Noel năm ngoái bận thi còn năm nay thi xong rồi Vân sẽ bay về nhà. Ở quê, đúng là Giáng Sinh cũng giống như một ngày bình thường thôi, nhưng kệ, ngày bình thường trong một cuộc đời sinh viên cũng bình thường vẫn hay hơn... Nhiều khi như thế đỡ phải vướng vào những rắc rối linh tinh khác.

Lành thắc mắc:

- Nhỏ Vân này có chuyện gì vậy ta? Thi xong rồi mà sao vẫn cứ ngơ ngơ như đang học bài Triết vậy?

Châu nheo mắt:

- A, hay là đang có cơ xin ra riêng rồi? Đây, thật tình khai báo đi, rồi *cách mạng* khoan hồng cho!

Vân cười nửa đùa nửa thật:

- Nè, nói thiệt là tao muốn ra khỏi nhóm "độc thân" này lắm rồi nhưng còn thiếu một điều kiện!

Cả nhóm lại nhao nhao tỏ vẻ quan tâm đầy độ lượng:

- Điều kiện gì?

- Từ giờ đến Giáng Sinh, tao nhận được thư tỏ tình của người tao yêu.

- Xi, tưởng gì?! - Oanh nói - Mà khai ra tên người mày yêu đi, tao dùng vũ lực bắt nó viết thư tỏ tình cho mày liền.

Rồi cả nhóm xô nhau cười. Vân nghĩ, ừ thì chắc là không phải tại nó cười trên nỗi đau khổ của Vân đâu, vì tại nó vẫn nghĩ là Vân đùa. Cho đến giờ phút này, những tình cảm Vân dành cho Lộc, nếu Lộc không biết thì chỉ có một mình Vân biết mà thôi. Đêm mai, Noel, khi đã về ngôi nhà mình ở quê, chắc chắn là không có những ánh đèn chớp tắt xanh đỏ lấp lánh như ở thành phố này, cũng không có dòng người tấp nập ngược xuôi cùng xe cộ, Vân sẽ ra ngồi ở sau hè nhà mình, nơi ngó ra sông. Trong cái se lạnh của một đêm mùa đông Giáng Sinh, Vân sẽ nhìn trên trời cao và thì thầm một điều ước. Rồi làm như mình là một con chiên ngoan đạo, Vân sẽ nhìn những ngôi sao đang lung linh trên nền trời đen thăm thẳm để gửi gắm một lời nguyện cầu, đồng thời cũng là một bí mật của riêng Vân.

Đêm đó, chắc là Vân sẽ mơ... Một giấc mơ thật

đẹp. Trong giấc mơ, Lộc sẽ gửi cho Vân một tấm thiệp Giáng Sinh tự tay Lộc làm lấy với hình người tuyết ngộ nghĩnh màu trắng trên nền xanh màu hy vọng. Cùng với lời chúc những điều tốt lành mà những người yêu nhau hay cầu mong, sẽ là một đề nghị vô cùng bí mật - mà với lời đề nghị này, nhóm "lục cô nương" sẽ vui lòng tiễn Vân ra khỏi nhóm; rằng *"Cho Lộc cùng Mây bay lên những vì sao xanh trên trời cao, Mây nhé!"*.

Và lạ lắm, Vân còn thấy khi ấy, mình đang mỉm cười cùng đôi mắt biết cười của Lộc. Và tất nhiên là cười trong mơ thôi...

T.T.C

CỎ MẬT

Võ
Thu Hương

Nó chưa thấy ai có một "tình yêu" đặc biệt như Thùy: yêu cỏ. Thùy có cả một quyển sổ dày cộp dày công sưu tập các loại cỏ, từ năm đầu tiên học cấp hai cho đến năm cuối cùng thời đại học. Hàng ngàn lá cỏ đã héo úa vì màu thời gian, ngả một màu nâu vàng hoặc xám xịt, có ngọn cỏ chỉ còn trơ lại những đường gân mỏng mảnh... Trông chẳng thể nói là đẹp, nhưng Thùy cưng chúng như đám trứng mỏng. Nó thường ngồi hàng giờ để lật giở như nhìn ngắm xa xôi về những hoài niệm. Thùy chỉ cho tôi những chữ ký và dòng tên

viết nắn nót phía dưới mỗi trang sổ. Có cả chữ người lớn lẫn trẻ con - đó là chữ những người bạn cũ Thùy đã gặp, đã yêu mến và ép tặng nó lá cỏ. Là ép tặng hay bị ép buộc phải tặng thì tôi không dám chắc lắm, khi mà ngay sau đó, nó nhìn tôi hăm dọa: "Con ranh, mày chưa có lá cỏ nào tặng tao đấy nhé". Tôi ậm ờ, đánh trống lảng "Mày yêu quý nhiều người đến thế cơ à?". "Thế là ít, từ dạo cấp hai tới giờ, hơn chục năm còn gì... Mà tìm người để yêu quý cũng đâu khó, vì ai cũng có cái phần tốt đẹp của họ cả. Tốt hơn hết cứ nhớ về phần tốt đẹp ấy cho nhẹ lòng nhau. Cuộc đời đó, có bao lâu mà hững hờ...". Nó kết thúc câu triết lý lượm lặt đâu đó trong sách vở và trong phần đời hai mươi hai tuổi của mình bằng giọng hát ngân nga, vừa hồn nhiên vừa trầm cảm, rất lạ. Thùy chợt hỏi tôi: "Mày có nghĩ mỗi người là một phần cỏ không?". "Mỏng manh và nhỏ bé vậy hả?" tôi thắc mắc. "Sao lại không nghĩ ngược lại rằng khi gió bão có nhiều cây lớn bị giật đổ, nhưng cỏ bé nhỏ thì vẫn sống. Một nhánh cỏ mật thôi có khi tỏa hương dịu ngọt cả một vùng. Và quan trọng là cỏ luôn xanh khi sống!". Thùy lý sự. Nó đưa tay gắn những ngôi sao phản quang bé xíu lên trần nhà, rồi treo ngay ngắn tấm hình kỷ niệm thời cấp 3 và bức tranh Đông Hồ "hái dừa" lên tường. Rồi tự gọi những việc nho nhỏ ấy là lãng mạn hóa đời sống khói và bèo sông.

Tôi thoáng nghĩ về cuộc đời và những gương mặt thân yêu bèo bạn. Lâu lắm rồi, ít khi tôi nghĩ tới định nghĩa này, khi cuộc sống hiện tại của tôi phần

lớn chỉ bó hẹp trong cái góc giường cá nhân: rộng chưa đầy mét rưỡi, dài và cao chưa đầy hai mét. Đây là tính cả phần "cơi nới hành lang" giường mới được. Ở đó, tôi có hai giá sách cả mua, cả mượn, cả được tặng và... đi chôm về, vừa đủ để thấy mình giàu sách hơn so với bọn trong phòng. Ngoài ra còn một đám gấu nhồi bông mặt mũi rất hài. Khi buồn tôi thường bôi màu lên hoặc bẻ cong râu của chúng, có con thì bút xóa lem nhem ngay dòng chữ "I LOVE YOU" in đậm ngay trái tim nó vác trước ngực. Xóa dòng chữ ấy đi, cảm thấy trách nhiệm mang vác trái tim của chú gấu con được nhẹ hơn, nhưng dường như lại buồn hơn, mặt không ngổ và tếu như trước. Đó là con gấu đạo trước anh tặng tôi.

Với những người bạn trong phòng, nhiều khi tôi cách biệt hơn trong cái gác nhỏ ấy. Con người tôi có một đặc điểm khá mâu thuẫn là lảm chuyện nhưng ghét buồn dựa lê và chỉ buồn với một số rất ít đối tượng. Chính vì thế, khi mới bước vào ký túc xá, mẹ đã dặn đi dặn lại là bớt lảm chuyện và bớt ương bướng đi. Tuy nhiên, chỉ bớt được chút ít lảm chuyện nhưng lại có thêm trong mình cái tính nóng mà nhiều khi nổi lên bất tử, tôi không thể tự kiềm chế. Đôi khi tôi bị gán cho cái "tội danh" là kiêu căng. Lý do bọn ấy quy tội vì "Nó học báo chí. Học báo chí, đứa nào chẳng thế!". Cũng may là lý do buồn cười, vô lý đó chứ không phải vì gì khác, nếu không tôi đã phải xem lại mình. Cũng may mà những người bạn đáng yêu của tôi vẫn còn nhiều hơn đáng ghét, chí ít cũng

chiếm tỷ lệ 51%. Như thế nghĩa là chưa đến mức báo động đỏ về tính cách và cái đạo bạn bè của tôi. Tôi ngái ngủ kéo tấm chăn nhung lên trùm kín đầu. Nắng đã lên cao mà vẫn còn lạnh. Quái thật!

Tôi đã nhầm khi nghĩ với tính cách vui vẻ, hồn nhiên như Thùy sẽ được bạn cùng phòng quý mến. Có lẽ, ở với những người cùng lứa, cách gần gũi nhau nhất chính là trò chuyện, tách biệt ra sẽ rất dễ bị ghét. Khác với tôi có thâm niên ở ký túc xá tới năm thứ tư thì nó mới khăn gói vào năm đầu tiên nên chưa có một số kinh nghiệm "để đời" để có thể sống vô tư giữa tập thể này. Và nó bị mất cái áo Jean có mũ rất dễ thương ngay từ tháng đầu tiên vào. Thùy âm thầm ngồi buồn, rồi một chốc, nét hồn nhiên lại trở về trên gương mặt nó "Tao chỉ mong đừng đứa nào cuỗm bộ sưu tập cỏ của mình đi". Con Quảng trong phòng nghe được, ngồi buồn dưng với mấy đứa cùng hội, cả lũ kết luận chắc nịch "Đúng là hâm, đúng là sinh viên báo chí!". Tôi vô tình nghe, định cãi xẵng lại, rồi thôi. Không phải vì sợ bị quy tội "Đúng là sinh viên báo chí" mà vì cảm thấy sợ sự nhỏ mọn và rối rắm của những người thích buồn dưng lê, những chuyên gia bối rối, nói xấu người khác.

Nếu như Thùy có nhiều tình cảm với những ngọn cỏ vô tri như vậy, thì trái lại tôi chẳng có ấn tượng gì nhiều về loài cỏ. Nhà ở phố, đi học ở một thành phố khác "bự" hơn nơi gia đình tôi đang ở, tôi hầu như chỉ tiếp xúc với cỏ trong công viên, với những con chữ quen thuộc "Không giẫm lên cỏ".

Ngoại trừ, một bờ cỏ ven sông, xanh thỏn thức và buồn nao nao mỗi khi nhớ tới. Đó là nơi tôi và anh hay ra đó trò chuyện lúc còn yêu nhau. Mỗi khi chợt nhớ đến bờ cỏ ấy lại ray rứt về một cuộc tình không đủ mạnh để có thể níu giữ, nhưng không hề nhạt nhòa để có thể dễ quên. Vì thế tôi ngại nghĩ tới, màu xanh bờ cỏ ấy có thể gọi về biết bao kỷ niệm của mối tình đầu của tôi.

Cuối đông, Sài Gòn vẫn thật nhiều nắng ấm. Cái lành lạnh mỗi sớm và những đàn chim cánh mỏng gọi nhau họp đàn trên từng tán cây âm u gợi nhớ một chút về mùa đông phương Bắc. Chỉ đến chín giờ nắng đã lên cao, lại là nhịp sống ồn ã và khói xe khiến phát ngại mỗi khi ra đường. Người Sài Gòn độ này màu sắc xuống phố, áo lạnh to xù kể cả khi không lạnh. "Dù sao cũng là mùa Đông, không mặc vào dịp này thì để dịp nào?", con Thùy dễ dãi. Tôi khó chịu một cách vô cớ, và chùng lòng lại khi nhớ ở nhà mẹ có mấy cái áo màu xám bạc, là áo cũ của tôi từ khi đi học xa nhà không dùng đến nữa. Mỗi sáng mẹ lại rướn mình trong gió lạnh cùng với xe than to kèn càng. Áo bạc lúc nào không hay chứ nói chi tới chuyện nghĩ tới áo đẹp. Chỉ những ngày Tết, khi tôi về, se xua chưng diện đồ, mới nhắc mẹ mua áo. Mấy lần, tôi muốn mua tặng mẹ áo ấm, nhưng mẹ viện lý do "Sắp hết đông rồi con ạ, vả lại mẹ còn nhiều áo, để mùa sau mua", nên thôi. Thùy chỉ cho tôi một cửa hàng áo len bên hông chợ Bến Thành, rồi tư vấn chọn áo cho mẹ tôi. Tôi ra về kể cả "Mày

chẳng biết về cái lạnh miền Bắc gì cả, ngoài chỗ tao phải mặc một đồng áo thế này mới hết lạnh". Con Thùy bĩu môi: "Ừ, tôi ở Đà Lạt mà không biết lạnh hả, lên cao nguyên mà xem, cái lạnh sẽ "nướng" mày cóng luôn chứ chẳng chơi! Quan trọng đó là cái áo mày tặng, tao tin là sẽ có lúc phù hợp mẹ đem ra mặc". Nó không để ý đến tôi, xởi lởi chọn lấy một cái, ước hời ý tôi. Tôi bật cười nhìn nó "Sao không chọn cho mẹ mày một cái?". Giọng Thùy nói tếu táo ỉn chúi chua chát: "Mẹ tao diện nhất nhì Đà Lạt, gu thẩm mỹ tao bì sao kịp". Tôi tỏ vẻ khó hiểu, nhưng không hỏi gì thêm khi thấy Thùy im lặng. Nó rất ít nhắc về gia đình. Lúc nổ máy xe, nó ngoái nhìn tiệm áo len một lần, nói tiếc rẻ "Tao vẫn muốn giá mà có một lần mẹ mặc áo tao mua, đã hai lần tao mua tặng nhưng mẹ chỉ vứt xó tủ, nên thôi... Dù sao, mẹ cũng đáng thương hơn đáng giận. Mà tao tin là sẽ có lúc mẹ tao mang ra mặc". Nó lặp lại suy nghĩ một cách bất chợt.

Thùy trách tôi dạo này sao nói ít. Trong khi thằng bạn thân nổi khố từ hồi cấp ba của tôi thì mừng rơn khi phát hiện ra rằng tôi đã cải tạo được mình, khi nói ít hơn trước. Thực ra, theo mẹ thì tôi có thâm niên nói nhiều từ lúc vừa biết nói, mặc dù lúc đó ngọng lịu ngọng lơ. Nhưng tự tôi cũng không hiểu nổi, mình lại thay đổi đến độ ấy chỉ vì một cú sốc về chuyện tình cảm - khi tôi phát hiện ra sự thay đổi của anh và hai cô bạn cùng phòng mà tôi từng rất tin. Tất cả trước đây là người tôi yêu thương, giờ lại đứng

trên một đường thẳng song song, điểm gặp nhau xa tít. Nỗi thất vọng về cuộc tình còn hằn vệt thì hai cô bạn cùng phòng hùa vào nói xấu. Cho rằng vì tôi tham vọng quá, mê Sài Gòn xa hoa, mê những công việc có tiền và có danh mà ở lại. Tiền và danh thì cần thật, nhưng để đổi lấy tình yêu thì đó là cái giá quá đắt đối với một đứa con gái lãng mạn. Tất cả mọi chuyện xảy ra ngay trong kỳ thi học kỳ của năm cuối, vô tình kéo theo sự ảnh hưởng tới học hành, công việc. Tôi vốn không khéo léo trong việc dàn xếp những rắc rối xảy ra với mình, cứ một hai chuyện rối thì tất cả sẽ cùng rối tung lên, và thế là gây sốc! Chỉ có thể dạy cho mình một bài học rằng không nên đặt niềm tin nhiều quá vào bất cứ ai, bất cứ điều gì, vì như thế khi thất vọng chỉ càng đau thêm mà thôi. Thù hay chọc cho tôi cười hoặc tíu tít đủ thứ chuyện buộc tôi phải nói nhiều lên mỗi lúc buồn. Rảnh rỗi hơn, nó mở cuốn sổ chép đủ thứ nhạc xanh, đỏ, dân ca,... rồi nghe ngao rủ tôi hát cùng. Thù bảo, đó là cách giải "xì trét" đỡ tốn kém mà vẫn hiệu quả. Sự im lặng chỉ là cách nén nhịn nỗi buồn nhất thời, để nó ẩn khuất đâu đó trong lòng và có thể trở lại dâng cao hơn khi có dịp.

Những ngày thi chạy nhanh cuống quýt. Những buổi rảnh rỗi một chút, tôi bất chợt nhớ tới cây trúc Nhật mình nuôi trên bậu cửa sổ. Tưới nước cho nó mà xót xa khi cây lớn không nổi vì đất chật quá. Chủ nhân nó lại vô tâm, có khi cả tuần quên tưới nước. Tôi tự thanh minh cho mình rằng nắng độ này người

cũng muốn héo chứ nói chi đến cây! Mặt mũi đứa nào đứa nấy nổi mụn vì ăn ngủ không điều độ, năm cuối thường vẫn vậy. Nhìn Thùy lại càng xót hơn khi hàng ngày nó vẫn phải uống thuốc điều độ, da xanh rớt, mong manh. Nó tránh ánh mắt ái ngại của tôi "Nhìn tao vậy thôi, chứ tim tao dạo này khỏe lắm".

Những buổi thức khuya học bài, tiếng đàn guitar nhà đối diện như gần cả không gian đặc quánh. Đêm thanh bình chi lạ, nhẹ nhõm và bẽ bàng. Trăng ghé đầu ghé mắt qua cửa sổ, thả màu vàng nhạt nhòa lẫn cùng ánh điện. Hình như chỉ lúc này mới cảm nhận được chút hơi thở bình tĩnh của thành phố, để rồi vài tiếng sau, khi còn mờ mịt tranh tối tranh sáng đã ồn ã khắp mọi con đường. Tôi giật mình khi nghe điệu Serenade quen thuộc từ nhà bên. Anh đã từng hứa với tôi hai lần sẽ tập bản nhạc này đánh cho tôi nghe, nhưng rồi một lần nhớ thì đánh chưa thuộc, một lần sau thì quên. Chia tay anh, mỗi lúc nghe lại thấy chơi vơi với khúc nhạc "Chiều" và tôi nuôi quyết tâm rất cổ quái là sẽ hạn chế nghe lại nó, bản nhạc mà tôi yêu. Không hiểu sao chợt muốn kiễng chân nhìn hàng xóm, và thấy buồn thêm vì tối quá nhìn không rõ mặt, chỉ rõ một dáng ngồi, cũng rất buồn.

Có lần Thùy hỏi vì sao tôi chia tay. Biết trả lời làm sao khi chính tôi cũng không giải thích nổi cho mình hiểu, mà anh thì im lặng. Tôi tự giấu tại mình hay gây gổ nên có một kết thúc không có hậu, rồi nghĩ ở đời được mất là chuyện thường. Cứ hờn hờn,

vô tư, đừng làm gì xấu thì sẽ có tình yêu đẹp lại đến với mình. Nghĩ vậy tưởng sẽ nhẹ lòng hơn, ai ngờ lại day dứt hơn. Sau mỗi lần an ủi, Thùy lại trách móc "Sao mày sống nặng nề thế? Có mỗi một chuyện tình!". Tôi chống chế "Mày chưa yêu, chưa hiểu được đâu!". Thùy nhìn xa xôi, thoáng một chút nuối tiếc: "Thế sao mày không khóc?". "Tao không quen thế. Ừ, giá mà khóc được". Nhiều lúc, tôi không ngủ được, chỉ mong lúc buồn thật buồn ấy phát khóc lên để nước mắt xoa dịu, dỗ dành mình. Hoặc như là thời trẻ con, vòng ra cánh đồng lạ ngoại ô, giang tay lên trời mà hét rít giọng rồi về, trở lại là con bé hiền lành. Thùy chợt bối rối "Còn tao, giá mà có thể buồn về chuyện tình yêu. Nếu tao chết, chắc sẽ là con ma cực kỳ trong trắng, sẽ "được giá" với những con ma nam dưới đó lắm". Tôi hoảng hốt, thấy lo cho trái tim yếu ớt của nó kinh khủng "Thùy, mày uống thuốc chưa?". Nó gật đầu, úp mặt lên trang sách, mệt mỏi thở dài, bờ vai khẽ rung rung.

Kết thúc năm học, không chờ kết quả thi, Thùy đeo ba lô bảo sẽ đi thực tế viết bài về miền Tây. Nó rủ tôi đi cùng, tôi ái ngại "Tao chẳng biết viết gì ở đó, đã đến bao giờ đâu". Thùy lắc đầu ái ngại cho sự lười đi của tôi, định nhét cuốn sổ sưu tập cỏ vào ba lô, lại móc ra "Mày giữ nhé, để khi buồn thì mở ra như có tao ở bên. Lúc buồn, tao thường làm vậy!". Tôi gật đầu, kiểm tra lại xem nó đã bỏ đầy đủ thuốc uống và đồ dùng cá nhân chưa. Con Thùy nheo mắt "Mày cứ làm như tao là con nít".

Tôi trở về nhà sau kỳ nghỉ. Cũng là lúc Thùy theo ba nó sang Đức. Một phần vì thương ba một thân vò vò, lại gặp tai nạn nằm viện bên xứ người. Thùy gửi email và những tấm hình nó chụp trên con đường xa lạ, đầy lá rụng:

"Nhóc à, tiếc rằng hôm tao đi, lại không từ biệt mày được. Mọi chuyện gấp quá. Nhưng chúng mình vẫn luôn liên lạc với nhau, luôn nghĩ về nhau thì sẽ không bao giờ xa. Tao sẽ trở về... Bên này, tao buồn lắm"

Tôi như thấy con đường lá rụng ấy hiển hiện trước mắt. Và Thùy mong manh, bé nhỏ lạc lõng với nụ cười xa xôi. Đánh rằng mỗi người luôn cần phải tự đi một con đường, nhưng chơi vui biết mấy nếu không có ai bên cạnh xẻ chia. "Thùy ơi, bên này tao cũng buồn lắm. Nhớ uống thuốc điều độ, giữ sức khỏe nhé!". Chỉ hồi âm ngắn vậy, tôi thấy như dâng lên một sự hụt hẫng khó tả. Không dám nghĩ đến ngày Thùy về. Nói chính xác là ngày xa tôi còn chưa dám nghĩ. Về phòng, bọn bạn lắm chuyện về nghỉ hè chưa lên, cảm giác như mình rơi vào một không gian sâu và hẹp, cô đặc như có thể xấn ra từng miếng. Thấy thèm nghe dù chỉ là tiếng cười, dù là những lời bàn tán không đâu. Xung quanh vẫn ngột ngạt những chiếc giường tầng.

Tôi lật mở những trang cổ úa, cuốn sổ Thùy tặng. Đi xa, những gì còn lại của Thùy không chỉ có thế, là tất cả tình cảm và sự hồn nhiên vui sống mà tôi học được từ Thùy. Nhưng cuốn sổ cổ úa ấy là kỷ

vật duy nhất tôi có về Thuyền, ở đó vẫn thiếu lá cỏ tôi chưa ép vào. Thấp thoáng trong tôi, một bờ cỏ xanh yên bình, những bông cỏ lay theo gió hòa theo điệu hát trong veo của Thuyền "Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui"...

Thoảng trong tôi, là lạ quen quen một hương cỏ mật. Rất gần và rất xa, bờ cỏ bỗng lung linh ẩn hiện.

V.T.H

MÙA

ĐI

Nguyễn Thị
Thu Hiền

Thục mắc căn bệnh
sợ mùa đông.
Không có gì khiến Thục sợ
hơn những cơn gió hoang
rình rập, hun hút ngoài ô
cửa sổ. Đêm đông thường
dài. Nằm lẻ loi trên chiếc
giường tầng nghe gió gào,
cựa mình sang bên liền va
vào khung giường sắt lạnh
buốt. Thục vừa sợ, vừa mê
mùa đông. Tặng người như
Thục không hợp với cái
rừng rục mùa hè, cái nồng
nàn của xuân hay man mác,
lỡ cỡ của thu. Chỉ có mùa
đông - mùa đông mới là
bạn đồng hành với trái tim
đầy tổn thương của Thục. Ở
ký túc xá này, Thục nổi
tiếng với câu nói. Khi đông
về, khi tụi bạn lo lắng, xuýt
xoa: "Co mình lại, kéo cổ áo

lên. Và không cần ai hết". Bạn bè đặt cho Thục những cái tên: *Nữ hoàng băng giá*, *Bà chúa tuyết*. Thục yêu An-đéc-xen, yêu truyện của ông, yêu luôn những nhân vật trong thế giới lạ lùng, đầy hấp dẫn. Thục không muốn là người gây ấn tượng, nhưng bề ngoài đã phản bội cô.

Thục ra Thục có duyên nợ với mùa đông. Thuở nhỏ, co ro trong manh áo mỏng, Thục đã hiểu thế nào là nỗi khổ của kẻ khó khi đông sang. Vậy mà vẫn cứ mong mùa đông nhất. Ngày đông, có những ngày mẹ không đi làm, được mẹ ủ trong lòng mà rủ rỉ, còn gì hơn. Nắng ấm lên, mẹ lại tắt bật mất rồi. Mẹ vẫn cười Thục trẻ con, chỉ biết nghĩ trước mắt. Thục nghĩ, lợi đâu chẳng biết, cứ hạnh phúc là được rồi.

Đông năm nào, hạnh phúc nhỏ nhoi chợt tan biến. Mẹ làm kiệt sức, bị viêm phổi nặng. Mọi mắt trông ba, ba mãi không về. Minh Thục chống chọi với mùa đông năm ấy. Họ hàng chôn cất mẹ xong, ba mới về cùng nắm bạc, rồi ba lại đi làm ăn, để lại mùa đông cho Thục. Thục đâm sợ căn nhà mùa đông. Không có mẹ, gió đông lùa trống hoác. Trước khi đi, ba bán nhà, gửi Thục cho một người bà con. Bán nhà cũ, Thục gom góp tất cả những gì của mẹ, bản thân trước đồng mối xông nơi cuối giường. Họ hàng sợ Thục lẩn thẩn rồi phát điên. Ba cười. Hình như ông đơn giản mọi chuyện, ông hiểu con mình lắm.

Ở với họ hàng một thời gian, Thục xin vào ký túc. Ký túc chật chội, ồn ào nhưng vẫn có một thế giới riêng cho Thục. Bạn bè ngại làm phiền Thục, làm

phiên thế giới riêng của cô. Ban quản lý ký túc có lần nhắc nhở sinh viên không được lập bàn thờ trong phòng, cho đó là trò vớ vẩn. Ở góc giường tầng suốt ngày bật riđô quây kín, Thục vẫn đặt một cái bàn thờ nho nhỏ. Nhớ trước khi bán nhà, có lần Thục hỏi ba: "Vây thờ mẹ ở đâu?". Ba bảo mà như an ủi: "Ở tim". "Ừ! Đảm rằng ở tim". Nhưng mẹ mất vào mùa đông, Thục nghĩ rằng mẹ cũng lạnh.

Ký túc xá nhốn nháo vì tin đẹp riđô. Đẹp riđô nghĩa là đẹp tất cả. Với mọi người là thế giới tự do, với Thục là thế giới lặng lẽ, co cụm. Đẹp riđô, phải gỡ cả bàn thờ, Thục lại trơ mình ra giữa ồn ào, sôi động. Bạn bè có đùa hài lòng: "Thế chứ bà già đau khổ! Tính chuyện sống mãi vậy sao? Tuổi trẻ là phải...". Đêm, Thục chỉ dám trùm kín chăn khóc thầm. Mọi người bao giờ cũng nhiều thiện ý.

Sang xuân, đã vài cậu con trai nghe đâu phong thanh *Nữ hoàng băng giá* "mở cửa". Trong số đó có Hoàng. Thục biết Hoàng đang cố nhen bếp lửa. Bạn bè vun vào. Nhưng Hoàng thì vụng về, chẻ củi cũng không xong. Nhiều khi Hoàng vụng về đến mức để cả tàn than bắn lên áo Thục. đó là lúc Hoàng tỏ ra quan tâm, hỏi một cách kỹ lưỡng chuyện cũ. Lòng Thục đóng băng. Mà Hoàng là kẻ phá băng quá tồi.

Chiều, Hoàng hỏi:

- Thục thích đi đâu?
- Đâu cũng được!

Hoàng bỏ Thục lên sau xe, căng gân phóng bạt

mạng. Gió ù bên tai, gió tấp vào mặt Thục.

- Tốc độ nữa đi!

- Thục bảo sao cơ? - Tiếng Hoàng thoảng trong gió.

- Ồ không! Thục đi tìm mùa đông của mình.

Xe chột giảm phanh, tắt máy. Hoàng lau đôi mắt kính, túm vai Thục mà lay:

- Mình chờ mùa đông về...?

Lần đầu, Thục thấy đôi mắt Hoàng hấp háy sau kính ngồ ngộ. Hai đứa lên xe trở về.

Hình như mùa đông đang đi.

1/1995 - 1/1996

N.T.T.H

LỜI
TRÁI TIM
MUỐN
NÓI

Chu Nguyễn
Nhật Quỳnh

- Các bạn chú ý!
- Các bạn chú ý!
- Lớp trưởng vừa vỗ tay
bôm bốp vừa cố gắng gào to
hơn hai mươi mấy cái miệng
đang thể hiện "năng khiếu"
nói của mình - Cuối tiết
năm hôm nay, tất cả ở lại
để bàn chuyện 20/11 nha!

Có tiếng nhao nhao
phản đối. Cũng phải, tan
học về, có đứa (chẳng hạn
như tôi nè) còn phải tiếp tục
đi học thêm, thời gian đâu
mà ở lại? Nhưng nói như
vậy chứ nghe chuyện 20/11,
đứa nào cũng thấy háo hức
trong lòng vì lớp tôi ai cũng
thương cô chủ nhiệm. Có
một điều thật trùng hợp, cô
dạy môn Anh và cũng tên
Anh, Trúc Anh. Cô trẻ lắm

lại từng đi du học nên mỗi tiết cô dạy, ngoài kiến thức còn là rất nhiều câu chuyện nho nhỏ thú vị, dễ thương về những ngày cô du học nước ngoài. Cô biết rất nhiều chuyện và rất cởi mở, vui vẻ với học trò. Chúng tôi ai cũng yêu quý cô. Dường như mỗi tiết cô dạy đều trôi qua rất nhanh, bao giờ cả lớp cũng bị cuốn lấy bởi những mẩu chuyện đáng yêu ấy. Có hôm nhiều bài kiểm tra quá, gần hết lớp chưa học xong phần từ vựng tiếng Anh, chờ cô bước vào lớp là bắt đầu mở loa "rên rĩ": "Cô ơi, cô à...". Cô không nói gì vẫn điềm nhiên giở sổ dò bài, đặt cây bút bi rả từ từ... "Nguyễn... À mà thôi... Trần... Trần Quốc Đạt... lên trả bài". Trong khi những đứa họ Nguyễn nhẹ nhõm cười và những tên họ Trần đang thở phào thì chân tay thằng Đạt bủn rủn. Nó lếch thếch cầm vở bước lên bảng. Đang lê chân với bộ mặt thảm thương chợt nghe tiếng cô cười:

- Thôi, về chỗ đi. Nhìn em là cô biết chưa học bài rồi.

Rồi cô quay xuống phía lớp:

- Hôm nay nhiều bài kiểm tra lắm phải không các em? Thôi ráng làm bài nha.

Cả lớp vỗ tay rần rần. Có lẽ không chỉ một mình tôi mà bất kỳ đứa nào trong lớp cũng hãnh diện nghĩ rằng không ai tuyệt vời bằng cô Anh lớp mình.

Chính vì vậy nên ai cũng đồng ý với việc ngày lễ Nhà Giáo Việt Nam năm nay phải tổ chức thật tưng bừng.

Dù sao chuyện học vẫn ưu tiên hàng đầu nên tiết năm hôm đó, tôi đành lẳng lặng xách cặp về trước trong im lặng. Phải im lặng thôi chứ nếu để lớp trưởng biết được chắc là không yên với nó.

20/11... Cả trường tràn ngập bong bóng và hoa đầy màu sắc. Các thầy giáo, cô giáo trông ai cũng đẹp hơn, tươi hơn ngày thường. Nhưng nơi đẹp nhất là lớp tôi. Bàn giáo viên trải khăn mới tinh. Trên bàn, một lọ hoa rực rỡ với hồng nhung đỏ thắm, cúc vàng tươi hay hồng phớt, xen lẫn là những cành thạch thảo tím nho nhỏ, xinh xinh. Chiếc bảng đen trang trí dòng chữ "*Mừng ngày Nhà Giáo Việt Nam*" thật khéo, hai bên bảng là hai chùm bong bóng đủ màu. Chưa khi nào lớp tôi được trang hoàng dễ thương như hôm nay, nhìn thật thích. Người thích nhất chính là cô. Cô luôn miệng khen lớp khéo tay và có mắt thẩm mỹ. Đứa nào cũng sướng rơn trong lòng nhưng hình như cái hôm ở lại tiết năm đó, theo lời nhỏ Viên ngồi cạnh tôi, đã diễn ra một cuộc "tranh luận" khá dữ dội, quyết liệt, xưng hô từ "tui - bạn" chuyển đến "tao - mày" mới có cái ngày hôm nay. Trên bảng, thằng Luân đang nhún nhảy bài "*Một trái tim, một quê hương*". Biệt danh của Luân là Luân Trường vì nó rất giống Lam Trường, chỉ khác mỗi... giọng hát và cái... mặt thôi. Còn lại phong cách, cử chỉ, điệu bộ... y chang! Vậy mà sau khi Luân kết thúc bài hát của mình lạ được cô Anh nhiệt tình khen:

- Trời ơi, em y hệt như Lam Trường vậy!

Mấy thằng con trai trong lớp khoái chí vỗ tay

rần rần hưởng ứng trong khi thằng Luân mặt tự nhiên đỏ bừng. Chắc là đêm nay nó sẽ không tài nào ngủ được đâu! Tiếp đến là tiết mục diễn kịch tiếng Anh của tụi thằng Hạo. Tiết mục này từng đạt giải cao trong hội thi văn nghệ tiếng Anh năm trước. Xem kịch cả lớp được một phen cười hết cỡ. Cô Anh bấm máy hình lia lịa, miệng không ngừng la lớn:

- Excellent! Excellent!

Sau phần tam ca "*Góc phố dịu dàng*" kết thúc buổi liên hoan, cô đứng bật dậy vỗ tay và nói to:

- Các em hát rất hay, diễn kịch rất hay! Bây giờ tới phiên cô. Cô muốn hát một bài tặng cả lớp, được không mấy em?

Tiếng hú, tiếng vỗ tay, đập bàn loạn xạ.

- Cô hát đi cô, hát chục bài luôn nghen cô!

Giọng lớp trưởng oang oang. Cả lớp vỗ tay lớn hơn, không khí tung bừng hẳn lên. "*Ba sẽ là cánh chim, đưa con đi thật xa...*" - Giọng cô dịu dàng, mềm mại, ngọt ngào vang lên, không gian đang sôi động bỗng chợt yên ắng lạ thường. Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay lại náo nức vang lên.

- Cô hát hay quá, hát nữa cô ơi!

Cô cười thật tươi:

- Bài hát này các em hát chung với cô nha!

- Bài gì vậy cô?

- "Khát khao hơn".

- A, thì ra cô cũng là fan của Lam Trường!

Cả lớp reo hò ầm ĩ, xuyên suốt một dãy lớp học vang vang tiếng hát, tiếng tay vỗ nhịp sôi động: *"Bạn sẽ khát khao hơn khi hiến dâng sức mạnh, nụ cười thắm trên môi và mang về bao chiến công..."*.

Mau quá, vậy là đã kết thúc buổi liên hoan. Cô trò làm vệ sinh lớp chung với nhau xong đang lục tục ra về, chợt Quốc Đạt đứng dậy, hăng giọng nói:

- Cô ơi, cô có muốn nghe lời nói của trái tim em không?

Chúng tôi vừa ngạc nhiên vừa hồi hộp. Thăng Đạt có trò gì mới mà giấu đến cuối buổi. Cô mỉm cười thích thú:

- Có, có chứ.

Cả lớp cũng hòa theo, nhao nhao giục:

- Nói đi, nói đi Đạt.

Đạt tùm tùm cười, nó lấy cái micro áp sát lên túi áo trái, tay khẽ ấn vào.

- I love you! I love you!

Tiếng nói ngọng nghịu vang lên từ bên trong túi áo nó vọng lớn qua micro nghe thật dễ thương. Đạt tiếp luôn:

- Cô ơi, đây là lời nói không phải của một mình em mà là của cả lớp dành cho cô!

Cả lớp đập bàn rần rần. Tụi con gái cũng... hú theo mấy đứa con trai. Tuyệt quá! Tuyệt quá Đạt ơi! Đạt rút trong túi áo ra một trái tim nhỏ nhồi bông nhỏ màu đỏ mang lên dúi vào tay cô. Cô Anh bóp nhẹ

tay, tiếng "I love you" lại bật ra. Cô khóc.

- Cả lớp mình ơi, cô cũng như các em vậy. I love all of you, too! Đó cũng là lời trái tim cô muốn nói...

Có lẽ ngày 20-11 này sẽ là ngày đáng yêu nhất trong cuộc đời tôi.

C.N.N.Q

NHẬT KỶ MÙA ĐÔNG

Uyên Phương

Sài Gòn buổi sớm.
Em bắt đầu một ngày mới bằng việc dong xe qua những con phố quen thuộc đến lớp. Làn gió lẫn chút sương sớm phả vào mặt nghe lành lạnh. Hình như Sài Gòn đã vào đông...

Nếu em bảo với Duy như thế, chắc chắn Duy sẽ lại gõ đầu em và lên giọng "Thôi đi nhóc, đừng có mơ mộng linh tinh. Sài Gòn làm gì có mùa đông!". Sài Gòn thừa nắng ấm, thế cho nên hễ hôm nào trời bâng lảng chút sương sớm và heo may hiếm hoi là em lại hớn hờ "phát tán" tin nhắn đi khắp nơi đánh thức bạn bè: "Dậy đi nào! Dậy mà xem mùa đông Sài Gòn!", để rồi sau

đó ngẩn ngơ nhìn "mùa đông" của mình tan dần theo những tia nắng mặt trời chói chang. Lũ bạn cùng lớp thè lưỡi: "Thấy chưa nhóc! Lại tưởng bỏ nữa rồi!".

Nhưng bây giờ Sài Gòn đã vào đông thật đấy Duy ạ. Cái lạnh se sắt len qua từng kẽ tay làm em cũng phải vội vã chui đầu cái áo len mỏng manh lòi lên từ đáy tử. Thật khó tin, mưa phùn đã bắt đầu giăng lác rắc ở cái thành phố lâu nay chỉ biết đến những cơn mưa chợt đến chợt đi này khiến đường phố bỗng thơ hơn bao giờ hết. Dường như dòng người quanh em cũng bớt tất bật hơn mọi ngày. Ừ, tại sao lại phải vội vã khi mùa đông đang ở quanh ta thì vị thế này?

Em đến sớm, giăng đường mới chỉ lác đác vài bóng người. Chọn một chỗ ngồi gần ô cửa sổ, em nhìn ra khoảng trời đầy mây xám và tự hỏi giờ này Duy đang làm gì. Có lẽ Duy đang cuộn mình trong chăn ấm, để rồi vài tiếng nữa lại tất bật đón tàu điện ngầm đến lớp. Không biết bên ấy có đang là mùa đông...

- Thùy đến sớm thế? Đón mùa đông à? - Nhật đã thả balô cạnh em từ bao giờ.

- Sài Gòn làm gì có mùa đông!

Không hiểu sao, em bỗng bật lên câu nói quen thuộc của Duy. Nhật cười ầm ập :

- Thùy không biết sao, Sài Gòn không có mùa đông nhưng có những - ngày - mùa - đông.

Đáp lại câu nói của Nhật, em chỉ cười. Đợt gió

lạnh bất ngờ ập vào ô cửa làm em khẽ rùng mình. Bỗng nhớ lời Duy nói "Chừng nào Sài Gòn có gió mùa Đông Bắc thì anh mới hết nhớ nhóc, nhóc à!". Sài Gòn có gió lạnh rồi đấy, biết Duy có hết nhớ em? Đã một tuần rồi em liên tục sà vào Net như một tay nghiện mạng chính hiệu, để rồi thấy mùa đông đang tê tái ngay trong lòng mình khi thấy mailbox vẫn vắng tanh, không một email tin nhắn của Duy.

- Lại nhớ người ấy rồi phải không? - Giọng Nhật có gì như trách móc.

Chuông điện thoại báo tin nhắn chọt reo vang, em vội vã chúm đầu vào dòng tin để tránh ánh mắt Nhật. "*Con gái, trong đấy có rét không? Hà Nội đang 7 độ C con ạ. Bố và dì chúc con một Giáng sinh hạnh phúc*". Em chọt nhớ ra ngày kia đã là giáng sinh. Có hạnh phúc được không, khi tất cả những người em yêu thương đều đang ở xa thật xa em?

- Noel này Thùy có tính đi đâu chơi không?

Thật kỳ lạ, hình như lúc nào Nhật cũng đọc được những điều em đang nghĩ! Mà hình như giáng sinh năm ngoái Nhật cũng hỏi em một câu tương tự như thế, và em biết đó không phải là một câu hỏi vu vơ bình thường.

- Chắc hai mẹ con lại ở nhà xem phim thôi Nhật ơi. Nhật biết đấy...

Em vờ cúi xuống lôi cuốn giáo trình trong cặp sách để giấu đôi mắt mình đang bắt đầu đỏ hoe. Giảng đường dần trở nên ồn ào khi từng đám sinh

viên bắt đầu kéo vào lớp. Giữa tiếng bước chân lao xạo sau lưng, em vẫn nghe tiếng thở dài của Nhật nhoi nhói như một cơn gió mùa đông.

Giáng sinh. Sài Gòn như một cô nàng đồng đánh được dịp khoác lên mình chiếc áo kim sa diêm dúa trong đêm vũ hội. Mẹ đứng ngắm nghía ngôi nhà vắng tênh một hồi rồi bỗng thốt lên:

- Mình thiếu một cây thông Noel, phải không con gái?

Em ngỡ ngàng. Có phải mẹ đã cảm thấy sợ sự trống trải, hay là đã lại thấy đâu đó cuộc sống vẫn có chút đáng yêu?

Hai mẹ con vội vã xuống phố, sà vào các cửa hàng bán đồ trang trí Noel. Cuối cùng cũng chọn được một cây thông be bé, ngọn lấm chấm tuyết trắng. Em mân mê một ngôi sao xanh óng ánh trong lòng bàn tay, nhớ cũng có lần Duy chỉ cho em một vì sao xanh lấp lánh trên bầu trời và gọi đó là "sao hy vọng". Em cũng đang cố gắng giữ cho ngôi sao xanh trong lòng mình đừng tắt đây Duy ạ, bằng cách hy vọng rằng vì Duy đang bận thi nên không còn đủ thời gian cho em, rằng một sớm mùa đông nào đó sẽ lại thấy Duy đứng trước hiên nhà.

Đón em và mẹ trước cửa là một bóng người đàn ông.

- Chào Thư, anh cũng vừa mới đến. Đây là bé Thùy phải không?

Nhìn khuôn mặt ửng hồng và những ngón tay

quấn vào nhau ngượng ngịu lúng túng của mẹ, em chợt hiểu lý do của cây thông Noel. Chú Nam (tên người đàn ông ấy) cũng cao gầy như bố, cũng mái tóc bông bênh như bố. Em chợt ngẩn ngơ, tự hỏi không biết bao giờ thì đến cái ngày em phải gọi chú Nam là "ba Nam" - hay là một cái gì đại loại như thế. Mà cũng thật kỳ, hằng ngày em vẫn thầm mong mẹ sáng hôm nay thức dậy sẽ thấy vui hơn hôm qua, vậy mà sao giờ đây khi mẹ bắt đầu tìm thấy niềm vui của mình thì em lại thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ len qua kẽ tay.

Có bàn tay người đàn ông, cây thông Noel được dựng lên một cách nhanh chóng. Ngắm cây thông trắng với những quả châu, những ngôi sao treo xung quanh và lấp lánh ánh đèn huyền ảo, khuôn mặt mẹ rạng ngời: "Thế là có không khí Giáng sinh rồi đấy. Cả nhà mình đã đói chưa, ăn tối nhé?". Mọi năm với em, "cả nhà" nghĩa là hai mẹ con cùng cuộn mình trong tấm chăn trên chiếc ghế sofa và xem đi xem lại bộ phim hoạt hình "*Cô bé bán diêm*". Năm nay khái niệm "cả nhà" dường như đã rộng hơn (ít nhất là đối với mẹ). "*Cô bé bán diêm*" buồn rầu được thay bằng "*Bắt cóc ông già Noel*" vui nhộn. Cho đến khi tiễn mẹ ra cửa cùng chú Nam giữa nụ cười tươi: "Mẹ cứ đi đi, con thích ở nhà xem tivi hơn", em vẫn nghe lòng mình như đang gào thét: "Không được ích kỷ! Không được ích kỷ!" để cố dìm đi nỗi hụt hẫng.

Mẹ đi. Cây thông vẫn nhấp nháy, trên tivi người ta vẫn cố bắt cóc ông già Noel, nhưng căn nhà

bỗng vắng lạnh lạ kì. Em về phòng bật máy tính, hộp thư vẫn trống không. Ngồi đợi hơn 30 phút mà icon của Duy trong Yahoo Messenger vẫn không buồn nhấp nháy, sự hụt hẫng tràn lên ngang ngực, thắt tim đau nhói. Bấm số điện thoại của bố, sau những hồi chuông dài, giọng bố vang lên gấp gáp những tiếng xe cộ Hà thành náo nhiệt:

- Con gái, bố đang ở ngoài đường. Tí nữa về nhà bố gọi cho con nhé!

Giọng bố lẫn đi giữa tiếng đường phố ồn ào. Em tắt máy, rồi chợt òa khóc như một đứa trẻ nhỏ. Mùa đông Sài Gòn bỗng rét buốt hơn bao giờ hết.

Chuông cửa chợt reo vang. Em lần dò về phía cửa. Cửa mở. Bóng người dong dỏng cao, mái tóc rối và chiếc balô quen thuộc. Nhật! Nhìn những dòng nước mắt vẫn đang ràn rụa trên khuôn mặt em, Nhật nắm lấy tay em, dịu dàng :

- Nín đi, Thùy ơi. Mùa đông qua rồi!

Mùa đông qua chưa, Nhật ơi?

U.P

KHÔNG CÒN LÀ "BÌNH VÔI"

Nguyễn
Hoàng
Diệu Ngân

Mười một tuổi, cậu tròn như củ khoai tây. Còn tở, cao ngồng, phẳng lì như tờ giấy, chân dài ngoằng. Cậu còn quá nhóc để chơi trò chơi của lũ "cẳng dài". Chơi bịt mắt bắt dê, khi cả lũ chạy tóe tìm chỗ trốn, cậu bao giờ cũng là người chạy sau cùng và rất hay bị bắt. Có điều, cậu nhỏ bé nên luôn được làm "bình vôi". Với tở, cậu đơn thuần là "Tí hin" - cùng bàn, còn với cậu, tở là "Lớp trưởng" - chân dài.

Tở ngồi cùng bàn với cậu hai năm. Hai năm ấy, tở lúc nào cũng lem nhem mực tím trên mặt như chú mèo ngốc. Vậy mà tở tưởng mình hay nên luôn quản lớp

bằng cách gõ thước kẻ càn cạch, cao giọng: "Cả lớp trật tự đi nào!". Lúc ấy tớ khoái tí vì thấy mình oai nhất trên đời. Thế nhưng cái lũ nhóc cấp dưới cứ vắng cô là quay ra nói chuyện riêng ào ào, làm tớ cứ đứng nghệt ra, phải quỳ xuống tìm một đồng minh cho những phút bối rối. Chỉ có cậu động viên tớ: "Nga oai thế, giống cô giáo ghê!". Tớ biết ơn cậu bằng cách kẻ cả xoa đầu, tự nhủ: "Nhóc này hiểu mình!", vì ước mơ của đứa trẻ con nào hồi ấy chả là làm cô giáo hoặc chú bộ đội.

Hôm nào cậu cũng mang cho tớ một tờ giấy thấm mực để tay và mặt tớ bớt nhọ nhem. Trở lạnh, cậu nhắc tớ quàng khăn ấm, vì mẹ cậu hôm nào cũng nhắc cậu như thế. Một lần tớ chơi xông phi bị ngã đau, mặt cậu cứ tái xanh tái xám, rồi rơm rớm nước mắt trong khi tớ cứ trơ trơ, đau thế mà chả khóc lóc gì.

Cậu hay nhìn tớ, cậu bảo tại tớ có váy đồng phục khác tất cả các bạn gái khác, nhưng cậu biết không, mẹ không đủ tiền mua váy đồng phục của trường nên kiếm vải may cho tớ cái váy khác. Thế nên, cả trường váy sẫm màu, mình tớ xanh da trời nhẹ bồng bênh. Tớ hãnh diện đến mức nào, cậu biết rồi. Hóa ra, từ ngày xưa, tớ đã là đứa-con-gái-thích-sự-khác-thường...

Chia tay cấp một không buồn. Ngày ấy đâu đã biết "chia tay" là gì. Tớ chỉ nhận thấy câu chào của cô kéo dài hơn, mắt cô ươn ướt. Rồi tớ và cậu lại cùng về một con đường, con đường mà bao nhiêu ngày đi

học, tớ và cậu cùng ăn chung gói xôi ấm nóng ngon lành. Đến ngõ nhà, tớ xoa đầu cậu: "Nga về Tí Hina!" rồi rẽ, bỗng nghe giọng cậu: "Lớp trưởng ơi, lớp trưởng...". Tớ dừng lại, chưa kịp định thần thì cậu đã chạy vù đến, nhón chân thơm chụt vào má tớ rồi chạy biến. Tự dưng tớ thấy má nóng ran, về tức tốc mách mẹ: "Thằng Tí Hin dám thơm trộm con" làm mẹ tròn mắt ngạc nhiên.

Rời cấp I trường làng, cậu học gần, tớ học xa hơn. Nhà chỉ hai con phố cắt nhau thôi mà tớ chẳng gặp cậu. Tớ đi học, bạn mới, lớp mới. Rồi quên! Đơn giản vì thế. Tớ cũng hiểu ra lý do sâu xa của bộ váy áo khác người năm nào, nên lao mình vào học. Cái thơm của cậu, tớ coi đó là một kỷ niệm trong lành.

Nhưng, hàng năm, đúng sinh nhật tớ, cậu đến mà chẳng cần lời mời của một con bé vô tâm. Cậu lẳng lặng đến, ngồi một góc rồi chúc tớ lí nhí cùng quà là những quyển sách rất hay. Tớ chỉ vui vui vì bạn cũ vẫn nhớ đến mình, dù mình cả năm chả mấy lúc nhớ đến nó.

14 tuổi, tớ lớn hơn, bớt vẻ lộc ngộc con trai, tóc dài thướt tha và đã có những đường cong của tuổi. Cậu vẫn vậy, gặp cậu, tớ thấy cậu vẫn bé xíu, và muốn xoa đầu cậu như ngày nào. Vô tình, tớ biết cậu thích tớ. Cái sự trẻ con và cao ngạo trong tớ trỗi dậy, tớ chạy ngay sang nhà cậu mắng xối xả. Cậu ngượng nghịu cúi đầu như trẻ con biết lỗi, cuối cùng bẽn lễn đưa tớ khăn giấy lau mồ hôi. Tớ lầm bầm: "Đồ ngốc!" rồi dọa: "Nếu còn suy nghĩ ngốc nghếch thì đừng

nhìn mặt tớ nữa", chạy về, bụng tức anh ách những thằng nhóc... học đòi làm người lớn.

Sinh nhật sau, cậu không đến nữa. Nhưng sáng năm nào tròn tuổi mới, tớ cũng thấy tấm thiệp đầm sương của cậu gài ở cửa tự bao giờ, ghi vắn vắn: "Chúc lớp trưởng những lời chúc tốt đẹp nhất". Sự vắn vắn của một đứa con gái chuyên vắn cho phép tớ cười những dòng có vẻ khô khan của cậu.

Bốn năm không gặp, tớ đã quên để tâm đến cậu. Tớ không còn dùng bút mực để cần có người mang giấy thấm. Tớ cũng đi học bằng xe đạp, không cần có người chờ cùng đi bộ. Tớ đã lớn để có những rung động khác nữa. Một anh chàng XYZ duyên duyên đủ làm tớ thơ thẩn suốt ngày. Tớ không còn nghĩ đến thằng nhóc bé nhỏ - ngốc nghếch - của mình nữa.

Cuối lớp 12, tớ đang ôn thi đại học thì cậu đến. Cậu cao vổng lên, hơn tớ một cái đầu. Lần này chỉ cậu nói. Tớ nghe. Cậu kể cậu vẫn hay đứng ở xa nhìn tớ. Rồi cậu chào, để đi. Cậu sang Nga học, để "một người nhận ra rằng không phải tớ mãi là củ khoai hiền lành, là bình vôi". Tớ tất bật với bao nhiêu bài vở, không đi tiễn cậu. Ngày cậu bay, trời xanh lắm. Tớ ghi tên cậu vào "Nhật ký những chuyến bay", có tên cả thầy mười mấy đứa bạn đã đi du học xa.

Tớ vào đại học, khó và dễ như nghìn đứa học trò khác. Xa những giờ văn thiết tha, giờ là triết, là tâm lý, là logic. Nhưng tớ vẫn không khác. Tớ ngợp trong ánh mắt của một người có biệt danh là Mắt

Sáng. Nhận ra mình tròn 18 tuổi rồi. Vẫn nguyên bản là một cô nhóc đa cảm và đại khờ. Tớ vẫn vợ dẹt niềm tin vào những điều hình như mơ hồ.

Cậu mail về: "Đất nước Nga xinh đẹp như trong tưởng tượng. Tớ chọn một căn phòng sơn toàn xanh da trời trong ký túc xá, đẹp quên buồn. Tớ bắt đầu học cách tự nấu nướng. Cũng tạm ổn, mặc dù hôm đầu bị Tào Tháo đuổi chạy tóe khói".

Trời hơi lạnh, tớ mail cho cậu: "Hôm nay đi học, nhìn Mất Sáng phong phanh áo len mỏng, xót ời là xót. Nga nói rồi mà có nghe đâu! Rồi lại ho khù khụ như ông cụ, lo lắng".

Cậu hồi âm: "Mất Sáng hạnh phúc nhỉ, chả bù với tớ, nhiều lúc tự nghĩ xem có ai lo cho mình ngoài bản thân mình không?". Ngay lúc ấy, tớ vô tâm không nhận ra chút hờn dỗi trong thư cậu.

Tớ đi học, ngắm mình trong gương, hài lòng đến lớp học, kín đáo ngắm Mất Sáng. Cậu thì cắm đầu vào học, rảnh là lên net kể chuyện cho tớ nghe, chẳng chịu có một cô bạn thân nào, dù tớ vui miệng giục giã. Cậu bảo không quên được một người, tớ hiểu. Nhưng ai mà sai bảo được quả tim này chứ, dù nó chỉ bé xiu xiu.

Ngày nào tớ cũng mail cho Mất Sáng và *chat voice* với cậu. Trong lúc nghe tiếng cậu huýt sáo vui vẻ đầu dây bên kia thì tớ trầm ngâm suy nghĩ xem hôm nay sẽ gửi e-card nào cho Mất Sáng hay chỉ đơn giản là chúc một ngày vui vẻ.

Một lần, tớ gặp Mất Sáng online. Tớ quên cả chat với cậu để nói chuyện với Mất Sáng. Được một lúc bỗng có một dòng chữ lạ xuất hiện: "*Cái*" Nga ay à, no" cu" nhu ba` bao mau^~ của tao ay may` a, ghet" ko chịu được". Tớ choáng váng. Mất Sáng nhận ra gửi nhầm địa chỉ, vội vã trở nên lăm lờ để thanh minh. Muộn rồi! Tớ hiểu thành: "*Cái* Nga ấy à, nó cứ như bà bảo mẫu của tao ấy mà y a, ghét không chịu được". Và biết mình không hiểu nhầm. Nga là tớ.

Tớ tránh Mất Sáng, tránh cậu, thời gian đủ để hai người hiểu rằng tớ đã khác. Niềm tin và đổ vỡ. Tớ cố bình thản! Phải học cách quay mặt đi trước nụ cười từng làm mình chơi với, phải học cách tha thứ, phải học cách quên. Tớ tự đặt cho mình quá nhiều yêu cầu, tự biết sẽ không làm nổi. Cậu gửi cho tớ rất nhiều e-mail mà tớ không đọc. Tớ thấy mình không xứng đáng. 18 năm qua, cậu là cậu nhóc duy nhất quan tâm đến cảm xúc của tớ...

Gió mùa Đông Bắc tràn về. Tớ đi học cùng bạn, phóng xe như bay trên đường. Hai con bé cùng có bàn tay lạnh như băng sụp mũ len xuống, cài cao cổ áo khoác để gió thổi ràn rạt qua tai buốt giá. Tớ và bạn tốt của tớ cười váng đường, thấy rằng thực ra chẳng phải tức, phải giận, phải chán vì bất cứ ai trong khi cuộc sống hào phóng với mình đến thế.

Khuya lắm hôm ấy, điện thoại reo. Tớ nhấc máy lên, rất khê thôi, và nghe tiếng cậu thở cũng rất mảnh. Cậu tỉnh bơ như bao ngày qua tớ không hề tránh mặt, chỉ nói vền vền: "Hà Nội có gió mùa Đông

Bắc, cậu quàng khăn ấm vào đi" rồi cười rất khê: "Xin lỗi, tớ đang nằm ngủ lơ mơ thì nghe tin nên gọi ngay, chúc cậu ngủ ngon". Tớ cười cái dự định cho ai rồi hơi gọi điện giờ này một bản trường ca kinh dị của mình, rồi quay lại chăn ấm, ngủ ngon và sâu.

Vài ngày sau đến lớp, nghe tụi bạn kháo nhau về một ký túc xá bên Nga cháy, có du học sinh Việt Nam thiệt mạng... Thành phố cậu ở... Lần đầu tiên tớ bỏ ngang buổi học, chạy như bay ra khỏi lớp. Tớ dốc hết số tiền tiêu trong cả tháng, ra bưu điện gọi sang cho cậu. Mãi mới liên lạc được, chuông reo rất lâu, tớ sợ đến phát khóc. Nếu có chuyện gì xảy ra, ai sẽ lo cho con bé ngốc, là tớ? Cuối cùng thì có người nhắc máy, là cậu. Tớ thở phào một cái, bật khóc như mưa. Cậu tếu để an ủi tớ: "Yên tâm đi, giờ tớ không còn là bình vôi nữa, không gì bắt nạt được đâu".

Tớ quyết định rất nhanh: "Tí Hìn à, tớ đã quay lại dùng mực tím và rất nhớ một người ngày nào đưa cho tớ những mảnh giấy thấm mực nhỏ xinh". Cậu lặng đi, hình như không dám thở nữa. Rồi đột nhiên, tớ nghe tiếng cậu hét vang sung sướng. Tớ thấy lòng nhẹ tênh, nhận ra ngay ngoài kia, một cành hoa sữa cuối mùa còn sót lại đang rung rinh, rung rinh giữa màu trời không buồn...

N.H.D.N

HẠT

CÁT

NHỎ

*Rễ cây thì ngắn,
rễ người dài...*

NHOI

Nguyễn
Thúy Loan

Mẹ là người dân tộc thiểu số nhưng thành thạo tiếng phổ thông và vẻ ngoài chẳng khác những người sống bên con là mấy. Con chưa thấy mẹ to tiếng với ai bao giờ. Có đôi khi bắt gặp mẹ đứng một mình ở cuối vườn, mắt đăm đăm nhìn về những rặng núi lam mờ trùng điệp xa xăm, con đã ngỡ, mẹ là gốc cọ lẻ loi trên lưng nương mùa lá rụng. Bóng hình mẹ đổ vào ráng chiều như bức phù điêu hoài hương trầm buồn. Không. Mẹ là một pho tượng cổ, luôn âm thầm, chịu đựng và

hy sinh.

Mẹ không phải là người nhiều chữ nghĩa. Bài toán khó nhất trong đời mẹ là bảng cửu chương. Con cũng không chắc mẹ thuộc hết cả không vì mỗi lần có việc đụng chạm đến toan tính hay chuyện tiền nong, mẹ lại xòe cả đôi bàn tay thô ráp xù xì như vỏ cây ra. Mẹ đếm. Mẹ đếm đầu ngón tay. Mẹ đếm đốt ngón tay. Môi mẹ khe khẽ mấp máy, lẩm bẩm. Vầng trán nhúu những nếp nhăn có mấy sợi tóc vẫn vương lòa xòa.

Mẹ ít xem sách báo. Mẹ cũng không hay nghe đài. Với mẹ, thế giới xưa và nay, cũ và mới, hiện tại và mãi mãi sau này vẫn chỉ có một vĩ nhân duy nhất là Hồ Chí Minh.

Mẹ có một thế giới riêng. Thế giới ấy được gói thành từng gói nhỏ trong chiếc dây vải chàm có hai núm thổ cẩm tua rua sặc sỡ. Dây vải hoa văn vuông vức bền bỉ, thô ráp và ấm áp lắm. Dây vải có nhiều thứ: những cuộn chỉ nhỉnh hơn ngón tay đủ các màu sắc, gói kim khâu các cỡ, các loại cúc, nút, dây vải, dây chun. Những túm len, những mẫu vải to nhỏ, lớn bé... Con rất thích cái dây của mẹ. Con lấy chỉ khâu những hạt cúc lại, treo thành chuỗi trên khung cửa sổ. Gió thổi, những hạt cúc thủy tinh va đập khẽ khàng vào nhau. Cả không gian rung rung lên những giai điệu vui vui, run run, dè dặt. Mẹ lấy vải, buộc chỉ, tết cho con những hình hài bé bỏng bằng len, bằng sợi, bằng vải. Mẹ lấy kim khâu cho búp bê những chiếc áo tye hơn. Mẹ thêu cả lên những chiếc

khăn tay của con. Những chiếc khăn không bao giờ lẫn với ngàn vạn chiếc khăn khác được. Nhắm mắt lại con vẫn còn nhớ nhung môn một thế này: Mẹ thêu hình tam giác, ấy là trái núi, hình cầu đỏ là mặt trời chói chang. Những ngôi sao - Hoa thị màu vàng. Mặt trăng lưỡi liềm - một nửa vời vọi như vỏ thóc vàng uốn cong cong. Con rất thích nằm im trong chăn, he hé mắt vờ vĩnh ngủ để được ngắm nhìn mẹ. Bên ngọn đèn dầu, mẹ cặm cụi khâu vá, thêu thùa. Mái tóc mẹ xõa ra, những ngón tay nhịp nhàng, khe khẽ.. Thi thoảng, mẹ nhíu một cái. Ôi, có mũi kim lại đâm vào tay mẹ... Cái bóng gù gù, gầy gầy trên tường của mẹ lại gật gật, lắc lắc. Trong ánh sáng ấy, gương mặt mẹ khi ẩn, khi hiện thật dịu dàng, thân thương. Con cứ mơ màng nhìn mẹ cho đến lúc mê đi...

Nhưng có một lần tò mò hơn, con thọc sâu tay vào tận trong dãy vải của mẹ. Và con đã phát hiện ra, sâu tít trong đó có những ngách vải bé tẹo, những búp vải chỉ giống như những miếng vá cho đầy chắc bền hơn lên. Những cái túi bé nhỏ ấy chứa đựng nhiều điều bí mật riêng tư nhất của mẹ. Nơi ấy, mẹ cất giữ những đồng tiền lẻ. Rất lẻ. Vô cùng ít ỏi. Lẻ loi. Mẹ có được những đồng tiền ấy ở đâu? Vì lẽ nào mẹ có? Mẹ chắt chiu, gạn gổ, ky cốp từ đâu đó? Con cũng không rõ nữa. Nhưng con biết rằng một tháng hay vài ba tháng tùy theo, khi cái ngách nhỏ hơi căng lên, mẹ lại bí mật lấy những đồng tiền ra. Mẹ đếm đếm, nhắm nhắm rồi cuộn lại. Mẹ giấu vào cái túi khác dài hơn. Cứ thế, hai ba cuộn, cái ngách nhỏ căng dần lên...

Tháng bảy ngày rằm. Mùa cơm mới. Phiên chợ cuối năm. Các bác, các cậu bên ngoại mới có dịp ghé qua nhà mình. Đi cả một ngày đường rừng. Những đôi chân trần chẻ ngoe, nứt toác bước phẫm phập trên mặt đất rồi dừng lại. Mấy con ngựa nâu bóng ve vẩy cái đuôi dài cong cớn, đứng uống hàng thùng nước dưới gốc mít trước nhà. Họ ngoại ai ai cũng hiền lành, thật thà và dễ tin. Các cậu thích đội mũ nồi đen, mặc quần áo chàm, khoác tay nải ngang người. Là đàn ông thì mang bao dao bên trái. Phụ nữ thích mặc áo hoa cà hoa cải, chân đi dép lê, đầu đội khăn bông sặc sỡ các sắc màu. Mũ, dì nào cũng có khuyên bạc tròn chạy xệ nơi rái tai, tay cuốn đầy những chuỗi cườm hạt đỏ đỏ, xanh xanh rực rỡ. Người bên ngoại không nói được nhiều tiếng Kinh, thường phải có mẹ làm thông ngôn mới trò chuyện cùng con được. Mọi người hình như cũng thích con lắm, lúc lúc lại rộ lên hàng chuỗi cười vì ngộ nhận về nhau. Họ ngoại nói ăn cơm là ăn cơm, ăn liền ba bốn bát, không khách khí. Rót nước mời người khác cũng trịnh trọng đưa bằng hai tay, nhưng có vẻ lúng túng vụng về. Không biết nói cảm ơn, xin lỗi, nhưng nếu hàm ơn ai thì nhớ mãi, có lỗi với ai thì áy náy suốt không thôi. Phiên chợ, những ngày có người họ ngoại tá túc qua nhà là những khi "có việc": bán măng khô, mộc nhĩ, nấm hương, gắp thịt thú nướng, lạng cao khỉ hoặc vài ba thứ thảo quả. Tiền thu được không nhiều nhận gì, chủ yếu là có cơ được gặp nhau ngoài chợ, uống rượu trong quán lá, ghé qua nhà bè bạn họ mạc, trò chuyện vui vẻ với nhau. Bố rất quý người bên

ngoại. Bố nói chuyện oang oang. Khi người họ ngoại sắm sửa ra về, bố thường cho tiền, mấy bộ quần áo cũ, lọ thuốc đỏ, hộp DEP chống muỗi vắt hoặc đôi giày vải bố được phân phối. Tiền bạc thì người bên ngoại khăng khăng từ chối, chỉ hờn hờ khi khoác thử chiếc áo cũ hoặc sung sướng nhận thử thuốc tránh loài côn trùng muỗi vắt cho người đi rừng.

Riêng cậu út thì khác. Cũng như những người bên ngoại, cậu đỏ bừng mặt, khăng khăng không nhận, chối đây đẩy khi bố cho tiền. Cậu cũng thích quần áo bộ đội, giày vải, đèn pin. Mỗi khi bố cho, dù là mới hay cũ cậu cũng đều mặc ngay, ướm thử, soi mình trong vại nước, vuốt vuốt mái tóc rẽ tre, cười cười mủm mím. Cậu đi xuống bếp, giúp mẹ làm cơm. Cậu tìm những giống tre non, đổ gạo nếp vo sạch nướng cơm lam đồ cháu. Cậu cứ tẩn mẩn, cà kê trò chuyện bằng tiếng dân tộc với mẹ mãi. Cho đến khi chỉ còn lại hai người, rất nhanh, mẹ dúm cái cuộn "lẻ" đã chuẩn bị sẵn từ bao giờ vào tay cậu. Cũng nhanh không kém, cậu dứt luôn cuộn "lẻ" vào tay áo trong. Rồi hai người lại ề à, lại ề ■ nói chuyện tiếp... Cậu út nói khá sôi tiếng Kinh. Cậu đi dép nhựa Tiền Phong trắng, đội mũ cối, đi xe đạp Thống Nhất có biển số gắn trên khung. Cậu còn có cái đài con con treo lưng lẳng trước ngực lúc nào cũng véo von tiếng đàn, điệu sáo. Thi thoảng, cậu còn mượn ai đó được khẩu súng kíp, oai vệ khoác trên lưng. Cậu đã mười tám tuổi, đang chuẩn bị đi hỏi vợ...

Bố lâm bệnh.

Nằm trên giường, bố gầy gò, bé nhỏ, mỏng manh như chiếc lá vàng thu. Bố mệt nhiều, áp tai lên ngực bố, con nghe trái tim đau đang nặng nhọc, run run đập từng nhịp, từng nhịp chậm buồn. Nước mắt con nhỏ xuống, chảy ướt đôi tay có những ngón rất dài tài hoa của bố. Bố tỉnh lại rồi. Bố vùng ngồi dậy. Bố lại cười. Nụ cười hồn hậu như một chú bé con. Bố kể: Mẹ con chăm nom bố chu đáo hơn bao giờ hết. Bố thèm ăn cháo. Nửa đêm, mẹ dậy nấu cho bố ăn. Bưng bát cháo lên, bố chê "loãng thế". Lần này thì "đặc quá!". Khi vừa ý thì lại muốn ăn miến. Mới được đôi thìa, lại bỏ, không ăn. Bố muốn lên gác đọc sách, nhìn trang giấy mới mà chẳng luận nổi từ nào. Mẹ lại đọc, đọc thật chậm, như cháu nhỏ đọc cho ông già nghe. Mà bố thì vẫn hay nóng tính. Bố nóng nảy với mẹ suốt rồi. Đấy, giờ lại thêm hư nữa, tiểu ra mà không biết... Đấy, ướt hết cả chăn đây này... Con loạng quạng tìm bô, lén lút nhả mũi bởi cái mùi nồng nồng, khai khai như trong nhà trẻ. Mẹ chạy vào bảo: "Em ra ngoài đi. Làm không quen, bố đau". Mẹ ẵm bố lên, đỡ bố ngồi lên bô sứ. Ngoài nhà, con nghe bố gắt: "Lạnh thế này, người ta chết còn gì". Có tiếng mẹ dỗ dành, xin lỗi. Nước mắt con rơi xuống, lần này làm ướt hai bàn tay con. Bố vẫn nằm trên giường, chân đắp gòn gàng, sạch sẽ. Bố dặn, bố mong được về quê nội, được bé bỏng như ngày nào còn ông bà nội. Tiếng bố âm trầm. Giọng người âm u...

Đêm. Con ra đầu hồi ngồi gục xuống bậc thềm.

Trên bầu trời cao rộng, đen thẫm và mông lung, những ngôi sao tha thiết chói sáng. Những ngôi sao lấp lánh làm đau nhói trái tim ốm yếu của con. Con chưa bao giờ hình dung ra cuộc sống của mình thiếu vắng bóng hình của bố. Sự thật, bố không phải là người thật tốt. Bố khó tính, bố cố chấp, bố gia trưởng. Có đôi khi, bố không công bằng, bố nặng lời với mẹ. Nhưng tất cả những điều đó đều không có ý nghĩa gì cả. Bởi với con, bố không chỉ là cha mà là thầy, là anh, là bạn. Bố đã cho con rất nhiều điều, những điều đã giúp con vượt qua khỏi những thất vọng, sầu muộn, buồn đau riêng tư và thầm kín nhất... Chợt có bàn tay ấm áp nắm lấy vai con, lắc mạnh: "Mẹ đây, có mẹ, em đừng lo cho bố nhiều. Em trở về thành phố đi. Cố làm việc cho tốt. Nghỉ lâu, lo chuyện nhà, người ta đuổi việc thì bố mẹ cũng buồn thêm. Đi đi em". Rồi mẹ quả quyết chắc chắn như chính niềm tin cứng cỏi mà không một thất vọng nào có thể lay chuyển nổi: "Bố em sẽ khỏi thôi. Rồi bố em sẽ qua khỏi thôi mà..."

Những người hàm ơn bố gửi về nhà cho mẹ một cô giúp việc. Chị Xum là người đi ở rất có nghề, cần thận, sạch sẽ, chăm chỉ và lễ độ. Vẫn giữ thói quen người ở hần sâu trong tâm trí, chị cung kính, trịnh trọng, nem nép cả khi ăn, khi đứng, khi ngồi. Con đã quen với cách cư xử phân giới, thấy bình thường, dễ dãi với tác phong ấy. Nhưng mẹ thì khác. Mẹ gượng gạo, mẹ không thích, không quen, mẹ sợ làm chị Xum giận, mẹ đối đãi chị Xum như đối đãi một vị khách quý đến thăm chơi. Sáng, chị Xum rửa mình là mẹ

vùng dậy trước đi quét sân, kéo nước. Chị Xum giặt giũ, lau chùi nhà cửa, mẹ vội vàng vén tay áo, cúi người vo giẻ với vẻ hối hả khẩn khoản... Tháng sau, con nhận được thư nhà. Chị Xum viết: "Đời tôi, chưa được ai đối xử tử tế như bà. Bà thương tôi như thương người thân. Nhưng tôi ngại và xấu hổ lắm. Tôi trót nhận tiền của các bác ấy mà không đỡ dần được gì ông bà và cô như mong muốn. Còn ông thì ngày càng yếu dần đi...". Chữ chị Xum run run mà to như con gà mái ghe chảy tràn trên tờ giấy khổ rộng như tấm khăn voan...

Chỉ còn mình mẹ bên bố mà thôi.

Ở một mình trong thành phố. Không phút giây nào là con không thoáng nhớ nhà. Đi làm, con thường phải vòng xe qua khu phố cổ nhiều tiệm thuốc tây. Con nhìn thấy có những đôi găng tay cao su nhiều màu sắc bày trong quầy kính, con nhớ mùa đông đến, cái giá lạnh của nước giếng quê mình nhức nhối lắm. Mẹ phải giặt giũ nhiều, mang găng, chắc mẹ bết cồng tay. Con vội vã chọn lựa, tìm kiếm được vài đôi thật bền rồi cùng một bọc toàn thuốc đắt tiền quý hiếm, hăm hở, khắp khời con trở về quê. Bố dường như khỏe lên. Người đi lững thững, bước khoan thai trong vườn nhà, giữa cỏ hoa, cây trái... Con đưa cho mẹ tất cả những thứ đồ của con, lấp bắp nói những điều tầm thường mà những đứa con tầm thường vẫn nói. Ra đi lần nữa, trong tâm tư nông nổi lúc đó, con thật sự yên tâm vì sự thơm thảo hiếu đễ của chính mình...

Bố mất rồi.

Con trèo lên căn gác nhỏ của con. Những cuốn sách của con. *Tấm Cám. Thạch Sanh. Cóc kiện trời. Kim Đồng. Góc sân và khoảng trời. Andecxen. Những người khốn khổ. Chiếc nhẫn bằng thép. Ruồi Trâu...* Bố thường đọc sách cho con nghe. Bố dạy con đọc sách. Bố mua thật nhiều sách cho con... Bên những cuốn sách đã ngả màu vàng là những con chim giấy, những bông hoa lụa, bài kiểm tra, khăn mùi xoa thêu chim và bướm, búp bê mũi hếch, que tính, que chuyền bằng trúc, nửa... Thế giới thơ ấu của con đây. Những kỷ niệm thiếu thời tràn về. Suốt tuổi ấu thơ, con đã không tự giữ được cho mình một cuốn sách hay thứ đồ chơi nào nguyên vẹn cả. Hoặc là con đánh mất, hoặc là bị đánh cắp hoặc là con cho đi. Còn lại là những đồ gãy vỡ, hư hỏng, nhàu nát con đã chán chường, vứt vạ vật, quăng quật vô tư khắp các xó xỉnh sân vườn trước khi hôn hờ với những cuộc chơi mới mẻ, hấp dẫn khác. Nhưng mẹ, mẹ đã thu gom lại, đã cất đi như lưu giữ cho bảo tàng bé nhỏ của con. Tất cả, tất cả qua tay mẹ gọn gàng và đẹp đẽ... Không ai vượt khỏi bóng dáng tuổi thơ mình. Con cũng thế. Nỗi ám ảnh tuổi thơ đã mất càng trĩu nặng hơn khi con biết rằng mình đang nếm trải dần nhiều thêm những đau xót và cay đắng trong kiếp con người... Ký ức thơ bé sống dậy rưng rưng. Tay run run, con hồi hộp lần giở từng món.. Rồi cái thói tò mò vẫn riết róng trong tính cách khiến tay con mò

mắm sâu hơn. Trong chiếc đũa vải của mẹ đây, mấy đôi găng tay con mua cho mẹ vẫn vẹn nguyên mới mẻ. Con nghĩ: "A, mẹ mình đã già nên tính tình thêm lắm cảm. Như những người già cả sẵn lòng cất giữ gạo tám trong lu, giấu kỹ vải lụa điều trong rương gỗ mà thà ăn cơm gạo mốc hẩm hiu, mà thà mặc áo vá chằng đụp vì nếu dùng thứ xa xỉ quý giá thì thấy tiếc. Tính cách của những người không quen sống sung sướng một mình". Như đọc được ý nghĩ của con, mẹ tần ngần nói như học trò mắc lỗi: "Mẹ biết em lo mẹ bị lạnh khi giặt giũ chăm nom bố nhưng nhớ bố trông thấy, bố lại tủi thân. Mẹ sợ bố nghĩ là mẹ ghê bố bệnh. Tội nghiệp. Mẹ quen lạnh cả đời rồi, thêm chút nữa cũng không sao, em à".

Con yêu mẹ. Như biết bao đứa con khác trên mặt đất này yêu mẹ của mình. Nhưng chẳng hiểu sao, càng lớn lên con càng thấy xa cách mẹ nhiều hơn. Có nhiều khi ngồi bên mẹ, nằm bên mẹ, nói chuyện cùng mẹ mà con thấy thương, nhớ mẹ vô cùng. Con mơ về mẹ, ước thấy mẹ trong ý nghĩ của con. Trong trái tim non nớt của con chỉ lén lút thầm thì tiếng "Mẹ" với bản năng thương yêu đầy lắm lỗi. Tại sao mẹ không là... Tại sao mẹ không giống... Tại sao mẹ lại... Tại sao...?

Con sinh ra từ đâu? Con là ai? Hay con chỉ là bản sao nguyên vẹn của bố? Một nửa máu thịt của con lớn dậy đã dần lấn lướt choán hết nửa phần còn

lại kia. Thứ văn hóa con mang, loại ngôn ngữ con đang sử dụng, tư duy của con, thói tính và quan niệm của con, hoàn toàn không mang dấu tích nào của con người mẹ, của dân tộc mẹ. Trong đời, còn có những đứa con không nói được, không hiểu được tiếng mẹ đẻ của mình. Đó có phải là tội lỗi không? Mẹ biết không, giống con búp bê luôn tự bịt mắt mình bằng dải băng đen, với những bước đi thập thồm trong đời, với đôi tay quờ quạng, trong những trò ú tim hão huyền, con bám đuôi, bầu vú, tìm kiếm những điều cao cả, những kỳ tích lớn lao mang đầy tiếng vọng đối trá và sự đa đoạn bất hạnh trong thế giới xung quanh mình. Hết cuộc chơi này sang trò đối khác, những đam mê phù phiếm kéo tuột con đi... Có đôi khi, con ngỡ mình tìm được, tưởng chừng đôi tay đã chạm tới, vỗ vập giữ lấy, mừng rỡ và sung sướng reo lên: "Đây rồi! Của tôi". Nhưng con hay đâu, con cũng giống như những hạt cát tí hon bên bờ biển thẳm. Hạt cát nhỏ nhoi cứ gồng mình chống trả những lớp sóng dào dạt cao cả của đại dương. Hạt cát tưởng mình sẽ vĩ đại hơn khi dần dỗi, vùng vằng lảng xa bờ bãi cùng sóng gió để lang thang trên những sa mạc nắng lửa, nhênh nhang, hời hợt vô tâm trôi dạt theo khoảng không mãi mãi vô cùng.

Mẹ ạ, con cũng như tất cả những hạt cát con con ấy cuối cùng đều bật khóc òa lên, đều lủi thủi quay lại hết bởi biết rằng phải trở về với mẹ mình thôi...

N.T.L

NỬA
PHẦN
TÌNH
YÊU
My Lăng

Ly cà phê cạn gần đến đáy nằm trơ trọi trên bàn. Thật ra, nó không trơ trọi vì đối diện vẫn còn một ly sữa đá đầy ắp, vẻ như chưa được chủ nhân nhấm một ngụm nào. Mồ hôi của đá chảy âm ỉ trên mặt bàn. Mới đây thôi hai chiếc ly vẫn còn đầy đủ hai vị chủ nhân. Nhưng tội nghiệp thay cho ly cà phê! Chủ nó - một gã trai có vẻ mặt lắc cắc đã bất ngờ đứng lên, rảo bước thật nhanh như muốn xa càng nhanh càng tốt nơi này. Chiếc ly muốn thốt lên gọi nhưng miệng như nghẹn lại. Lòng nhức nhối. Nước mắt nó tuôn. Ai không biết nhìn vào cứ tưởng mồ hôi đang

chảy. Không. Nó đang khóc giùm một người. Không ai nhận ra kể cả ly sữa đá bên cạnh. Có lẽ vị "hàng xóm" nhất thời cũng đang cùng đập một nhịp đầy tâm trạng với nó.

Cô gái ngồi câm lặng như một pho tượng người ta hay trưng bày ở những quầy lưu niệm. Hai bàn tay quỳn chặt vào nhau. Mắt nhìn vào một khoảng không vô hình. Một vài cơ trên mặt cô vẫn giựt liên hồi. Rồi bất chước chiếc ly mất chủ không sao kiểm soát nổi mình. Cô khóc.

Anh vừa ra đi. Nhưng tại sao? Có bao giờ cô đã thôi yêu một gã trai phong trần mà bạn bè hay gọi là "thi sĩ du đãng" đâu. Rất nhiều người yêu vẻ ngoài hơi lập dị của anh, yêu thơ anh qua những bài viết trên những tờ báo tuổi học trò nên gán cho anh cái tên đó. Cô không nằm ngoài "câu lạc bộ" yêu thơ anh ở trường đại học. Đối với cô, anh thật vĩ đại. Và còn bao nhiêu cô gái yêu thơ vây quanh anh...

Mái tóc dài cháy nắng, phủ ngang vai. Những khi trời oi bức, anh cột túm lên như chiếc đuôi gà. Các thầy cô khó tính trong khoa cho anh là đồ du côn. Có lẽ họ không hiểu anh nên mới gọi anh là du côn. Chứ anh có làm gì đâu. Mái tóc dài hơi chút lập dị có làm mất đi vẻ mặt thật hiền của anh đâu. Quả thật anh hay khoác những chiếc áo in hình đầu lâu, hình các cô gái đang dẩu môi lên mời gọi, quần jeans xé gối tơi tả... Nhưng có hề gì đâu. Ai chẳng có một cá tính riêng của mình. Đó cũng là cá tính của anh. Mất nó, anh có còn là anh đâu. Mà mất rồi thì làm

sao anh thai nghén và trình làng những bài thơ hay cho tuổi học trò mọi miền xem, không những xem mà còn học thuộc và chép tặng nhau nữa. Anh là nghệ sĩ mà. Nghệ sĩ ai không lãng mạn như vậy. Cô sẵn sàng gân cổ cãi lại những ý kiến nhận xét không tốt về anh. Họ hay nói anh là thằng khùng. Một thằng khùng vừa thoát khỏi trại điên. Nhưng làm sao khùng cho được khi những câu thơ anh viết hay đến như vậy:

Em ra đi.

Chiếc lá buồn vẹo vọ,

tách khỏi cành, lay lắt chạm hư không.

Để tìm cô - tôi khóc với bóng chiều

Cô yêu anh điên cuồng, mặc cho những lời gièm pha chỉ có kẻ điên mới yêu được một đứa khùng. Chỉ có trong cổ tích mới có một đứa con gái không chút ngưng ngừng yêu say sưa một gã trai lập dị. Lại còn bày đặt "tự hào" đem tình yêu đơn phương ra khoe khắp hang cùng ngõ hẻm. Người ta nói cô đó. Đau chưa? Nhưng hề gì, tình yêu không phân biệt tuổi tác, sang hèn. Yêu thì đem khoe. Giấu giếm làm gì. Chỉ có những kẻ nhút nhát, yêu mà không dám bày tỏ đến khi tình yêu mất đi rồi mới ngồi nuối tiếc cũng chẳng còn gì. Cô yêu anh nhiều lắm. Hơn cả bản thân cô nữa. Hình ảnh của anh với mái tóc dài, những bộ đồ hầm hố lúc nào cũng ở trong giấc mơ, trong bữa ăn, trong lúc tắm... nơi nào trong cô cũng có anh.

Và hôm nay anh trả lời cô trong quán nhỏ chật chội trong một góc hẻm. Chính anh chọn địa điểm và hẹn giờ. Cô sung sướng muốn rớt nước mắt khi anh đến lớp cô, môi huyết sáo ra hiệu muốn gặp cô, vẫn với dáng điệu quen thuộc hiện ra biết bao lần trong cơn mơ của cô. Cô lạnh tay đến nỗi không nói xong câu xin phép giảng viên ra ngoài có việc. Điều cô không ngờ nay đã đến. Anh "đã" nhận lời cô sau bao nhiêu lá thư cô gửi cho anh bày tỏ nỗi lòng mình. Anh "đã" tìm ra một nửa của mình mà bao lâu nay anh tìm kiếm. Anh "đã" cảm động đến rớt nước mắt khi nhận được quà tặng của cô - những tờ báo có đăng bài của anh. Có những bữa cô phải nhịn ăn để dành tiền mua những tờ báo có đăng bài của anh, dù mấy dòng vẫn quý. Khó tìm đến mấy cô cũng lúng cho ra. Tiền bạc mất đi vẫn kiếm lại được còn thơ anh mất đi thì uống gì bằng.

Anh hẹn cô 5 giờ chiều tại chiếc quán nhỏ có cái tên thật lãng mạn "Vườn xưa". Làm sao anh biết được cô đã chuẩn bị cho cuộc hẹn bao nhiêu là thứ. Trước tiên cô lôi từ chiếc hòm gỗ ở đầu giường ra những tập thơ của anh. Nói là của anh nhưng chính tay cô đã sưu tầm từ các tờ báo, bỏ bao nhiêu thời gian nắn nót viết lại trong những cuốn tập học trò. Chút nữa gặp nhau cô sẽ trân trọng tặng anh. Cô muốn lưu giữ giúp anh những "lời mật" anh đã gieo vào lòng người. Cô làm việc này âm thầm nên "thi sĩ du dương" đáng yêu của cô không hề biết gì. Nhỏ bạn cùng phòng, nằm giường tầng trên bĩu môi chê cô

làm chuyện ruồi bu. Học hành không lo ở đó thơ thần cho uống phí tiền bạc công sức cha mẹ đổ ra. Cô giận bạn quá. Cô yêu thơ, yêu anh thôi chứ cô nào bắt hiếu với cha mẹ. Cô vẫn học tốt mà.

Cô muốn cuộc gặp gỡ trong mơ này sẽ là mãi mãi. Anh sẽ cảm động vì tấm lòng cô dành cho anh. Ôi, có lẽ anh sẽ rơi nước mắt. Sự bất ngờ mà cô dành cho anh quá lớn. Tình yêu cô dành cho anh cũng lớn y như vậy. Anh đâu biết từ ngày chân ướt chân ráo vào trường đại học, cô đã yêu anh. Trước khi thi đậu vào trường, cô đã là một độc giả trung thành của tờ báo dành cho tuổi học trò. Mua được quyển nào cô lại đọc ngấu ngiến ngay. Bút danh cô chú ý nhất là "Du ca". Chính là anh đó. Cô vui đến điên người khi trong cuộc họp mặt đón chào tân sinh viên, anh cũng có mặt. Có lẽ thực sự anh không muốn cố tình làm ra vẻ lập dị để nổi bật trước đám đông nhưng vẻ ngoài của anh đã khiến những tân sinh viên đặt những câu hỏi to tướng trong đầu: "Kẻ lập dị này ở đâu ra?", "Có lẽ anh ta là nghệ sĩ?" hay: "Trông anh ta lãng mạn quá!". Khi người dẫn chương trình giới thiệu một cây bút - sinh viên khoa Văn nổi tiếng lên đọc thơ tặng các tân sinh viên, cô đã nhận ra anh chính là người mình tìm kiếm bấy lâu. Từ đó, trái tim trong ngực cô rất thường đánh sai nhịp.

Chiếc ly cà phê cô đơn vẫn khóc. Cô gái đối diện nó cũng khóc. Bờ vai cô run lên từng hồi. Những giọt nước mắt nóng hổi lẫn với những giọt nước lạnh ngắt của hai ly nước. Ly sữa đá có lẽ không đau bằng ly cà phê đối diện,

bởi nó không chứng kiến tận mắt câu chuyện. Nó được đem ra sau khi tất cả đã kết thúc. Nhanh. Gọn. Nó ngần ngừ nhìn ly cà phê khốc. Trong lòng ly cà phê chỉ còn đọng lại một ít nước đen ngòm. Còn nó vẫn đầy, chưa hề được sử dụng. Nó hỏi ly cà phê chuyện gì đã xảy ra. Ly cà phê ngậm ngùi bày tỏ. Nó chắc lừa tội nghiệp cho một tình yêu đại khờ. Một khối tình chỉ biết đặt tình yêu ở trong tim mà không hề có sự hiện diện của lý trí. Không biết rồi cô gái sẽ ra sao khi tí nữa đây cô rời quán nhỏ, rời chiếc bàn có hai ly nước biết buồn. Cô sẽ sống như thế nào khi niềm tin vào tình yêu đã mất hết. Cô có biết đâu mình đã trông chờ vào những gì cô không thể với tới được...

Cô tới quán nước "Vườn xưa" với một chiếc áo màu hồng phấn, chiếc quần màu ghi. Trông cô thật nhã nhặn, duyên dáng. Cô hướng mắt tìm kiếm dáng người quen thuộc. Anh kia rồi! Mái tóc dài cột túm lại bằng những sợi thun thật bụi. Ôi anh đáng yêu làm sao! Cồ thốt lên khe khẽ. Anh vẫn mặc chiếc áo in hình chiếc đầu lâu hai xương chéo, quần Jeans cũ xì với gối và lai được xé tới tả. Anh vẫn là anh. Vẫn mãi là "thi sĩ du dương" đáng yêu nhất của cô.

Ngồi xuống đối diện anh rồi mà cô cứ ngỡ đây là cuộc gặp gỡ trong mơ. Anh hất hàm chào cô. Cô khẽ gật đầu. Phút giây này đối với cô lãng mạn làm sao. Ánh sáng từ những dây đèn trang trí chớp tắt đều đặn. Anh rút thuốc ra gắn lên môi, điệu nghệ bật hộp quẹt. Khói thả vào không gian mờ mịt một mùi thơm nhẹ. Cô hít chậm làn khói vào lồng ngực để trấn tĩnh lại. Nhưng cô bị sặc. Cô chỉ dám ho nhẹ nhẹ.

Cơn sắc quái ác nè lúc này hành hạ cô. Nó dồn dập làm cô cứ muốn ho mãi. Đừng, cổ họng ới, tao van mày đấy! Đừng làm khổ tao trong phút giây lằng mạn này! Anh nhẫn mặt, khó chịu nhìn cô. Mọi anh vẫn phì phèo điếu thuốc.

Và cuộc trò chuyện bắt đầu.

- Em yêu anh à? Thật không? Sao lại ngu ngốc yêu một "thi sĩ du đãng" như anh? Đáng không em? Anh xấu lắm đấy! Xấu từ đầu đến chân. Giá mà em mục kích được cái xấu xa của anh nhỉ, chắc chắn em sẽ quay ngoắt 180 độ, à không 360 độ để mà lánh xa anh cho nhanh lệ! - Anh ngưng nói tay nhấp nhấp điếu thuốc cho tàn rớt xuống đất, miệng ngáp dài không thèm lấy tay che. Cô ngồi khép gối, tai nghe không sót một lời từ miệng anh - Em uống phí thời gian, công sức, tiền bạc cho anh quá. Cần như vậy không, đáng như vậy không? Anh tức cười cho em ghê, con gái mà đi tỏ tình trước. Chuyện lạ đời, đúng không? Anh phóng đãng vậy nhưng trong tình cảm anh cổ hủ lắm. Chuyện tỏ tình phải dành cho con trai. Em trông cũng được đấy. Sao không đợi chàng khờ nào đó đến tỏ tình? Dại gì mà giành hết cho anh vậy? Khổ anh ghê! Anh chẳng yêu em lấy một chút nào. Chút xíu cũng không. Thôi, ráng đi nha. Tình yêu của anh không thể phung phí đâu. Anh cũng không phải là người tham lam. Người yêu anh mà dò ra chỗ này thì thiệt thòi cho em. Cố mà sống nhé. Đừng nghĩ quẩn, tình yêu dành cho anh không phải lẽ sống đâu. Đời em còn dài, ráng phấn đấu đi. Tương lai không

phải để chết. Em có chết đi anh cũng không thèm khóc đâu. Đáng gì mà chết!

Đáng gì mà chết cô gái ơi! Đáng gì mà chết. Hai chiếc ly rung rinh như muốn gửi gắm lời an ủi của mình đến với một tâm hồn đang tan vỡ. Hãy đứng lên và về ký túc xá thật an toàn nha. Hãy dành trái tim và khối óc quý giá của mình cho việc học hành. Tạm thời cứ như vậy nha. Được gặp nhau một lần như vậy là đủ rồi. Thỏa mãn rồi. Bây giờ hãy xóa dần ký ức đi. Đừng thêm ngoái đầu lại khi bước ra khỏi quán. Bước thẳng đi! - Hai chiếc ly thì thăm một mình, nếu may mắn có thể cô gái nghe được nhưng chúng tin dù không nghe được cô gái vẫn sẽ có một quyết định thật đúng đắn cho mình.

...

Tôi là một thằng khốn nạn. Một thằng thi sĩ nửa mùa. Không biết quý trọng tình cảm chân thật của một người con gái ngoan hiền. Cô ấy đã yêu tôi không vụ lợi, dành hết cho tôi tất cả tình yêu. Nhưng làm sao tôi đáp trả lại được khi trong máu đã mang mầm mống của con virus nguy hiểm nhất. Nó đang tàn phá tôi. Ôi đáng đời tôi. Chỉ vì một lời rủ rê vậy là tất cả đổ sụp sau một đêm. Khi ả làng chơi cười khanh khách báo tin: ả đã "ưu ái" truyền căn bệnh thế kỷ cho cả bọn thì không ai thốt được một lời nào. Bây giờ tôi chẳng cần phấn đấu gì nữa, ngoài việc sống nốt những tháng năm còn lại của mình. Tôi không có tư cách để đón lấy tình yêu thánh thiện của em. Em ơi, tôi nói dối đấy! Tôi đã yêu em từ ngày đầu gặp em ở giảng đường. Tôi yêu gương mặt bầu bĩnh, đôi

mắt to tròn và đôi môi xinh xắn đã xung phong đọc những bài thơ mà ngay cả tôi cũng quên tôi viết khi nào. Em cứ sống đi và hãy căm ghét tôi thật sự đi. Nhưng tôi vẫn sẽ tự hào với lòng mình: tôi đã được em yêu.

Mùa đông năm Giáp Thân

M.L

ĐI
QUA
MÙA
ĐÔNG

Đình
Thùy Hương

Tháng mười hai. Những ngọn gió mùa đông hăm dọa lướt mình qua không trung rít ù ù nghe ghê rợn. Rét cửa vào da thịt. Trời lúc nào cũng ảm đạm, những con phố nối nhau nằm ườn lười biếng và đôi khi người qua lại thưa thớt đến bất thường. Trời rét quá, nó cũng nhận thấy thế, dù nó vẫn luôn nhận mình là người yêu mùa đông nhất. Mùa đông xám bạc, mùa đông đa cảm, mùa đông buồn. Hình như là mùa đông cũng giống nó ở một điểm nào đó, cũng mênh mông, sâu hun hút và thích quất những ngọn gió mạnh vào người khác đến điếng người. Có lẽ vậy, nó đa cảm và cay nghiệt nữa.

Hai đặc tính trái ngược cùng tồn tại trong nó làm đôi khi chính nó thấy buồn cười. Nhưng quả thực là đúng như vậy.

Ngũ bảo nó: "Em đừng đa cảm quá. Con gái đa cảm chỉ khổ". Nó cười, nụ cười rớt vào mùa đông, trôi nhanh thoang thoang, không đọng lại. Điều đó làm Ngũ buồn. Có lẽ Ngũ đã buồn vì nó rất nhiều. Những nỗi buồn dai dẳng trong mùa đông không hết. Nó biết nhưng vẫn cứ nhơn nhơn. Cố tình hay là không chịu hiểu Ngũ thì chính nó cũng không biết.

Thực ra nó ghét ai bảo nó đa cảm. Đa cảm nghe yếu đuối quá, mặc dù chính nó biết mười mười rằng mình có đặc tính ấy. Nhưng nó không muốn thừa nhận. Bố nhiều lần đã nhắc nó bỏ cái trò viết lách vớ vẩn mà theo ông thì nó hoàn toàn không phù hợp với con gái. Người lớn bao giờ cũng có những lí do thật xác đáng. Nó biết nhưng không thể bỏ được. Ngày nó vào Đại học, mẹ buồn vì niềm hi vọng của mẹ không chịu theo khối A mà lại mắc vào cái mớ bòng bong văn chương như một trò duyên nợ. Tủ sách đầy ắp những quyển Toán, Lí, Hóa nâng cao mà mẹ mua cho nó đã từ lâu nằm ngủ im lìm, bụi bặm. Nhìn sâu vào trong mắt mẹ nó biết có một nỗi thất vọng không tên. Nó có cảm giác những người thân luôn đứng xa nhìn những việc nó làm với đôi mắt mệnh mang. Điều ấy khiến nó có cảm giác cô đơn đến tột đỉnh.

Nhiều lần nó hỏi Ngũ:

- Anh yêu em vì sao?

Ngũ cười, nụ cười làm dậy lên trong nó những

xúc cảm thật lạ kì. Ngữ không bao giờ trả lời những câu hỏi đại loại như thế của nó. Có thể Ngữ cho rằng đó chỉ là những câu hỏi hết sức vớ vẩn, nhưng với nó câu trả lời lại quan trọng. Ngữ không biết điều đó. Ở hai người có những điểm khác nhau đến lạ kì. Có lẽ chính vì thế mà ngày xưa nó và Ngữ đã có thời gian phải xa nhau.

Ngày ấy, gió mùa đông khắc khoải hoang lạnh. Bạn bè đến với nó ào ạt. Những lời ca tụng rỗng roãng như không gian mùa đông mênh mang. Những câu chuyện nó viết cứ đều đều, tẻ nhạt và hết sức buồn bã. Bạn bè đến với nó rất nhiều. Những mối quan tâm, những lời mời mọc. Mọi người đẩy nó vào một thế giới hào nhoáng khiến nó đôi lúc ngỡ rằng mình là một kẻ thực sự rất tài. Nhiều đêm vì ảo tưởng ấy, nó trần trọc nghĩ về Ngữ, thấy rằng hai người quả thực xa cách quá. Đang giữa đêm, nó dậy mở toang cửa sổ. Hơi lạnh mùa đông ào vào, văng trắng khuya treo lủng lẳng ngoài cửa sổ lạnh lẽo. Nó ngồi lặng lẽ như một kẻ khùng lên cơn. Để rồi sau nhiều đêm như thế, nó nhận ra nó và Ngữ thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Nó đi qua hai năm sinh viên thờ ơ, không mặn, không nhạt. Đôi lúc cũng rung cảm trước người này, người khác. Nhưng những cảm xúc ấy tan loãng rất nhanh mà không hề có cái gì sâu sắc đọng lại như tình cảm nó đã từng dành cho Ngữ... Để rồi cuối cùng như vòng tròn của số phận, mùa đông thứ ba trong đời sinh viên, nó trở lại với Ngữ. Giống như

một con ngựa bất kham sau một chặng đường dài cũng thấy cần phải neo đậu lại ở đâu đó. Ngày ấy cũng là tháng mười hai.

Tháng mười hai. Sinh nhật nó, sinh nhật Ngũ. Hoa sữa cuối mùa tan tác. Những cành cây khẳng khiu trơ trụi lá. Nó đưa cho Ngũ tờ báo có bài của nó và chờ đợi. Mắt Ngũ vui đấy rồi lại buồn ngay. Ngũ biết sau mỗi bài báo rất có thể nó lại tăng thêm những mối quan hệ. Cái ghen của Ngũ bao giờ cũng có lí.

Bố mẹ mong manh biết chuyện. Mẹ bảo: "Tốt nhất là yêu người cùng ngành, cùng nghề để sau này dễ thông cảm và chia sẻ với nhau". Nó im lặng, thấy thương Ngũ nhiều hơn. Ngũ biết điều này chắc Ngũ sẽ buồn. Biết làm sao được nhỉ, nó vốn dĩ vẫn luôn là cơn gió hoang mùa đông khắc khoải, bồn chồn.

Tân đến, cả Thành nữa. Hai người nếu lắp ghép với nhau sẽ là bản sao hoàn hảo của tính cách và sự thành đạt. Họ tấn công nó mạnh mẽ. Ở một góc độ nào đó họ ngưỡng mộ nó.

Nó kể cho Ngũ nghe, Ngũ bảo:

- Cạnh tranh lành mạnh, có sao đâu. Nếu em bắn khoản, em có thể lựa chọn lại.

Nghe có vẻ giận dữ pha lẫn sự ghen tuông. Bố nói nửa vờ: "Hai thằng ấy, thằng nào cũng được". Còn chị nó thì ở một góc độ khác, vật chất hơn: "Có nhà ở, có xe đi, rồi yêu được". Tự nhiên nó thấy chán ngán. Nó tự hỏi: Tiền có mua được tình yêu và hạnh

phúc không? Tại sao nhiều người giàu mà không hạnh phúc? Sự bần khoản ấy tồn tại trong một thời gian dài như một điều ám ảnh không thể trả lời. Ngữ biết trong trái tim đa cảm của nó có ít nhiều xúc cảm ngoài Ngữ. Ngữ giận, nó không xoa dịu sự hờn dỗi của Ngữ mà lại buông một câu trêu người:

- Em có bao giờ bắt anh phải chấp nhận em đâu.

Ngữ im lặng rồi ra về. Ngữ không biết sau mỗi lần đối xử với Ngữ như vậy nó luôn ân hận và day dứt, nhưng lòng kiêu hãnh trong nó không bao giờ cho phép nó đến với Ngữ để nói một lời xin lỗi.

Noel, Thành đến thăm nó với một món quà xa xỉ và nói bóng gió rằng Thành có thể xin việc cho nó sau khi ra trường. Nó xoay cốc nước trong tay, cười nhạt nhẽo:

- Anh chẳng thể nghĩ ra cái gì hay ho hơn thế sao?

Thành nhìn nó ngạc nhiên. Cũng phải, nó đa cảm mà Thành lại sống thực tế. Hai đối cực đặt cạnh nhau tạo ra phản lực thật mạnh mẽ. Nó kêu đau đầu rồi bỏ đi nằm. Thành ngồi thêm một lúc rồi về, hẹn ngày mai sẽ trở lại để đưa nó đi chơi bù. Nó đột nhiên bật dậy, tỉnh táo đến lạ thường:

- Nếu là anh thì anh có muốn người yêu của mình luôn đi chơi với người con trai khác không?

Thành ngỗ ngàng nhìn nó. Nó cười, nụ cười đầy thách thức. Lâu nay Ngữ chẳng đi lại thăm nó nữa. Điều ấy làm cho trái tim nó đau khổ, nó đã kiên nhẫn ngồi với Thành chỉ là để muốn chứng minh cho Ngữ hiểu rằng, không có Ngữ nó cũng chẳng sao, nhưng có lẽ nó đã nhầm. Sự im lặng của Ngữ thực ra là sự im lặng trừng phạt, cũng là sự im lặng bao dung. Bây giờ đây, trước Thành nó mới nhận ra rằng hình như suốt cả mùa đông, Ngữ luôn nhìn nó bằng đôi mắt ẩn sâu một nỗi buồn khắc khoải...

- Thôi, anh về đi Thành ạ. Em phải đến xin lỗi bạn em.

Một mình đi trên phố trong đêm mùa đông, cảm giác cô đơn tràn ngập. Bất chợt nó nhận ra rằng mùa đông vô cùng lạnh lẽo. Trước mặt nó, dòng người đang đổ về phía nhà thờ lớn, người đông thế mà sao nó chẳng thấy háo hức, hồ hởi như những Noel đã qua. Nó dừng lại trước phòng trọ của Ngữ và rụt rè gõ cửa. Nó sẽ nói gì đây nhỉ? Nói gì để Ngữ hiểu rằng nó đã đi qua cả mùa đông để hiểu ra Ngữ quan trọng với nó biết chừng nào...

D.T.H

CÔ BÉ

MÙA

ĐÔNG

Đoàn
Phương
Huyền

Chiều không mưa.
Cả tháng nay mới
có một buổi chiều như vậy.
Bầu trời dịu hẳn, những
đám mây màu trắng nhạt
trôi thật nhẹ. Cảnh trường
bống nhiên có một cái gì đó
thật lạ. Giờ giải lao, bọn con
gái ùa cả ra lan can cạnh
cây ngọc lan. Mùa này, hoa
ngọc lan nở rất ít, chỉ có vài
bông lẻ loi nhưng mùi thơm
thật dễ chịu. Đó vốn là nơi
lý tưởng để ngắm nhìn
đường phố lúc về chiều.
Bống, một đứa la lên:

- Mưa phùn kìa tụi
bay ơi!

- Ôi, giống mùa xuân
ở quê mình quá!

Đứa khác lại đưa ra ý
kiến:

- Ngốc quá! Mùa đông chứ! Có lẽ bữa nay là lập đông rồi đấy.

- Ừ nhỉ!

Cả bọn bỗng à lên. Lâu lắm rồi, từ ngày rời quê vào đây học, Thụy chỉ biết Sài Gòn với hai mùa mưa nắng, thì thoáng trong cơn mưa gặp làn gió lạnh thì cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Thế rồi chẳng đứa nào còn nhớ đến mùa đông, nhớ đến cái lạnh căm căm của gió bắc.

Thụy cuốn mình trong đồng chăn, hai chân mang tất kín mít, thế mà vẫn thấy lạnh. Thụy kéo cái bàn vào gần giường để học, khổ nổi lại ngay chỗ cái cửa sổ trông ra sông nên gió thổi vào lồng lộng. Bố bảo đưa cái bàn ra chỗ khuất gió cho đỡ lạnh nhưng nhất định Thụy không chịu. Ngồi bên cửa sổ, Thụy có thể nhìn ra bến sông, dõi mắt về phía dãy núi xa xa cuối trời. Phía ấy thấp thoáng những con đò của những người đánh cá đang gồng mình trên sóng cả, phía ấy những màn mưa trắng xóa bao phủ lấy mặt sông. Cái màu trắng ấy mờ mờ ảo ảo thật đẹp. Đã có lần, Thụy đưa hình ảnh ấy vào bài văn và được cô giáo khen là biết chịu khó quan sát. Hơn thế nữa Thụy thích những hàng cây hai bên bờ sông. Ở đó có hai dãy bần xanh thẫm, hoa bần nở trắng xóa, những cánh hoa mỏng manh trôi bập bênh đầy mặt sông, tỏa mùi thơm dịu dịu dễ chịu. Bọn trẻ như Thụy rất thích những trái bần có vị chua chua chát chát ăn với muối ớt nghe bùi bùi, nhưng chỉ là ăn chơi mà thôi. Thụy thường nghe mẹ kể, ngày xưa ông bà mình còn

nghèo phải hái bắp về băm ra phơi khô rồi hấp cơm ăn. Nói là hấp cơm nhưng nhìn vào nồi cơm thấy toàn bắp đồ quạch, ăn vào nhiều khi nghẹn ở cổ nuốt không trôi. Ngay đến thời của mẹ cũng có lần phải ăn bắp hấp. Nghe mẹ nói, Thụy chỉ muốn khóc vì thương. Quê Thụy nghèo lắm, quanh năm hết hạn hán lại đến lũ lụt. Mùa lũ là mùa cực khổ nhất. Có năm, lũ về mấy lần làm mọi người vất vả vô cùng. Thụy còn nhớ, năm ấy lũ lớn lắm, nước dâng lên đến nóc nhà, ba chị em Thụy phải theo đồ vào nhà ông bà nội ở tạm. Nhà ông bà nội Thụy ở trên đồi cao nên không hề gì. Mỗi sáng thức dậy, Thụy chạy vọt lên đồi cao nhìn về phía nhà Thụy. Một biển nước mênh mông bao phủ, những ngôi nhà bị con nước hung dữ nuốt chửng. Một vài nóc nhà nhấp nhô trong làn nước chống đỡ một cách yếu ớt. Nước mắt Thụy chảy dài trên má, thương ba mẹ, thương quê mình thật nhiều, nhưng Thụy còn quá nhỏ, yêu thương chỉ giữ lại trong lòng. Khoảng một tuần sau, lũ mới rút, có mấy mái nhà bị lũ cuốn đi, làng xóm hoang tàn xơ xác. Sau lũ, mọi người lại cùng nhau sửa sang nhà cửa, dần dần xóm làng trở lại như xưa. Bao nhiêu tai họa cứ đổ xuống nên người dân quê Thụy chẳng tài nào khá lên nổi.

Thụy lớn lên trong nỗi cơ cực của quê hương. Rồi Thụy vào đại học mang theo niềm mơ ước của ba mẹ, của những con người chân chất. Thụy sẽ đem kiến thức về mở mang làng xóm, những người như Thụy sẽ xua đi cảnh đói nghèo vất vả.

Không ở đâu khí hậu lại khắc nghiệt như ở quê Thụy. Khi nắng nóng thì lên đến cực điểm, gió Lào thổi vào rất bỏng, cát dưới chân như đang được nung lên. Rồi cái lạnh đến khiến người ta co lại. Gió lùa vào nhà thông thốc. Gió như muốn níu người qua đường trở lại, gió làm cho cây cối xơ xác. Ấy thế mà Thụy vẫn yêu mùa đông quê Thụy, bởi mùa đông không chỉ có sự khắc nghiệt mà còn có những cảm giác thật ấm áp. Thụy yêu cảm giác vùi kín mình trong chiếc chăn bông cũ, hay xúng xính trong chiếc áo len mẹ đan. Xa lâu, mọi thứ tưởng như đã lùi vào dĩ vãng vậy mà hôm nay bỗng dưng trở lại. Câu nói của lũ bạn nhắc Thụy nhớ về quê hương, nhớ về một mùa đông với cái lạnh căm căm của xứ bắc.

Năm nào cũng vậy, khi những làn gió thu sắp sửa giã từ nhành cây ngọn cỏ, ánh nắng màu vàng nhạt trải rộng trên triền đồi, mẹ lại mang quần áo ấm và chăn màn ra giặt. Mẹ còn nấu nước hoa bưởi khô và lá hương nhu để ngâm cho áo quần thơm hơn. Nắng thu hong khô đồ cho mẹ, hương thơm bay phảng phất quanh nhà. Thụy rất thích ngửi mùi hoa ấy, mùi hương quen thuộc như mỗi lần Thụy vùi mặt vào mái tóc dài của mẹ.

Ngày Thụy sắp sửa vào thành phố học, mẹ đã chuẩn bị cho Thụy mọi thứ cần thiết. Thụy còn nhớ hôm đó mẹ đã xếp vào va ly cái áo len màu hồng làm cả nhà cùng cười. Thụy rơm rớm nước mắt. Thụy đến bên ôm lấy đôi vai gầy guộc của mẹ, Thụy bảo: "Mẹ ơi, trong đây có rét đâu mà mang áo rét hả mẹ?".

Thụy còn trêu mẹ: "Trong đây cũng chẳng có hoa bưởi để giặt áo dâu mẹ ạ". Mẹ cũng rôm rớm nước mắt, mẹ chỉ lo Thụy rét sẽ ốm, mẹ đâu được học nhiều như Thụy nên không biết hết thời tiết ở mọi nơi như thế nào.

Gió lành lạnh. Cả bọn con gái reo lên thích thú. Thụy dang tay thật rộng như muốn ôm lấy làn gió lạnh hiem hoi. Không khí nhộn nhịp của thành phố như dịu xuống để đón mùa đông về. Thụy một mình đạp xe trên con đường rộng thênh thang. Cái lạnh nhè nhẹ làm cho Thụy cảm thấy dễ chịu. Nỗi nhớ nhà quay quắt trong lòng. Không biết bây giờ ngoài ấy như thế nào? Áo len của Thụy chắc nằm im lìm trong tủ. Ngay lúc này, Thụy thèm được khoác nó lên mình để tìm thấy hơi ấm thân thương của mẹ. Cái lạnh của mùa đông như một người khách lạ đối với thành phố này nhưng lại quá đối thân thương với Thụy. Bỗng dưng, Thụy nhớ đến Quang, một gã con trai thành phố nhưng giản dị và thân thiện. Hai đứa quen nhau trong một dịp tình cờ, khi mà cả hai cùng tranh luận về một đề tài văn chương trước lớp.

Quang yêu văn nên đa cảm và lãng mạn. Quang hay chở Thụy lang thang qua những con đường, những góc phố Sài Gòn dịu dàng, nơi có hàng me xanh mơn mớn lá non tơ mỗi độ cuối thu và cuối cùng không quên ghé vào quán nhỏ quen thuộc gọi cho mỗi đứa một quả dứa tươi ướp lạnh hay ly chanh đường - những thức uống giải khát tuyệt vời nhất của Sài Gòn. Quang bảo: bao nhiêu năm rồi kể

từ khi Quang biết cảm nhận thì Sài Gòn vẫn vậy, chỉ hai mùa mưa và nắng. Quang mong một ngày nào đó, Sài Gòn sẽ có mùa đông để Quang biết được mùa đông lạnh như thế nào. Quang lại bảo:

- Mà không biết mùa đông có lạnh như... Thụy không nhỉ? Nếu thế, chắc Quang chịu không nổi đâu!

Thụy nguyền dài, nhéo Quang một cái thật đau.

Ừ! Giá như lúc này có Quang bên cạnh nhỉ, Thụy sẽ lại kể cho nghe về mùa đông xứ bắc, kể về những con người quê Thụy, về con sông nơi tắm mát tuổi thơ Thụy, về những triền đồi mọc đầy hoa sim tím. Nhưng mà không biết thời tiết như thế này có làm Quang tin là mùa đông về rồi không. Ý nghĩ ấy khiến Thụy đạp xe thật nhanh về. Thụy muốn gọi cho Quang, chia sẻ với Quang những suy nghĩ của mình.

Vừa về đến nhà trọ, Thụy đã thấy Quang đứng chờ tự lúc nào. Đúng là chẳng ai hiểu Thụy bằng Quang. Thấy Thụy nhìn mình có vẻ ngạc nhiên, Quang cười:

- Ngạc nhiên lắm hả? Quang muốn cùng Thụy đón mùa đông.

Và Quang lại chở Thụy qua những con đường để nghe Thụy kể về mùa đông. Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu Thụy: "Hay là mình đi ăn kem Bạch Đằng đi! Quang sẽ được thấy mùa đông quê Thụy". Vị lạnh của kem tê tê nơi đầu lưỡi khiến Quang nhăn mặt. Quang nhìn Thụy

- Mùa đông lạnh thế này ư?

- Còn hơn thế nữa, Quang không biết được đâu.

- Nhưng Quang biết đông qua rồi xuân sẽ mang nắng ấm trở về, phải không hả cô bé mùa đông?"

Hoàng hôn thả những tia nắng cuối ngày trên nóc tòa cao ốc rồi từ từ tắt ngấm. Một vài vì sao đã bắt đầu nhấp nháy. Gió lồng lộng từ ngoài sông thổi vào hất tung làn tóc rối, giấu đi đôi má Thụy ửng hồng trong cái lạnh của mùa đông phương Nam...

D.P.H

m ụ c l ụ c

Bắt tay sương mù	5	Tú Trinh
Yêu ư? Để sau!	20	Minh Nhật
Phiên khúc mùa đông	23	Vũ Đình Giang
Dưới hàng cây mùa đông	41	Nguyễn Thiên Ngân
Những giấc mơ có hình bông tuyết	55	Võ Ngọc Phương
Ráng chiều đông	63	Lê Tấn Sang
Hơi thở đêm giáng sinh	68	Nguyễn Mỹ Nữ
Đi về phía bình yên	74	Đoàn Thị Phương Ái
Hãy xem như là mơ	85	Đỗ Thiên Đăng
"Làm sao về được mùa đông...?"	94	Dương Nữ Cẩm Tâm
Dã quỳ đỏ	101	Quân Thiên Kim
Ngày gió	103	Đinh Lê Vũ
Bố một bàn, con một bàn	112	Phạm Hồng Vân
Trốn nắng mùa đông	118	Phạm Vũ Ngọc Nữ
Mùa cỏ khô	123	Lê Hồng Nguyên
Ánh mắt, cà phê và hoa sữa	132	Hà Thanh Phúc
Tin ở mùa	138	Lê Thu Thủy
Hương mùa đông	196	Phan Thụy Nữ

Mưa phùn	152	Dương Thụy
Tâm hồn mềm như gió	161	Huỳnh Tài
Đường chân trời	169	Lê Việt Hoa
Chuyện tình mùa đông	177	La Thị Ánh Hương
Bông vụn thọ chiều cuối năm	187	Phạm Thanh Phúc
Không cùng tầng bay	194	Dương Nữ Khánh Thương
Đổi chỗ	205	Phan Hồn Nhiên
Trăng đợi	215	Nguyễn Thị Quỳnh Nga
Tôi, gã và đêm Noel	223	Trần Huyền Trang
Có một mùa đông trong mùa hạ	230	Đinh Minh Toàn
Mặt trời mùa đông	236	Thùy An
Nơi mặt trời không lặn	248	Đỗ Thanh Văn
Giấc mơ nhỏ đêm giáng sinh	255	Trần Tùng Chính
Cỏ mặt	267	Võ Thu Hương
Mùa đi	278	Nguyễn Thị Thu Hiền
Lời trái tim muốn nói	282	Chu Nguyễn Nhật Quỳnh
Nhật ký mùa đông	288	Uyên Phương
Không còn là "Bình vôi"	294	Nguyễn Hoàng Diệu Ngân
Hạt cát nhỏ nhoi	301	Nguyễn Thúy Loan
Nửa phần tình yêu	312	My Lăng
Đi qua mùa đông	321	Đinh Thùy Hương
Cô bé mùa đông	327	Đoàn Phương Huyền

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung, Hà Nội

ĐT: (04) 9434730 - 9435831 - Fax: (04) 8229085

E-mail: kimdong@hn.vnn.vn - Website: nxbkimdong.com.vn

TRUNG TÂM SÁCH KIM ĐỒNG MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng

ĐT: (0511) 812333 - 812335 - Fax: (0511) 812334

E-mail: mtkimdong@dng.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HCM

268 Nguyễn Đình Chiểu, Q. 3, TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (08) 9303832 - Fax: (08) 9305867

E-mail: cnnxbkimdong@hcm.fpt.vn

**cô bé
mùa đông**

tập truyện ngắn nhiều tác giả

Chịu trách nhiệm xuất bản:

PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo:

LÊ THỊ DẤT

Biên tập:

CAO XUÂN SƠN

Sửa bản in:

VIỆT KHƯƠNG

Bìa và trình bày:

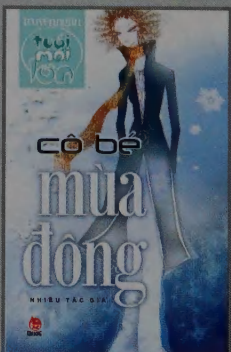
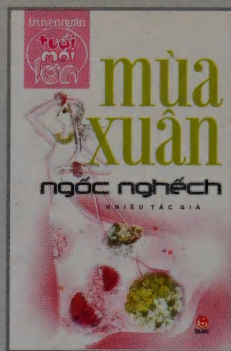
GIANG VŨ

In 1.200 bản - Khổ 13 x 20 cm, tại Nhà máy in Nông Nghiệp
và PTNT. Số XB: 120 - 2005/CXB/132 - 72/KD cấp ngày
16/11/2005. In xong và nộp lưu chiểu quý III/2006.

truyện ngắn

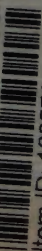
tuổi
mới
lớn

Mời
các
bạn
tìm
đọc

TRỌN BỘ 4 TẬP

<http://www.tuluc.com>

Item ID: 1085766

Price: \$12.00

Set: 1

Loc: C6-B18